

بِسْمِ
اللهِ
الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

دگرانو ملگرو لکه

دمحمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال
د سر سید سکول پرنسیپل عزیز الله کاکړ
عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان
زین الله رود وال نصیب خان سنگریار و اجدتبری
زراق پښتون صابرو بنان، عطا و لرحمان عطایی
محمد ابراهیم کامریډ، عبدالقدوس خود بزی، محمد عظیم
کاکړ،

عبدالقادر مجرم

Ketabton.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د کتاب نوم

حرمونی زرونه

کاري

ليکوال

عبد القادر مجرم

د چاپ کال

جنوري (۲۰۱۲)

د چاپ شمير

(۱۰۰۰)

شميره

۰۳۰۲۳۸۰۹۵۳۸

ایمپل gmujrim@yahoo.com

facebook qadir mujrim mujrm

زمورډ کور له ټوله کلي راپرې، د شمال لورته د ژورمانده (خوږ، رود) پر غاړه په يوه داسي خونه کښي چي په ختيځ او لوېديځ جوړه وه. د نه گلبډو په وجه يې د وختونو بارانو د بوالونه چرۍ چرۍ کړي وو. د جنوب لورته د خوني ترمخ وړوکی سپين ډگري وو. د ډگري په هغه خوا خاص د مانده پر غاړه د سپيني خاوري غټ غټ پوتيان چي خړي او شني غوندي سمسيارې بېشمېره پکښي گرځېدې راگرځېدې. ما به غرمه او ما پښين په دروازه کښي په ناسته ورته تېره کړو. نژدې ځکه نه ورتلم مورکۍ راته ويلې وو "سمسيارې ته چي نژدې ورشې په لکۍ دي وهي. داسي تېره لکۍ يې ده لکه توره بل دوې ژبي لري چي وړوکی ماشوم پيدا کړي. پوزه يې په ژبو وړ بنده کړي. پر خوله وړ پر بوځي. تر هغه يې نه پرېږدي چي وژلي يې نه وي." يوه ورځ غټ ماڅيگر زمورډ کور او کلي تر ميان پر هغه سپين ډگري خوسې کېدو.

زما د اووم کال دوه درې غاښه وتلي وو. يو غاښ بنورېدو. په خوسي کښي د ميرزاخان لاس زما له خولې ډېر په زور وښت. بنورېدلی غاښ ووتو. څه وينې يې هم وکړې. ما په زوره زوره ژړل کورته را روان شوم. ميرزاخان د خپل کور په لور منډه کړه. کورته چي راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه

مورکۍ: "ولي ژاړې زويه؟"

زه: "مورکۍ! هغه مېرزاخان حرموني زما غاښ راويستو."

مورکی: "زویه! ستا غابنن خوله ډېره وخته بنورېدو- که د میرزاخان لاس نه وای ځینې نښتې هم وتو- میرزاخان خوار خو هم ته قصداً نه خوړولې".

زه: "یا حرموني قصداً په خوله کښي ووهلم- زه هم دی حرموني په خدای که پرېږدم- خوله به یې وروینوم-"
ما هغه وخت دا حرمونی ښکښا گڼله- لېکین د حرموني په معنا نه پوهېدم چي څه ته وايي-

زه د داسي مور او پلار زوی وم چي هغوبل اولاد نه درلود- روزگار یې ډمتوب وو- مور مي دریا، پلار مي ډول وهلو- هم یې بدلي (غارې، غزلي، سندري) ورسره ويلې-

زه چي کله ماشوم وم هري بنادې ته ورسره تلم- یوه ورځ د بخت نامې ترورتر خوله څه داسي توري راووتو
بخت نامه: "خوري! هغه ښاهسته هلک خو وینې؟"
نابلده ښځه: "هو خود یې وینم-"

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرگلي حرمونی دی-"
نابلده ښځه: "د مور دې ځان په خوله شي، دا ښاهستوکی هلک به یې څنگه پرېر! غورځاوو-"

زه ځېران شوم- ما داسي گڼلې وه چي دا ماشومان خلک یو بل ځای پیدا کوي، راوړي یې، لویه وي یې- خدای شته د کلي ټولو ښځو زه ډېر نازولم- په هم دې ورځ چي مور له هغې بنادې کورته راتلو- په عمر پخې بخت نامې مورکی- ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې-

بخت نامه: "زرگلي! دا واخله خپل زوی ته به يې وروا غوندي - زما پر زوی لنډي (تنگي يا وړې) دي - " بل يې هغه د شپې له واره پاته سړې غوښي ور کړې - کله چې کورته ورسېدو - ما له خپلي مور ه پوښتنه وکړه

زه: "موري! دا حرمونی څه ته وايي؟"

مورکی - خپله دريا په دېوال څروله مخ يې پر شا راواړاوه مورکی: "ته په حرموني چا خبر کړې؟ لس ورځي مي درته وييلي دي دا حرمونی ښکښل دي - داله خولې وباسه - نن يې معنا هم زده کوي -"

زه: "موري! نن بخت نامې ترور هغه نابلدي ښځي ته وييل دا هغه د زرداد او زرگلي حرمونی دی -"

مورکی - وش کړو - دېوال ته يې شا ووهله مورکی: "بخت نامې دواړي دي خطا شه - کومه نابلده ښځه ته يې وويل؟"

زه: "هغه تک سپين مخ، شنه خالونه، په زوره زوره چي يې خندل - تور پروني، سورد خالو اوږد قميس چي يې په غاړه وو -"

مورکی: "زويه! دا به يې گپه سره کوله - و تاته به يې ناحقه ښکښل ولي کول - زويه! دا څو تکي زموږ په کورونو کښي سره وييل کېږي چي خبره يې ترله و اوړي - هغه که د ورور او وروروي که د خور او ورور، که له يو کليوال سره وي - دا کوچاوي يو بل ته وايي - حرموني، د رنډې زويه، د مرداري زويه داسي نوري ښکښا -"

زۀ: "نۀ موري! هغه بناهسته بنخۀ بيا ډېره خفۀ شوه." -
مورکۍ: "حرمونۍ خو هغه ته وايي چي مور او پلار يې نۀ وي معلوم
- ستا خو شکر دۍ هم مور شته هم پلار."

زۀ: "موري! چي زما مور او پلار معلوم دي بيا ولي بخت نامې ترور
دا خبره په درد بدلې انداز وکړه؟ زړۀ يې په تويونو بنکارېدو -
خوره! دا هغه د زرداد او زرگلي حرمونۍ دۍ."

مورکۍ: "زويه! بد به دي کړي وي يا به بل څوک ياده وي بل تۀ په
دې څۀ پوهېږې چي دې دا خبره په درد بدلې انداز وکړه؟"

زۀ: "موري! دا چي تۀ څۀ وخت له زرداني ترور سره تېر کړې - وتاته
به هلته درک در کړي - تۀ خبره يې زردانه ترور چي تر خولۀ د غم
توري راباسي - زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه د ډېرو غمجنو په
منخ کبني چي ولاړه يم چي د خوشالۍ توري راباسي زۀ بلکل داسي
محسوسه وم لکه زۀ چي د خوشالو خلگو په منخ کبني ولاړه يم -
چارپېره اتنونه راباندي کېږي."

مورکۍ: "زويه! ستا خو مور او پلار معلوم دي -"
لنډه دا چي نۀ مور کراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده - له هغې
ورځي زما د حرموني له نامه کرکه وشوه - اوس چي به د کلي يو
هلک د حرموني په نامه راته وويل ما دستي جنگ ورسره کاوۀ.

د کلي د هلکانو را پام هم په دې شو چي ما د حرموني په نامه خوا
بده وله - ځکه د حرموني له نامه دومره تنگ شوم چي اخير تر کور نۀ
وتم - په کور کبني به ناست وم چي ډېر به ستړۍ شوم د مولوي صېب

کورت ته به ورغلم. هلته یو ماشوم طالب (نوم یې عبدالله خان وو) نری وچکی، تور مخ - پر خربیلی سر به یې سپنکی وړکی پتکی پېچلی وی. د مولوي صېب د خور زوی وو.

یوه وړوکی لور او یو زوی یې هم درلودو. هغه طالب سهار او ماڅیگر له کورنو زیرې (توک) راټولولې. دوه مولوي صېب او مورا، یو هغه وړوکی طالب، دوه خپل وړوکی لور او زوی. دومره زیرې یې له کلي هر وخت راټولولې چې د نېې برابري ورا کېدې. مطلب مي دا دی زیاته ډوډۍ یې ټولوله. ولمر ته یې بنسوده، وچوله یې بیا یې په سپرونو خرڅوله.

په کلي کښي چې به راوتم هلکانو که به یو نه بل راته ویل چې "ته حر مونی یې. ستا مورا او پلار نه دي معلوم - ته زرداد او زرگلي پیدا کړی یې - زموږ خو مورا او پلار معلوم دي موږ حلالوني یو." دوه وخته مجبوره وم. یو سهار بل ما پښین ما جت ته تلئ. په مولوي صېب مي سبق ویلو. د کلي ما جت وو. هلکان او نجوني گډ راتلو. مولوي صېب چې به وچاته سبق ورکړی هغه به ولاړ شو لري به چارځانو کښېنستو، خپله سپپاره به یې په لاس کښي ونیوه پر مخ شا به ځنگېدو. په زوره زوره به یې سبق ویلو.

په ما جت کښي زه او د میناري په نامه نجلۍ بنسکاره وو. میناره هلکانو په دې نه پرېبنسوده چې میناري د (رحیم)؟ لفظ نه ویلو. داسي هم نه وو چې زده کېدو یې نه. (رحیم) یې یاد او نه.

په هغه زوره زوره سبق ويلو کښي به يوۀ نارۀ کره - اکثر و هلکانو زۀ نه پرېښودم " (حرامي) څوک دی؟ " يا به يې وويل "(رحيم) - ما چي به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سرو نه کوز ځړولي وو - سبق ته به يې کتل خولي به يې له خدا ډکي وې -

ما به مولوي صېب ته وويل - مولوي صېب به له وړې خدا پس مولوي صېب: "هلکو! کرار شی - خپل سبقونه وياست - شیطانی مۀ کوئ -"

زۀ به پر خپل ځای کښېنستم - ډېري ورځي به مي د سبق په ميان کښي وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم - بابا ته به مي وويل چي زۀ بله ورځ سبق ته نه ځم -

بابا به زۀ تر لاس ونيوم ماجت ته به يې راوستم - ټول هلکان به يې وغندلو - مولوي صېب ته به يې هم څۀ خبري وکړې - داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې - ما د قران مجيد پنځمه سپاره شروع کړه -

يوه ورځ چي زۀ په ژړا کورته ورغلم - بابا ته ډېر څښم ورغلی - زۀ يې تر لاس ونيوم ماجت ته يې راوستم - مولوي صېب ته يې لاس له خولي واخستو

"ستا خو هم سپين د پاچ پټکی پر سر دی - پراخه ږيره دي پرې يښې ده، برېت دي پاک خرېلي دي - پنډه مغځی ورته ناست يې - هلکان ټول سهار او ما پښين په جنگ تېر کړي - دا غوښين بدن دي په خاورو کښي شه - دا سپين کالي او توره سدری دي وبل ته پاته شه -"

خداي شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه - د مولوي صېب
بناهسته قد او قامت، نوراني خهړه زما پر خاورو نه شوه پېرزو - په
زړه کښي مي خداي ته زاري کولې "خدايه! ته د بابا خبره مۀ ورسره
منه - مولوي صېب مۀ وژنه - مولوي صېب خوله ما سره بد نه دي
کړي - دا هلکان ټول مړۀ کړه - بد خو هلکان راسره کوي - "چي ولمر
ته تکه سپينه بناهسته هواره شوې ډوډۍ راپه ياد شوه !

مولوي صېب له وړې خدا سره

مولوي صېب: "زرداد کا کو ! بس له نن پس به زۀ سلطان له څنگه
کښنوم - يو هلک به يې هم له څنگه نه کښني - اوس خوبه خوشاله
يې -"

بابا: "څنگه سلطانه زويه؟"

زۀ: "هو بابا ! بله ورځ د مولوي صېب له څنگه کښنم -"

بابا: "بس نن درځه سبا چي راغلي د مولوي صېب له څنگه کښنه -
زوی به يې کړم چي وتاته به يو هم رغ کوي -"

چي د مولوي صېب له څنگه مي ناسته شروع کړه - د هلکانو بنۀ
راپام شو - په ماجت کښي خويي د مولوي صېب تر مخ نه راته
کاو چي دباندي به راووتو - يوه به له يوه کونجه رانه کړه بل به له
بله کونجه "حرموني ! حرموني خويي - د حرموني نکاح نه کېږي -
حرموني که ملا شي لمونځ نه ورپسې کېږي - " چاڅۀ ويل چاڅۀ -

هم داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې - دا وخت به د لسو کالووم
چي له مور او پلار سره يوې بنادي ته لاړم - دورې مي هغه وخت د

خلگو په بنځو کبني سودا اړه (بنده) شوه چي بنځو اتني اچولی وو۔ مورکی يې په منځ کبني ناسته وه۔ د خپل تور وچکي لاس په وړدو، نری گوتو يې دريا وهله۔ د خلگو بناهستي بنځې، تكي سپيني څهري، بناهسته جامې د هري يوې خولۀ له خندا ډکه وه۔ په اتني کبني او بنټې را او بنټې۔

خداي شته ډېره مي خوا بده شوه۔ په دې نه چي زما مور تکه توره، وچکي، ډنگري، خپل غټ غټ خانبونه پر بار دي۔

په دې مي خوا بده شوه چي د خلگو د بنځو بناهستي جامې په غاړه دي۔ د ټولو خولې له خندا ډکي دي۔ هرڅۀ يې پوره دي۔ زما مور يوار دوی ته دريا وهي۔ دوی ټولي خوشاله ساتي بيا زموږ د پاره پر هغو بنځو گرځي زړې جامې ټولوي۔

د باندي راووتم۔ د يوه ماشوم په لاس کبني مي د ماتي هنداري ټوټه وليده۔ هغه ټوټه مي د هغه له لاسه راو نيوه۔ خپل مخ مي په کبني وکتو۔ که مي مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلی وو بيا هم تر دې نورو خلگو ځان بناهسته راته بنکاره شو۔ دلته زړۀ څۀ داسي راته وويل "کېدای شي ته د زرگلي او زرداد زوی نه يې"۔

زمورد کلي تر ټولو په رنگ بنا هسته (په عمل خواره خسته) زردانه نری، وچکی، جگه ونه، سوربخون (سره ته ورته) و پښتان، گردی مخ، جگه نری پوزه، کاغذ غوندي نري شونډان همېشه په سرخي سره، توري غټي سترگي په رنجو توري چي هر چا به وليده د پېغلي شک يې پر کېدو. که دي ورته وييلي واي چي درو اولادو مورده. درباندي خندل يې. په درو کنډواله نما خونو کښي يې کور وو.

د خونو ومخ ته يې سر او کال يوه ساله ولاړه وه. په يوه وره خونه کښي يې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولو کليوالو سودا د زردانې له دوکانه وره. په رنگ دومره بنا هسته وه چي په ټول کلي کښي يې ثاني نه وه خو عمل يې تورو خاورو خوړلی وو. د کليوالو له خولې يعني عملي بنا هست يې گوره په خپله که کليوالو له خاورو سره خاوري کړی وو. په کلي کښي په مرداره، رنډی، مشهوره وه.

زه دې مرداري، رنډی زردانې تر خپله مور زرگله هم ډېر نازولم. ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډی زردانه گرانه وه. په دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرگلي زياته مينه وه.

زردانه د داسي بېغيرته او سپي سړي ښځه وه چي د دنيا يو کاري يې نه کاوه. ټوله ورځ به يې په کور کښي تېروله. کله به زردانې په زور تر کور ويستو. هغه د چا خبره (نه د تودې نه د سړي وو).

ساتلی هم زردانې. په کلي کښي که زردانه په مرداره يا رنډی مشهوره وه. د ژرگل که هر څومره ښه قد و قامت وو. که يې پر بدن نوري غوښي نه ځاېدې بيا هم په سپي مشهوره وو.

په کلي کښي چي به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نه تلو- موربه ورته ويل "ورشه پرېوڅه د زردانې ژرځله-".

ما ټوله ورځ د زردانې او ژرځل په کور کښي تېروله- که به مور نه راپسې راغله شپه مي هم له زردانې سره د زردانې په کور کښي کوله-

زردانه داسي ښځه وه چي مور په دې کور کښي څه کول هغه مو کولای شو- که به مور په کور کښي هر څومره نقصان وکړو دې پروا نه په کوله- خو دې مرداري، رنډۍ، زردانې مور درې سره يعني يوزه دوه خپل زويان (زامن) په ورځ کښي دوه ساعته په خونه کښي بندولو- يوزه، دوه خپل زويان (زامن) تر دننه کولو له مخه به يې راته وويل "که دباندي ځئ که اوبه څښئ ورشئ بيا به تر هغه نه را وځئ چي زه نه يم راغلي-".

دا به يو گړۍ راسره دننه وه بيا به يې مور لري لري سره کښېنولودا به را ووته- دروازه به يې بنده کړه چي دوه ساعته پس به يې ماته د درو سوري سوري دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه) خلاصه کړه- سر به يې ښه ښخولې وو- سترگي به يې توري کړې وې- نوري جامې به يې اغوستي وې- مور ته به يې په زيرو سترگو وويل "گورئ گورئ چي د دې خونې کيسه وچاته ونه کړئ-".

چي راوبه وتوو- دروازه ته مخامخ به يې د لرگو په ساله کښي ډوډۍ تياره يښي وه- ژرځل به چارځانو ورته ناست وو- مور به په منډه منډه د لرگو د سالي تر مخ لاس و مينځلو- دسترخوان ته به ورغلو-

په یخ کبني به د شمال لور ته هم په دې خونه پوري خونې ته ورتلو-
هم داسې به د سترخوان هوار وو ژړگل به ورته ناست وو- تر هغه یې
ډوډۍ ته د زردانې له وېرې لاس نه شو ور وړلای چې موږ به نه وو
ورغلي-

ژړگل چې به ډوډۍ و خوړه، ولاړ به شو- هغې وړې چار د پوالۍ ته به
ورغلی چې یوه لویه خونه پکښې جوړه وه- څلور پنځه غټ غټ
سوري- یوه لویه دروازه یې درلوده- په هغه خونه کبني زردانې بې
شمېره چرگي او چرگان ساتلي وو- چرگو ته به یې دانې، اوبه
واچولې- که به یې هگی اچولې وې هغه به یې راټولي کړې-

موږ تر هغه له زردانې نه ولاړېدو ترڅو چې به ژړگل نه وو راغلی-
ژړگل چې به راغلی- راټولي کړې هگی- به یې راوړې- زردانې ته به
یې هگی ورکړې- زردانې به موږ ته یوه یوه هگی راکړه- موږ به په
اوبو کبني جوش کړې چې پخې به شوې- را کوزي به موکړې-
دومره وار به موږ ته ورتله کبډو چې سرې شي- هغسي تودې تودې به
موله یوه و بل سره و جنگولې چې ماتې به شوې بیا به هر یوه خپله
هگی سپینه کړه- و به یې خوړه-

د میاشتي په اخیر کبني به زردانې موږ ته روپۍ را کړې- موږ به په
کلي کبني هم هگی- په واخیستې- دا هگی زردانې په زوره په
ژړگل ښار ته وړلې- له هغه لوري به یې د خپل دوکان د پاره سودارا
غوښته-

د ژرگل له ښاره ډېره وېره کېده - ډېر په وېره ښار ته تلو - ژرگل چې به د ښار په لوري روان شو - خواره به ودرېدو پر شا به يې را وکتل - يوه ورځ چې ژرگل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل
ژرگل: "زردانې! ډېر وېرېم - داسې نه چې ستا له کورنۍ څوک راباندي پېښ شي -"

زردانه: "پېښ دي شي - هغه په دې څه خبر دي چې رڼا له دۀ سره ده - هغه رڼا په ښارونو کېښي غواړي -"

ژرگل: "ښځې! داسې نه وي د رڼا حال يو چا وروړی وي -"
زردانې خبره ورپرې کړه "رڼا، رڼا، رڼا څه ستا پر تندي ليکلې ده - څه لار شه يوه بلا دي نه خوري -"

زۀ: "تروري! دا رڼا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رڼا وړي که څنگه؟"

زردانه ترور: "هو زويه! داسې نه وي ته په کلي کېښي دا خبره يو چا ته وکړې - توره تياره به راباندي جوړه شي - ته ورشه دا جامې وکاره - هغه د جمال خان جامې واغونډه - زۀ به دا ستا جامې ومينځم بل به دا تنې پر کېښېږدم - تا خو پر قميس تنې درولې دي - له دې واره چې ژرگل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خیر وو نوې جامې هم راوړي زۀ: "تروري! ستا مور، پلار او وروڼه د ښار په تيارو کېښي ژوند کوي که څنگه؟"

زردانه ترور: "هو زويه! پر خولۀ لاس ونيسه -"

چي ٿرڳل به بنار ته لار. ڪاريي مور ڪاوه. چرگو ته اوبه، دانې اچول، هڱي راتول. په هغه شپه ڪه به مور نه راپسي راغله ما شپه هم د زردانې ترور په ڪور ڪنبي ڪوله. داسي هم نه وو چي د زردانې په ڪور ڪنبي يواڻي وپره شوه لکه د ٿرڳل چي ڪور به وو مور به ٿول په خونه ڪنبي ورسره ويده وو. ده به وخنخير دروازه ته يو غت تپر هم ودر اوو.

زمور په کلي ڪنبي يوه زما مور چي له هر چا سره به پرهر خاي ناسته وه. کليوالو پروا ڪه نه په ڪوله چي ڊمه وه.

د کلي بله بنهه تر ڪور د باندي له خيل ورور، ترپور، نژدي قريب سره لاهم نه شوه دربڊلای. يوه زردانه وه چي لپڻي به يي غرلپي وي. د کلي له هر خوان سره به په لاسونو رڳبده. په زوره زوره به يي ورسره خندل.

په کلي ڪنبي داسي خلگ هم ڊپروو چي له عزرائيله يي دومره نه شوه وپره لکه له زردانې. زردانه په دي مرداره، رنڊي وه چي پرده يي نه ڪوله، نه يي خوبنوله.

زه چي ڊپر کم وم. کليوالو به ويل "د ڊمي زوی سلطان يي ريباري ڪوي." زردانه د کليوالو په هره خبره خبربڊله پروا يي نه په ڪوله.

زه په دي ورته جبران وم چي زمور د کلي په يوه نر ڪنبي دومره غيرت نه وو لکه په بنهه زردانه ڪنبي.

په دي بله ورغ ماڻيگر چي ٿرڳل له بناره راغلي. د ڪور له سودا سره سره يي زمور د پاره نوي جامي او نور شيان هم راوړو. په شيانو

کڻسي د دې تر زويانو (زامنو) زما ونډه ډېره وه. زما جامې او نور شيان يې را کړو چې کور ته يې لېږلم پر تندي يې مچ کړم. له اوبڼکو ډکي سترگي يې ژر په بل لور واړولې.

زه چې کور ته روان شوم لمن مي په شيانو ډکه وه. پردې مي سوچ کاوه "دا زردانه ترور ته څه ورپېښه ده چې تا کور ته لېږي سترگي يې له اوبڼکو ډکي شي." کور ته چې ورغلم. بېخي لمر پر لوبډو وو. مورکي: "هله ماته په دې نوو جامو کښي واگه راواچوه."

مورکي: "زويه! اوس واگه ښکاره نشته بل زه په کار اړه يم. سهار به وختي که خيرو و سر و مينځي. نوې جوړه به واغوندي."

هغه ما ښام دومره راباندي اوږد شو چې څه درته ووايم. که د ماشومتوب خوب نه وای شايد تر سهاره مي نفس ختلی وای. ويده شوی وم. سهار لمر راختمو چې مورکي راپورته کړم. له پورته کېدو سره سم راغلم دننه مي په خونه کښي د جامو د مينځلو صابون ټوټه پيدا کړه. بدني مي له اوبو ډکه کړه دباندې لارم. د جامو په صابون مي سر و مينځلو چې راغلم مورکي چای راوړلې.

مورکي: "ته دا چای څښه. زه تر هغه پوري ستا په پرتوگ کښي واگه اچوم."

ما لیده چې مورکي د بابا له خيرو، سپينو جامو خيره ويستله. ستن او سپنسي يې پيدا کړو. هغه خيره يې کت کړه، ټکونه يې تر وکښو. هغه واگه يې په پرتوگ کښي را واچوله. ما د چای له څښلو پس په ژوند کښي اول وار (خل) وو چې نوې جامې مي واغوستې. څه درته

ووايم د هغې ورځې له خوشالۍ. - شايد يو چا داسي ورځ او خوشالي
په خپل ژوند كښي ليدلې هم وي. - دا ورځ مي ټوله په كلي كښي تېره
كړه. - يوه او بل كورته ورتلم. - په دې ورځ كه هر خود كلي هلكانو
حرمونۍ راته ويل يا يې ويلې وو ما پروا نه په كوله.

داسي قضا ما پښين به وو چي كورته راغلم. - موركي. چاى پخكړې
وې. - دباندې د دېوال سايبې ته ناسته وه. - د چاى پيالې ډكې وې.

دباندې د نجونو په گڼ شمېر غ كښي داسي سندرې وويله كېده
"لاډو لاډو ننگه څه غواړي. - يو كړدى اوږه غواړي. - په مالگې نښه تروء
غواړي

حوري حوراني. - پردېسي سلطاني. - سلطاني زوى دي ژاړي

ايه (دغه) ورا د چا كره ځي. - ايه ورا د خداى كره ځي "

په دې وخت كښي گڼ شمېر نجونې زموږ د خونو له شاخه د كور مخ
ته را وگرځېدې. - زما و د موركي. له څنگه د او بو بدنۍ ډكه پروته وه
- موركي. بدنۍ ته لاس كړ چي دوى رارسېدې موركي. او به پر
وغورځولې. - دوى سره منډې كړې. - بېرته سره را يو ځاى شوې.
موركي. ولاړه شوه.

زموږ په كور كښي خوڅه و ونه. - گوره له خونې يې څه ورته راوړو.
اوس خو ډېر وخت تېردى هېر مي دي بيا يې نجونو ته وويل "اوس
لاډو رابنكاره كړئ." - نجونو لاډو ورنبنكاره كړه. - ټولې نجونې سره
يو ځاى وې. - په دې نجونو كښي يوه وږه ماشومه چي شين زړو كى
پرونى يې پر سر وو. - دوه ځايه خو بېخي غټ سوري وو باندي. - د سر

وېښتان يې له لري تر ښکارېدو - سورد غټو سپينو گلانو قميس ،
پر هغه هم داسې واړه واړه سوري وو لکه په ډبره چي يې وکوټې - په
لڅو پښو - خدای شته خپله غريبي او نېستي مي هېره شوه -
چي نجوني لارې ما له مورکي پوښتنه وکړه
زه: "په کور کښي څه هم وو چي دې نجونو ته دې ورکړل؟"
مورکي: "هو زويه ! يوه ورځ د بازگل ښځې پنځه روپۍ را کړې -
هغه مي ورکړې -"

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نه پوره کېدو. سهار به مورکي په زور پورته کولم. مورکي په زړه ډېره صفا وه. له خدايه ډېره وېرېده. سهار به يې ضرور لمانځه ته هغه وخت پورته کولم چي اذان به شروع وو يا به شوی وو. بابا خدای شته په لمانځه کېني څه سوست وو. زه مورکي په دې پورته کولم. ماجت ته يې لېږلم چي بابا په لمانځه کېني سوست وو. په دې شپه مورکي څه اوگاره (ناکرار) وه. ماخوستن يې لا تبه وه. ټوله شپه يې په ټوخي تېره کړه. سهارگاه وه چي مورکي ډېره ټوخي هلاکه کړه. زه هم له مورکي سره سم راپورته شوم. دې يوگړی سر په لاسونو کېني ټينگ نيولی وو. اخير يې اوربل کړ. اوبه يې تودې کړې. د اودس اوبه يې راکړې. دې چائينکه پر کېنېبنسوده او زه راووتم. تکه توره تياره وه. اسمان له ستورو ډک وو. اودس مي وکړ. بدنی مي دباندې په دروازه کېني کېنېبنسوده. خادر مي پر ځان راتاؤ کړو ماجت ته ورغلم. مولوي صېب سنت کړي وو. تر مهربان دباندې ناست وو.

زۀ پر سنتو ودرېدم - کليوال يو يو راتلو - چا سنت کړي وو - څوک لا پر ولاړ وو - مولوي صېب ولاړ شو اقامت يې شروع کړو - جمع ودرېده چي سلام وگرځېدو - خلگو ژر ژر خپله دعا وکړه ووتو - څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ -

دعا وشوه - کليوال ولاړ شو - ما ځان د مولوي صېب په خاطر شاته کړ چي مولوي صېب له مخه شوزۀ ورپسې شوم - تر ماجت را ووتو - هر سړي دا هڅه کوله چي ځان ژر کور ته ورسوي - دلته رڼا سهار وو - د مخامخ کور د خوني و سرتۀ مې کتل چي لوگي را وتو - نري يخ شمال يوې او بلي خواته ځنگاوو - له شا را پسې رغ شو "سلطانه وه سلطانه !"

ما مخ ورواړاوو - د نادر خان زوی باز خان وو - روغېر يې راسره وکړ - باز خان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ را وړي) سلطانه ! يوه شپه مې دا ستا ياري زرداني ته درسره بوځه - سوال به درته وکړم -" زۀ: "څۀ څۀ؟"

باز خان: "زرداني ته مې درسره بوځه -" واړۀ يې وځنډل - زۀ: "تۀ څۀ وايې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تر زرگلۀ مور را باندي گرانه ده - بله ورځ که دې داسي حرکت وکړ - زردانه در خبروم - په خدای پر توگ پر سر در و تړي - نبۀ سره معلوم يو - ټول کلی د دې يوې زرداني ځواب نۀ لري -"

باز خان: "پر ځان يې بده مۀ لگوه - کلی ټول در خبر دی - تر اوسه دې رېباري کوله - اوس په خپله ورسره لگيا يې - د کلي نراو بنسځو

ليدلی يې چي په سپينه ورځ يې په غېږ کښي ټينگ نيولی يې -
مچي درڅخه اخلي - اوس مچه بازي درباندي کوي -
زه: "بازخانه! ته غلط يې -"
بازخان: "هو زه مرداره نه پېژنم؟" ويې خندل -
زه: "بازخانه! که ايمان تېرولای شي - په خپله ورشه گني زه د مور
رېباري نه شم درکولای - که هر څو مرداره يارنډی ده -"
بازخان: "د ډمي زويه! دا به ته کوي - که وخت لږ وو که ډېر -"
زه: "افسوس پر دې کوم چي د ډمي، حرمونی زوی زه يم - د ډمانو او
حراميانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی -"
بازخان شرک پر مخ يوه څاپېره راکړه روان شو - زما ترسترگو د اور
بخري و غورځېدو - سترگو مو اوښکي وکړې - کورته راغلم باباهم
را پورته شوی وو - چای موسره وڅښلې - دباندې راووتم - لري د
کور له شاد (څا) د شمال لورته د ميراث شوي کاکا کنډوالو ته لارم
- په کنډوالو کښي ناست وم - د بازخان پر څاپېره مي سوچ شروع کړ
"کله به مي بازخان کله به مي زردانه ملامه کړه - بازخان مي په دې
ملا متاوه چي په حقيقت نه دی خبر - زردانه په دې چي ته ولي له ما
څخه په سپينه ورځ مچي اخلي؟ دا خو يو حقيقت دی چي ټول
کليوال شکي دي - کليوال څه کوي خو زه يې شکي کړی وم -
اوس لوی سړی يم - ته مي په غېږ کښي ټينگ ونيسي پر تندي مي
مچ کړې - نه نه زردانه چي له ما سره څه کوي - د بازخان څه کار دی -
اخير مي دا فيصله وکړه چي ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېره

وهې. که يې خه ويل کليوالو ته به دا ټوله کيسه کوي بيا که خدای له ده شو که له تا. "

مخه مي وکړه د بازخان کورته ورغلم. يوه ماشوم وويل "د شېرخان کاکا په خونه کښي له خوانانو سره ناست دی. "

د دوی د کور شاته چي را وگرځېدم. د شېرخان کاکا د مېلمنو د خوني دروازه خلاصه وه. د خوني په دروازه کښي مي ټوخه وکړه. په بسم الله سره وردننه شوم. په هغه ژوره خونه چي تقريباً يو گز په مټکه کښي لاندي وه. تکه توره وره خونه، اور په نغري کښي بل وو. دوی څلور ورته ناست وو. دوه د شېرخان زويان (زامن) يوي خواته بازخان او بلي خواته ښادک (د شېرخان ورور). د خپلې له کښلو سره سم مي له هغو درو سره په لاس روغېر وکړ چي ترده ور ورسېدم پر مخ مي داسي شرک څاپېره ورکړه چي په ټول عمر به يې نه وه خوړلې. ښادک ونيوم.

ښادک: "لېوني يې؟"

زه: "نه نه ته مي ورپرېده. "

بازخان: "ښادکه! ويې باسه. دا د ډمي په زوی خود سړي رنگ بد پري. "

زه: "د ډمانو او حراميانو خويونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوی. "

ښادک زه دباندي راويستم. دی ورغلی زما خپلې يې راوړې. ما دباندي خپلې په پښو کړې.

بنادک: "سلطانہ! خٲه کيسه ده؟"

ماد سهار وختي ٲوله کيسه ورته وکړه.

بنادک: "پر خوله لاس ونيسه. زه يې پوهومه بله ورځ به داسي کار نه کوي."

زه: "بله ورځ يې خوله ورماتوم. نن خومي د خبرو نه، د څاپېري بدل ځيني واخيستو. د خبرو پر وخت نه د بنادک نه زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو. بنادک په خونه دننه شو. زه را روان شوم چي تر شامې وروکتل ماشومان مي په نظر راغلو.

په دې خو دا خبره په کلي کبني خوره شوه چي سلطان بازخان پرمخ په څاپېره وهلي دی. سوکه سوکه تر بابا او مورکي هم دا خبره را ورسېده. بابا ډېر پوچ رد راته وويل. بابا خو چي به د بازخان نوم واخيستو ٲول بدن به يې په رږد شو.

بابا: "تا به بازخان څنگه په څاپېره واهو؟ د دغو زور مور لرو؟"

زه: "بابا! دا يې بيا دا کلي نه بل کلي. داسې ډوډی او زړې جامې به په يو بل کلي کبني هم پيدا کړو. خاوري دي يې شي انسانيت، پښتنواله او مسلماني. داسي کلي او خلگ بل ځای هم پيدا کېږي چي خيرات وکړي ٲولو کورو ته سمې غوښي ورکړي. په تا پسې ماشوم راولېږي وايي "زرگلي ترور! مورکي ويل را دي شي. دا لری يا سر به يو سي." ته ورشې دلري لرشن هم په تا توی کړي. کومي بنځي ته چي د سر صفا کېده گران وي هغه يې وتاته درکړي.

يوه ورخ يې له سمي غوښي برخه درکړې ده؟ خيرات پوخ کړي يوه ورخ يې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښي خيرات وشي - هغو خلکو ته برخي راوړي چي ښه گزاره يې کښي - پاڅه خيرات ته هم له لري لري هغه خلگ راغواړي چي نوم يې په وځي - په مورډ خيرات نشته؟، زکواة نشته؟ - مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة وده ته ورکوي - نه مولوي دا وايي چي په ما زکواة نه کښي، نه دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چي زمورډ زکواة ختلی دی که نه - په هديره او ښادی کښي روپۍ و ملايانو او هغو خلکو ته ورکوي چي نوم يې په وځي - و مورډ ته هغه سرې ډوډۍ او پاته سرې غوښي را کوي -"

بابا: "هلکه سلطانه! دا خبري خو ستا نه دي!!!"

مورکی: "دا د هغې مرداري زردانې خبري دي - دا يې ټولي له هغې څخه زده کړې دي - هغه خپل حرموني يې هم ټوله ورځ هلکانو ته داسي خبري کوي چي ورته حبران به شي -"

بابا: "ښځې! د زردانې دې خبرو ته څه پام دی - دا خود ښځو د عقل خبري نه دي -"

مورکی: "دا د زردانې خبري دي -"

دلته وماته زردانه ترور را په ياد شوه - په دې سوچ کښي ولاړ شوم - "ښه چي له دې ځايه لاړ شو - زردانه ترور خو پاتېږي - نه نه که په هر څه باز خان جوړېدو جوړوم به يې - که نه جوړېدو ورسره سپينوم به يې -"

خو ورځي بابا او مورکي په وږه کښي وو چي نن به بازخان وهلی
وي- نن به يې وهلی وي- خدای شته وږه زما هم شوه- د زردانې ترور
دا يوې خبري زما تسلي کوله چي داسي خلگ سړی په خپله نه په بل
سپکوي- دلته به مي له ځان سره وويل "بل که هر څوک وو- د زردانې
ترور له وږي رغنه شي درته کولای-"

زه د زردانې له كوره بند شوم. په دې كښي مياشتي خه كال تېر شو. زردانې به كله يو زوى جمال (جمال الدين) را لېرلى وو. كله به يې بل زوى سدو خان را لېرلى وو چي ده ته ووايه رادي شي. زه د زردانې كور ته له وېرې نه ورتلم. زردانه وماته معلومه وه چي لستونې به يې را وغړل بيا يې وچاته اسره نه كوله. له هره چا سره يې سپينوله. باز خان خه د باز خان پلار نادر خان ته يې لا وار نه وو خطا.

باز خان هم پر زردانه نه شو ورتللاى. زما د خا پېرې غچ يې له ژرگل كېنو. هر خاى چي به يې ژرگل پيدا كړو تنگاوه به يې. د خلكو په مخ كښي به يې د زردانې پېغورونه وركول. ژرگل كله كله له كوره راوتو بيا يې له كوره راوتل هم پرېښودو. هر كار يې زويانو (زامنو) جمال او سدو كاوه.

يوه ورځ د يو چا په كور كښي ښادي وه. مور كې دورې تللې وه. بابا د باندي وتلى وو. زه د ما پښين له لمانځه راغلم. اور مي بل كړ. چاينكه مي پر كښېښوده. جمال راغلى چاى پخې شوې. په دواړو مو سره وڅښلې.

جمال: "سلطانہ! تہ مورکی غونبتی۔"

زہ: "خہ بی کولم؟"

جمال: "خہ خبر یم ویل بی کہ نئ راغلی له دې واره په خپله پسې

ورخم۔"

زہ: "بیا هم۔"

جمال: "نور نئ یم خبر خودا بی راته وویل۔"

زہ: "سمه ده چي له مورکی او بابا یو کورته راشي درخم۔"

جمال: "نئ سلطانہ! تہ داراته ووايه تا زمور کور ولي

پرېنودی؟"

زہ: "جمالہ وروره! اوس خوشکردی لوی یم۔ په هر خہ پوهېرم۔

کله به زه دا سپین سرې مور او سپین رېری پلار هوسا کوم؟ تر

خو به می دا سپین سرې مور د بل په خوشالیو کښي دریا وهي۔

د بل د کور سرې ډوډی او زرې جامې به ما او پلار ته راوړي۔ ما

دا اراده کړې ده زه مزدوري کوم۔ خپله سپین سرې مور کور

کښېنوم۔ بس نوري د بل د کور سرې ډوډی او جامې نئ په راوړم

بل ته داسي وکړه چي پلار دي بل وار ښار ته تلو تہ هم ورسره

لاړ شه۔ ښار به ووينې۔ یو دوه واره چي تہ ورسره لاړ شې۔ په ښار

کښي به خہ شناخت پیدا کړې۔ بل وار به زه هم درسره لاړ شم۔

دورې به یو کار پیدا کړم بل تہ هم اوس لوی یې۔ پلار به له دې

ستر و خلاص کړې۔

يوه بله خبره د خوني هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چي
ته او سدو يې نه پرېږدئ.

جمال: "وروره! په خداى چي ښه صلاح دي راکړه. ترڅو به تا هم
مور ساتي مور هم."

زه: "جماله وروره! ستاد مور خودي پرېږد پرو نرانو بلا وگرځي.
ستاد مور په سر خودي کلي ښه مرو نه شي کېدلای."

جمال ولاړ شو. درخصت لاس يې راکاوه دا يې راته
وويل "وروره! بېغمه شه. ورور به دي هم داسي کوي لکه تا چي
ورته وويل."

جمال روان شو. ما خونه جارو کړه. چائينکه او پيالې مي
ومينځلې. راغلم کښېنستم. په دې سوچ کښي ناست وم
چي "دې بلاته اوس ورځې که نه. که ورنه شي دلته درپسې
راځي. که راغله يا ورغلي د نه ورتگ وجه به ضرور ورته وايي.
پوره کال دي دوکه ورکړې ده."

زه لاپه دې سوچ کښي وم مورکى. په خونه را دننه شوه. په يوه
لاس کښي يې دريا په هغه بل کښي د پاته سړو غونډو کاسه. هم
يې په هغه بغل کښي سره نغښتې ډوډۍ نيولې وه.
دريا او کاسه يې کښېښودې. ډوډۍ يې په دسترخوان کښي
ښوده.

مورکى: "زويه! تا ډوډۍ خوړلې ده که نه."

زه: "هو موري! هم مي ډوډۍ خوړلې هم مي چاى."

مورکی: "زویه! که دی نۀ ده خورلې - ډوډی او غونډی می
راوړې دي -"

زه: "نۀ مورې! هر څۀ می کړې دي - تۀ ورشه لاس او مخ و مینځه
راشه پر دې کالي پر بوځه - لږ ارام به وکړې -"

دې لاس او مخ نۀ و مینځلو راغله پر هغه بالښت یې سر ولگاوه -
کوم ته چې ما څنگ وهلی وو - دستي داسي ویده شوه لکه یو
ستړی ماشوم چې سر تر بالښته وړي بیا ویده وي - خدای شته
ډېر زور یې را کړ - سترگي می له اوبنکو ډکې شوې -

په دي وخت کښي زردانه په دروازه کښي ودریده - ما د لاس په
اشاره پوه کړه چې د باندي دروځم - دا نیهامه شوه - زۀ سوکه ور
ووتم - د باندي د ختیځ د دېوال سايي ته سره کښيښتو -

زردانه: "بنۀ تۀ داراته و وایه ولي نۀ راځې؟"

زه: "تۀ دا زما ستړي مور او پلار نۀ وینې -"

زردانه: "بنۀ یې وینم هم په خبره یم -"

زه: "چي وینې یې نو دا خو هو سا کېده غواړي -"

زردانه: "هو خود یې غواړي -"

زه: "نو بیا څۀ پوښتني کوي؟"

زردانه: "داسي نۀ ده ، داسي نۀ ده ، داسي نۀ ده - صفا صفا و وایه
- کیسه څۀ ده؟ دا عبث خبري پرېږده -"

زه: "نۀ دي عبث -"

زردانه: "دي - که مۀ وایه نۀ می درته ویل -"

زه: "بنه نه مي پر پردي -"

زردانه: "هو هو -"

زه: "په دي نه درخم - زه اوس خوان يم - ته ما په غبر کبني ټينگ

ونيسي او مچي راخه اخلي - په دي کبني دي کوم چم دي؟"

زردانه: "نه داسي نه ده - په غبر کبني خودي زه له هغه وخته

ټينگوم، مچي درخه اخلم چي ته ماشوم وي - دا هم نه دي

عذر -"

زه: "ته په دي خبره يې چي دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي -"

زردانه: "ته پر پرده دا بريند کليوالان - ټوله شپه په دېوالو اوږي

را اوږي - سهار له هم په هغو کورونو کبني عزتمني بسخي

غواړي -"

دا خوته هم ټول بنه پېژني چي تر ماینې محدوده دي - د

وربنداري پروني تر ماینې خغوي -"

ماته عزيز ټپکدار را په ياد شو چي زه يې د موټر څنگ ته

ولاړوم - د موټر په شا کبني يې بېشمېره غوتي پروتي وي -

زه: "عزيز ټپکداره! دا دومره غوتي -"

عزيز ټپکدار: "چي شپې يې د بل ماینې نه ساتلې دهغه ټپکدار

بېخي ماینه....."

زردانه: "پنستانه وايي (د بسار دروازي تړل کېږي نه د خلگو

خولې) - ته په دي خبره يې - زه چي تانه ووينم بدن مي اور اخلي

اور - ته په دي څه خبره يې چي ما دا دومره وخت په رڼو اوبسکو

تبرکری دی - خوزما زره اوس هم دانۀ مني -
ريښتيا، ريښتياراته ووايه -"
زه: "بنۀ چي نۀ مي پر بردي بيا به وعده راسره کوي چي ما خۀ
ويل هغسي به کوي هم -"
زردانه: "ستا په سر مي دي قسم وي چي خۀ تا ويل هغسي به
کوم -"
زه: "بنۀ اوس چي زۀ خوک دري ا دو م هغه خۀ کوي - په دي ټول کلي
کښي به وچا ته رغ نۀ کوي - يو ما و جمال ته خو خبري کړي دي
هغه به هم هغسي کوي -"
د نۀ ورتگ مي د باز خان کيسه له سره تر پايه ورته وکړه - د
زرداني سترگي له اوبسکو ډکي شوې - واريي نۀ شوه - پرا
وغور خېده - په غېر کښي يي ټينگ ونيوم - مچي يي راخه
اخيستي - زما په زره يو خداي بنۀ خبر وو چي څومره دربي يي
کاوه - ما ويل داسي نۀ مورکي - يا بابا را باندي راشي -
چي زردانه تر ور روانه شوه - د خوني د ختيخ په کونج وگر خېده
- د لو بديخ په کونج ببو جانۀ انا راجاروته - ببو انا بېخي ډېره
سپين سرې، پر ملا کړه، تک سپين وپښتان يي په سرو نکريخو
سورکړي وو -
ببو انا له عمرو په دي کلي کښي د تبايت کار کاوو - بنخو په
خپلو ناروغيو کښي له ببو انا خه مشوري او دواگاني اخيستي
- ببو انا چي تر ما را ورسېده -

ببو انا: "هله زويه ! كه دي يو غرپ اوبه را كړې. له تندي مرم. -
زه: "خه سخته ده كور كښېنه. - پرومي خندل.
ببو انا: "ستا د پلار زېږه وشكوم. ته بيا وماته شو كړي كوي. -
ما منډه كړه. بدنې مي راواخيسته. دوي سې (هغه خاي چي
گډې پرېدي) ته ورغلم. بدنې مي له گوډي را ډكه كړه. د ببو
انا شر او شور موركي هم راوېښه كړه.
موركي: "ببو انا ! خداي دي راوله. چيري وركه يې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا درخه او خه كرم له نمكه او اتامه په
چپ. د اوبو غورپ نه درباندي پيدا كېږي. خلكو ته لاري
ښياست. - "يو خه پوچ يې لا وماته وويل بيا په خپلو كښي په
گپه شوې.
موركي: "په پلانكي دي حال شته. په پلانكي دي حال شته
...؟"

ببو انا: "ښې دي بېخي ښې دي. د بخت راجا لا يو خه وخت
مخكي يو مانده اولاد پيدا شوى وو. ډاكترانو ورته ويلي وو.
په ښيښه كښي به يې ږدئ. - خوروي يې د ورخي او شپې ځيني
غوښتې. زه چې ورغلم ټول مي له هسپتاله را په مخه كړو چي
كورته مي را وستو. هغه د خپلو اناگانو چل مي ورسره وكړ.
كله مي وكښ، پرومي پكښي هوار كړو. پر پراره برسېره مي
ورې هوارې كړې. لندي مي پر كښېښوده.
موركي: "اوس څنگه دى؟"

ببو انا: "اوس سم غتہ هلک دی - د بخت راجا خسرگنی و دې کار ته جبرانہ ده - وایي زموږ یقین نه پر راتلو چي داسي هم کېدای شي -"

مورکی: "بخت راجا خو زویان او لونی لري -"

ببو انا: "درې زویان، یوه لور لري - لوریې تر ټولو کشره ده - د بخت راجا بیا دا مشر زوی داسي خاوري خوري چي تمامه ورځ یې لاسونه له لوتو ډک وي -"

مورکی: "خو ورته ویل به دي چي په سورلاستي (گره) یا (خوږې) ورته دم کړه -"

زه په دې سوچ کېني شوم چي دا سورلاستي وڅه ته وایي؟

ببو انا: "ودوی ته نژدې به سورلاستي نه وي - که به وي -"

مورکی له ډېره سوچه پس وویل "شته ولي هغه منگل -"

زه دلته پوه شوم چي سورلاستي قاتل ته وایي -

۵

اوس مجبوره وم - بله چاره نئه وه - كه نئه ورتلم زردانه راتله - د بابا او موركي - تر مخ يې په غېږ كښي ټينگ نيوم - مچي يې راخه اخيستي -

سهار چي راپورته شوم - ماجت ته لارم - لمونځ مي وكړ - كورته راغلم - ژر ژر مي چاي وڅينېلي - مخه مي وكړه د زردانې كورته ورغلم - زردانې او ژرگل دواړو پروړ راوړي وي - په صندوق كښي يې هگي - په ترتيب بودې - زردانې چي زه وليدم را ولاړه شوه - د ژرگل تر مخ يې په غېږ كښي ټينگ ونيوم - خو كلكي كلكي مچي يې راخه واخيستي -

زردانه: "ژرگل! ته دا هگي سمي كړه زه سلطان ته چاي راوړم - " ژرگل: "سمه ده -"

زه: "ژرگل كاكو! له دې واره دي ښي ډېري هگي - برابري كړې دي -"

ژرگل: "هو سلطانه! خو اوس گرمي ده - كه په ژمي په لس روپي - خرڅېدې - اوس په پنځه خرڅېږي - بس گزاره به په كوو - د بل روزگار خو زه نئه يم -"

زه: "ته خو هم اوس هگي - په يوه نيمه ، دوي رانيسي - په پنځه او شپږ خرڅېږي -"

ژڳل: "هو شکر دی۔"

جمال له دباندې دننه راغلی۔ ځان يې ښه جوړ کړی وو۔ سر غوړ،
سترگي توري، صفا جامې "اسلام عليكم!"
زه: "و عليكم سلام۔ جوړ پخیر۔" روغېر وشو۔
زه: "جماله! خیر خودی څنگ دي ځان جوړ کړی دی۔ یو چا واده
ته غوښتی يې که څنگه؟"

جمال: "سلطانہ وروړه! له بابا سره ښار ته ځم۔"
زه: "دا خو ډېر ښه کار دی۔ په ښار کښي به لږ بلد شي۔ نور څه که
دي نه کړو تر لاسه۔ د خپل کور ناروغه خوبه تر هسپتاله پوري
وړلای شي۔ مور خو ټول کلی لکه رانده چي په کور کښي مو
ناروغه پیدا شي۔ مولوي خوار ته ولاړ يو۔ هله ته راسره لاړ شه
وماته هسپتال نه دی معلوم۔ که معلوم دی له ډاکټرانو سره په
ژبه نه پوهېږم۔"

زردانې ترور چای راوړې۔ مور چای وڅښلې۔ ژڳل کاکو او
جمال روان شو۔ ژڳل کاکو د درو صندوق په شا کړ۔ جمال د
هڅی ټوکړی (کاری، بچی) پسې اخیستې وه۔ زه، زردانه او
سدو په کور کښي پاته شو۔

زردانه ترور: "سلطانہ! اوس لاړ شه۔ هر کار چي کوي ماښام
ضرور راشه۔ زه او سدو یوازي يو۔ وېره مولا نه شي۔ د سدو
یواځي دی۔"
زه: "سمه ده۔"

کورته راغلم - له مورکی سره مي د کور کار بېغمه کړه - لارم يو
خوړی بوټي مي راوړو - ما پښين شو - په کلي کښي د خوانانو
غېړه - تر ما ځيگره وغېړه ته ناست وم - ما بنام شو - له لمانځه
پس د زردانې ترور کورته وراغلم - د باندي يې د خونو تر مخ
کالی هوار کړی وو - ډوډی تياره وه - د ډوډی له خوړلو پس
زردانه په کار اړه وه بيا يې لمونځ وکړ - زمونږ د درو سره بشتري
يې پريو ځای په خونه کښي هوارې کړې وې - دې ته خومي له
شرمه رغنه شو کولای - د میان پر بشته په خپله زردانه ترور
پرېوته - زه او سډو هم په کيسيو سره ستري شو - سډو ولاړ شو
پر خپله بشته واوښتو -

ما لمونځ وکړ - راغلم چي راغلم پر بشته پرېوتم - زردانې سر را
پورته کړه - د تېلو وړوکی څراغ يې پوهه کړه - زه د زردانې له بني
لوره پر بشته پروت وم - په زړه مي يو خدای ښه خبر وو - هم په
دې وېره کښي ویده شوی وم - يو وخت چي راوینښ شوم -
زردانې لاس را باندي اچولی وو - زه په خولو داسي خښت وم
لکه يو سپری چي له جامو سره په واله کښي ډوب کړي بيا يې
راوڅپړوي -

وېري اخیستی وم - په خولو کښي غرق وم - خوب مي وتښتېدو -
ويښ پروت وم - يو حرکت مي نه کاوو - يو وخت زردانه ترور پر
هغه بل اړخ واوښته - له ما څخه لږ وڅکېده - ما داسي محسوسه
کړه چي سډو ته يې ځان ور نژدې کړه - لاس يې پر واچاوه -

په دې وېره وېره کښي ویده شوی وم - یو وخت چي زرداني ترور لاس راباندي واچاوو بیارا وینس شوم - په ځان کښي مي پت پت توکل چي ولي راتلې - بېرته به هغه د ما پښین د دېوال خبرې را په یاد شوې چي زرداني ترور ویل "که نه راغلي زه درځم" زه په دې سوچ کښي وم چي مولوي صېب اذان شروع کړ -

ما د زرداني ترور لاس سوکه له ځانه واپړاوو - راپورته شوم - زردانه ترور گوره ویننه وه که راویننه شوه - دا هم راپورته شوه - خراغ یې بل کړ - ماته یې د اودس اوبه را کړې چي زه ترخونه راوتم - د زرداني ترور له شا رغ شو "سلطانہ! ماجت ته لار شه - داسي نه وي بیا چای ته نه شي را -"

زه: "تروري! راځم -"

د باندي مي اودس وکړ - راغلم سنت مي دلې وکړ بیا ماجت ته لارم - دا ورځ د جمعې مبارکي وه - مولوي صېب نصیحت شروع کړ -

مولوي صېب: "کلیوالو!! نن به د اسلام پر پنځو بنیادو خبري نه کوو - پر دې په څو څو واړه رغېدلي یو - فرض ، فرض دي - تاسو څه ستاسو ماشومانو ته مي هم بنسودلي دي - نن به له دې دوو یوه کوو یا به تاسو سر خلاصوي یا به زه کډه کوم - تاسو به بل ملا پیدا کړی - زه به یو بل ځای خپله روزي پیدا کړم -

په تاسو کښي دا دوه خویونه دي - یو دا چي هر یو دا هڅه کوی که مي د چا د محکمي ټوټه لاندې کړه - ټوټه څه داسي خلگ لا ما

په تاسو کښي ليدلي دي چي يوه بېلچه خاوره د بل له مخکي خپله ته را واپوي.

دويمه دا چي د انسان زړه ازارول داسي دي لکه اوي(71) واره چي کعبه ونړوي. دا خبره په غور واورئ. د انسان زړه، د انسان زړه. د انسان زړه.

له دې خبري سره يې سترگي له اوبنکو ډکي شوي. دا يې غوښت چي کليوال په دې نه شي پوه چي مولوي وژړل. د دواړو سترگو تر منځ يې د پوزي دا نرم ځای په گوتو کښي ونيوو. يو څه وخت چپ ناست وو بيا يې لاس را لرې کړو سترگي يې رڼي کړي "شته په تاسو کښي داسي سپړي چي دا لوړه (قسم) وکړي چي په يوه ورځ کښي يې درې څلور کسه نه وي ظهير کړي."

په اخير کښي يې لاس پورته کړ. دعا يې شروع کړه. لمر بنه پورته راغلی وو چي له ماجته راووتو. د زرداني کورته راغلم. زرداني ترور او سډو چای څښلې وې.

زردانه ترور: "سلطانہ! څه شوې چي ورک شوې. ما خو ويل کورته تللی دی."

زه: "نن جمعه مبارکه وه. مولوي صېب نصيحت کاوو."

زردانه ترور: "بنه." ولاړه شوه چای يې تودې کړې رايې وړې. ما چای په تازيله څښلې.

زردانه: "چای په سوکه وڅښنه. څه تازيله دي ده."

زه: "ځم له قمرالدين سره مي د مزدوري قول کړی دی."

زردانه ترور: "خود لار شه ما بنام چي راشي - جمال او پلار گوره

راشي که نه -"

زه: "سمه ده -"

راروان شوم - تر غرمي مي د قمرالدين د کور خونه لوڅه کړه -
غرمه مو ډوډي خوړلو ته لاس مينځلو - ډېرې بدې تنهاکي يې
کړې وې - د ډوډي د خوړلو پړوخت د قمرالدين زما ولاس ته
پام شو -

قمرالدين: "سلطانه! کار کوه - د لاسونه به دي پاڅه شي - تر
اخيره خوبه د زرداني ياري، د زرگلې سرې ډوډي او زړې جامې
نه وي - په کار کولو سرې نه کم اصلېري -"

د قمرالدين خبرو ډېر بد اثر راباندي وکړو - د لاسو خوږمي له
خوا خاطر وو ووتو بيا قمرالدين خاوره په بېلچه ماتوله - ما
اوبه ورته راوړې - تر ماڅيگره مو د خوني شاوخوا خاوري
خيشتې کړې - ماڅيگر مي قمرالدين ته وويل "زما مزدوري
راکړه - زه سبا نه راځم - د کار د پاره بل سرې پيدا کړه -"

قمرالدين: "هو خود يې درکوم - سبا دا ختي پورته کول غواړي -
که تانه واي ويلي ما درته ويل - نن خو هم په درکښېوتی وم - پر
نيمه ورځ مي نه شوي شړلای -"

چي قمرالدين روپي را کولي ژرگل وجمال مي ليدو چي له
بناړه د کور په لور راروان وو - دا تسلي مي هم وشوه کورته لاړم -
ما بنام مورکي د باندي کالی هوار کړي وو - ماجت ته نه لاړم

لمونخ مي پر هغه ڪالي وکړ۔ مورکي ته مي ورين ڪر "ڊوڊي
راوږه داسي خوب راڻي۔"

مورکي: "خود يي دروږم ستري به يي۔ ڊوڊي وخوره ويده شه۔
زه او بابا يي وروسته خورو۔"

مورکي شلوميڀي او ڊوڊي راوږي۔ ژر ژر مي يو خو گولي وکڙي
۔ ڊوڊي مي واروله۔ بالنبت مي سم ڪر۔ د تڀري شيپ گرمي را په
زڙه شوه چي زرداني په تڪه سره گرمي کڻي دننه ويده ڪڙم۔ ڇه
مطلب به يي وو چي يو وار يي په دومره گرمي کڻي دننه ويده
ڪڙي بيا به يي لاس لاهم درباندي واچاوو۔ په دي کڻي يي ڇه
مقصد وو۔ ڪه دي دا چمونه نه کولاي۔ خلگو په خدای ڪه دا
تهمت ورباندي ويلي واي۔ په دي سوچ کڻي ويده شوي وم۔ د
شيپ يو وار را وينس شوم۔ ولاڙ شوم۔ د ماخوستن لمونخ را ياد
شو۔ په وس مي نه وو۔ بڀرته را غلم پر پوتم بيا په خان نه يم خبر
شوي۔

هغه وخت را وینښ شوم چي جمال راغلی نارې یې کړې - زه چې راپورته شوم - لمړنۍ لور راغلی وو - زه او جمال دننه لاړو - جمال کښېنستو - مورکی - چای پر کښېنښودې - ما اوبه واخیستې دباندې مې مخ و مینځلو - راغلم مورکی - چای راوړې - مود ته یې پیالې راډکي کړې -

مورکی: "سلطان زویه! داسې خوب - د ماخوستن او سهار لمنځونه دې دواړه قضا کړو - د سهار لمانځه ته مې پورته کولای نه شوی - تا خو یو لمونځ هم نه قضا کاوو - له برابره دي دوه لمنځونه قضا کړو -"

زه: "هو موري! نور څه کولای شم - له خدایه به معفي غواړم - قضایې به یې را وگرځوم -" مورکی: "ته او جمال خپله گپه وکړئ - زه ډوډی - پخوم بیا گرمي کېږي -"

مورکی ولاړه شوه - زه پر بالښت پر بوتم پښې مې وغځولې - زه: "یاره جماله! بدن مې داسې ټوک ټوک دی - په خدای که یو حرکت کوي - زه به پښې درته وغځوم -" جمال وخنډل - خالي پیالې او چائینکه یې اړول -

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته - ريښتيا په
خان حال نه لري چي د پښو له غځولو پس اجازه غواړي-"
زه: "ښه ته حال راكړه - ښار ته لاړي څنگه وو؟ خوند يې كاوو؟"
جمال: "خوند خه خوندونه - يو ښاهسته هسك هسك
كورونه، تر ورځ يې د شپې ډېر خوند وو- يورناگانې، ښاهسته
خلگ - نر او ښځې گډ گډ و- دا مخپتي چا پېژندلي هم نه-
ښځې د ورځي خه د شپې يواځي گډ و- سوداگانې يې كولې
ياره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو مو تر چلول - يو خالاکه
ماشومان، په منډه تر سرک يوې او بلې خواته او ښتو را اوښتو-
په موټرونو کښي يې چورت نه واهو-"
زه: "ښه بيا خو ژر گڼل کاكو ډېر گرځولي يې-"
جمال: "نه ميا دهغه سړي زوی وگرځولم - دهگيو دکان چي يې
دی - بابا خو چي ښار ته لاړ شي دهغه سړي له دوکانه دباندې نه
وځي - تر ما ښامه په دوکان کښي وي - ما ښام له هغه سړي سره
کورته لاړ شي - سهار چي را وځي وختي سودا واخلي کورته
راځي - له دې واره يې يوه بله ناشونې وکړه - د يو څو کسانو گڼي
(څهرې) يې راوښودې - که چيري داسي خلگ درباندي پېښ شو
دا پوښتنه يې در څخه وکړه چي د چا زوی يې؟ - زما نوم بدل ور
اخله - پېژني دي ستا گنه (څهره) بېخي ډېره مورته ورته ده-"
زه: "خه مطلب؟"

جمال: "نە پوهېرم - گنه مي مورتته ورتته ده - نوم به د دۀ بدل ور
اخلم -"

زه: "دا چي پت پت کېږي له کوره نه را وځي - زردانه تروري يې له
کوره په زوره راباسي - بنار ته چي لار شي په منډه کورته راځي -
ضروريو چل شته -"

جمال: "برايه چي کورته راغلو - دی او مورکی - مي ډېر پردې
خبره ستري کړو - تراخيره يوه هم دا نۀ وويل چي داسي کيسه ده -
نۀ سلطانه ! ! زه په دې کښي ورک يم - هر بد کار که کړي وي خو
بابا کړی دی - دا مورکی - يې ولي له ځانه سره وتړله -"

زه: "خیر دا به معلوم کړو چي ژر گڼل کا کو څۀ کړې دي - تۀ داراته
ووايه - په بنار کښي ښۀ وگرځېدې -"

جمال: "هو ماخوستن مو بېخي ناوخته ډوډی و خوړه - د ډوډی
له خوړلو پس خیر جان کا کا (د هگيو دوکاندار) خپل زوی علي
جان ته وويل "زويه ! دا د ژر گڼل زوی سرکس ته بوځه -" علي
جان مو ترسائيکل را ويستو - زه له شا ورسره کښېنستم - د شپې
يې د بنار په دې گڼه گونډه کښي سم کړ - زما پر مو ترسائيکل اول
وارو چي سپور شوم لاس مي تينگ په علي جان پوري نيولې
وو - له وېري رېږدېدم -"

علي جان راته وويل "ياره جماله ! ځوان سپری يې ستا پر
مو ترسائيکل ويره شي - بېغمه کښېښه - تۀ هغه د خلگو ښځو ته
خو وگوره - پر مو ترسائيکل څنگه ناستي دي -"

دلته مي پر موٽر سائیکلو سپرو ٻڻڻو ته پام شو۔ ٻڻڻي به له شا ناستي وي۔ دواڙي پٺي به بي يوه پر بله اڙولي وي۔ ماشوم به بي لا هم په غيٺ ڪنبي وو۔ دلته علي جان موٽر سائیکل دومره تيز چلاوو۔ زما دومره و پره شوه چي ورته ومي ويل "دا موٽر سائیکل سوکه چلوه۔ داسي نه چي خور مو کڙي۔"

علي جان و خندل "جمالہ! و پر پر مه۔ نن بي لا ستا په خاطر سوکه چلوم۔" "يو خاي بي له ډيرو بائيسکلونو، موٽر سائیکلونو او موٽرونو سره موٽر سائیکل و در او۔ يو سڙي راغلي۔ پر موٽر سائیکل بي سپين نمبر وليکل۔ ده ته بي يو گڙدي شي ور کي۔ ده په جب ڪنبي و اچاوو۔"

پر مخ روان شو۔ يو خاي بي روپي ور کڙي دوه واره ٽيکتونه بي را و اخیستو بل خاي بي په دروازه ڪنبي و لاڙو پوليسو ته ونيول۔ هغو سوري کڙو۔ بېرته بي ده ته ور کڙو۔ دننه بي پر بڻو دو۔ دننه چي ور غلم مسلمانہ!! يو خلگ وو۔ نر او ٻڻڻي گڙ۔ زاڙه، خوانان او هلکان، زڙي، پخې او پيغلي، وڙي دومره ډېرو و چي شمار بي نه ڪېدو۔

يو خاي بيا علي جان دوه ٽيکتو په روپو را و اخیستو۔ د يو ډېر هسک خا ته په زينو وختو چي په ډرو جوږ وو۔ دهغه پر غاڙه واره و لاڙ وو۔ په خا ڪنبي سندري ډغېډي۔ دوې ٻڻڻي په ڪنبي گڙځېډي۔ دوو ڪسانو يو بل ته ويل "ياره دا ٻڻڻي نه دي۔ دا ڪڙا گان دي۔" ما علي جان ته وويل "دا ڪڙا خه بلا ده؟"

علي جان راته وويل "نربنخبان - ما ورته وويل "علي جانه
وروره ! اوس هم نه شوم پوه -"

علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولاکه زما پلار هم پوه کړي -
«شي مېل» اوس پوه شوې که نه» -"

ما وخنډل چې ومي خنډل "خودغسي ووايه - "علي جان داسي
حېران غوندي را وکتل "ته په انگلسي پوهېږې؟" ما ورته
وويل "هو -"

علي جان راته وويل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نه
پوهېږې؟" ما ورته وويل "مورنۍ ژبه مي زده ده، نه په لوست او
ليک بل نه هغه لفظونه چې ډېر په احتياط پت په کار کېږي -"
علي جان وويل "څنگه څنگه نه شوم پوه؟"

زما په دې کښي سودا اړه شوه چې هغه نربنخبان خه شى دي -
چيري او څنگه ژوند کوي - زمور د خاورو په خړو کليو او کوڅو
کښي چي پيدا کيږي؟

هغه دوه زاړه موټرسائیکلان ولاړ وو - يو وخت دوه کسه دننه خا
ته راغلو - موټرسائیکلونه يې ستارټ کړو - په خا کښي يې
دومره تېز چلول په خداى که علي جان پر مخکه چلولی دی -
سوکه سوکه په خرڅ کښي د خا غاړي ته را ورسېدو - شا و خوا د
خا پر غاړه گرځېدو - خلکو روپۍ ورته نيولې - په يوه لاس يې
روپۍ ټولولي په بل يې موټرسائیکل نيولی وو - خوند خويې
ډېر وکړو - يو چي خا د دري نه وای - بسورېدو زما وېره کېده -

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم. وماته ځان داسې ښکارېدو لکه د ماشومانو کار چي کوم - ټول په ږیره خلگ په کښې سپاره وو. هغه واره مو تران مو سره جنگول. دوه ځایه خرخونه وو. یو پورته کښته گرځېدو بل شا و خوا. علي جان ویل "په دې کښې دي بیا سرگرځي". نور حیوانان، مرغان مو هم ولیدل ناوخته راووتو. سړي ته یې هغه دده را کړی شی خوروی. ورکړې. موټر سائیکل یې را روان کړ. کورته راغلو ویده شو. سهار چي را پورته شو. چای مو وڅښلې. د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دي دا زوی ځوان دی. په دې مي بېخي زړه ښه شو چي تعلیم یافته دی. دا ښه دی چي په کلي کښې مو سکول شته. ډېر بختور خلگ یاست. زموږ د قام خودا بدبختي په برخه ده. یو ځای ملایان ورته ولاړ دي سکولونه نه پرېږدي بل ځای بیا استاذان نه ورځي. ټول پر کورونو ناست دي حرامی تنخواگاني خوري. یوه ورځ دیو استاذ مور مړه وه. زه هدیرې ته ورغلی وم. په مور پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات گرځاوو. زه په کښې ناست وم. دا ملندي مو په له ووهلې. دسمال به مور او نیو و زما قبول دی بېرته به مو ولاړ سړي ته ورکړ. ما در بڅښلې دي. زه په دې سوچ کښې ورک وم "ته دا ملایان گوره. په دې ورځ هم خلگو ته سر نه ور خلاصوي. که نن یو ملا د دې سړي دا روپی. وغورځووي چي په دې اسخات، زکواة او خیرات نه شته نه"

کېږي بيا به وگورو چي خلگ داسي کوي او که نه. د خلگو د ماشومانو ژوند ور بربادوي او که نه.

د دې خلگو ايمان وماته معلوم دی. دوو شيانو ته بېخي ژر وار خطا کېږي. يو داسي بدرنگي بل د خان نوم ته.

زه د غټو خلگو هديروته هم ورځم. د ثواب په نيت نه له شرمه. سبا په مخه سره ورځو. زه د هغو په هديرو کبسي هم دا خلگ وينم په مړي پسې روپۍ ډېري وپشي. زه هلته هم دا سوچ کوم "ته دې خلگو ته وگوره. ټول عمر يې د خلگو حق خوړلی دی. د خلگو جائيدادونه يې لاندي کړي دي. پر خلگو يې ظلمونه کړي دي. نن د هغو خلگو حق را اخلي بېرته يې و هغو خلگو ته په اسخات او خيرات کبسي ورکوي. دلته هم د مولوي صېب ايمان....." ملايان صاحبانو ته څه ډېري ورکوي.

دا خبري مي په دې درته وکړې. تعليم يافته خلگ نور که نه وي په دې نښه پوهېږي چي حراميان څوک دي؟ حراميتوب څوک کوي؟ "بابا واره و خندل. زه پوه شوم چي بابا ته ستا دا خبره ور په ياد شوه چي (حرامي او د ډمي زوی زه يم. د ډمانو او حراميانو خويونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی). کاکا خپله خبره جاري وساتله.

"ژرگله! بايد پر دې لوستو او تعليم يافته خلگو ونه خاندو. د دوی پر حال بايد افسوس وکړو."

زۀ پوه شوم چي د کا کا ذهن د انصاف کچاریو ته لارۍ د بابا
خندا بې ځایه ورته بنسکاره شوه . د دۀ دا خیال نۀ وو چي بابا پر
دې و خندل چي زموږ په کلي کښي سکول نشته . د ملا سبق یې
ویلی دی .

۷

کلونه پس مورکی. دباندی په هغه نغري کښي چای پرینسې وې چې چارپېره یې دوه گزه دېوال پر راگرځولی وو. نور یې سرد سالي غوندي په بوټو پوښلی وو. سهار وختي او ماڅيگر بڼه گزاره په کښي کېدله. غرمه او ماپښين دېره تکلیفجنه وه. اوس بوټي دېرو بادونو او بارانونو له ځانه سره وړي وو. پر سر یې اوس لوی لوی سوري وو. په دې تک سره لمربه د نغري وخنګ ته مورکی. ناسته وه.

زه د لمانځه پر ځای ناست وم. دعا مي کړې وه. پخپله وړه خونه کښي مي شا و خوا کتل. چت څه دېوالونه یې لا په لوگي تور وو. د شمال لور ته یوه وړه دېره پر دېوال ټک وهلې وه. یوه زړه کاسه، درې زاړه غابونه پر پراته وو. یو د غوړو دو نیم سپره ژېر تیم (دوبی) پر پروت وو. د خورما درخته پر جوړه وه چې موږ به بوره که به بوره نه وه گړه مویه کښي ښودله

د ختیځ لور ته یو لوړ ځای چې موږ یې سر په لرگیو پوښلی وو. برسېره مو دوی زړې بشتري ټولي پر ښودې چې هر

تلټک (پرستن)، هره نالي ته مورکی. رنگ په رنگ پینې یینې
وې. لاندې یو سپن غټ صندوق چې مورکی به زموږ مینځلې
جامې پکښې ښودې.

د سهېل له لور بې وټولو شوو بشترو ته نژدې دروازه وه. لږ را
دې خواته یو غټ سوری چې د کرکی کار موځیني اخیستو. په
گرمي کښې به خلاص وو. په ژمي کښې به نیم په خټو بند وو.
نیم به مو په گډرو بند اوو.

د لوېدیځ لور ته په میان کښې نغری، په چت کښې پر هغه برابر
دود کښ (د لوګي د پاره سوری)، یو جار (د بوټو ځای) جوړ وو.
په ژمي به د نغري له یوې غاړې (لوري) مورکی له هغې بلي
غاړې بابا کښېستو. داسې نه چې یو زموږ کور داسې وو.
تقریباً د ټول کلي که یوه خونه وه که دوې، ټولي داسې وې.

په ټول کلي کښې دوه صفا بناهسته کورونه وو لکه د نادر خان
او ملک منگل. د دغو کور ته رنگارنگ مېلمانۀ هم راتلو. ودې
ته مي فکر هغه د جمال د ښار خبرو واراوو.

دا ښۀ شو چې مورکی دننه راغله. چائینکه او پیالې یې
کښېښودې. پیالې یې ډکې کړې ولاړه شوه. د درې له سره یې
هغه د بورې ټیم (ډوبی) راخیستو. ما مصله را ټوله کړه. راغلم
د مورکی له څنگه کښېنستم. پیاله مي راپورته کړه.

هلک کيسه راته وکړه چي هلک روان شو. ماته دا سوچ را ولوبدو چي "دا څنگه ډوډۍ ده چي ته يې هم غوښتی يې. په داسي ډوډۍ کښي خو بابا هم ترننه چانه دی غوښتی. ته يې څنگه وغوښتي؟"

تر ماښامه مي دا خبره له ذهنه نه ووته. ماښام داسي وخت ور روان شوم چي شه ترغونې وه. د اسرې (لندي برات) د څلورمي ورځې مياشت تررنه سترگه (ځلان سوري) لاندې تر غره ښه لورې ولاړه وه. تر مياشت لاندې بيا د غره تر سره د اسمان کيناره داسي تکه توره وه چي سړي نه ده او ورو گمان پر کولای شو، نه د گڼڅ چي ورو رسېدم. دوی د باندي کالی هوار کړی وو. چارپرېره پنځه شپږ بالښته پراته وو. نور يې تلکان کت کړي وو. د بالښتونو پر ځای يې ښي وو.

له سلامه پس مي خپلۍ د هوار شوي کالي څنگ ته کښې چي خاتول کاکو او زويان ټول مخته راغلو. روغې يې راسره وکړو کښېنستم. زما له کښېنستو سره سم د دوی رغ شو. مور بېرته ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو.

سیدگل کاکو له درو زويانو سره را ورسېدو. له سلامه پس روغې وشو چي دوی کښېنستو. خاتول کاکو زوی ته وويل "ورشه اوبه راوړه." هغه اوبه راوړې. سیدگل کاکو ته يې ونيوي.

سیدگل کا کو: "خاتوله! مور شومیا (ناوہ) نیولی ده۔ ترهغه مور
ستا په شي خكه نه کوو تر خو چي دي بخنبلي نه یو۔"
خاتول کا کو: "سیدگله! خدای به ټولي خیر کړي۔ ته دا اوبه
وڅیننه۔"

سیدگل کا کا: "خاتوله! په اخلاص درته راغلی یم۔ نن زما غاړي
ستا چاره ده۔ نن مي د هر څه اختیار ستا دی۔ ما ته شین زړی
کړی، سترې کړی یې۔ ناحقه مي پر خلگو گرځولی یې۔"
خاتول کا کو: "سیدگله! ما هم داسي په اخلاص بخنبلی یې لکه
ته چي راغلی یې۔ زما ستا له اوومه سپنسي قسم دی۔" سیدگل
کا کو هڅه وکړه چي ورولاړ شي۔

خاتول کا کو: "سیدگله! له دې گایه (خبري) مي قسم دی۔ ترهغه
چي اوبه دي نه وي څنبلي۔"

سیدگل کا کو اوبه بنودې۔ خاتول کا کو یې په ناستي په غاړه
کنبی لاس ورواچول۔ یوار بیا ټولو په غبرو غبر وکړو۔
ډوډی راغله۔ بنه بنوروا او توري، سپیني غوښي وې۔ بنه تر
بسو مو وخوره۔ دسترخوان ټول شو۔ خاتول کا کو خپل زوی ته
ووویل ورشه ترخې چای پخې کړه۔

سیدگل کا کو: "سلطانه زویه! ډېر خوشاله شوم۔ چي خاتول
ډوډی ته راغوښتی یې بل دي په ډېر کم عمر کي د یو ډېر لوي
سړي کار کړی وو۔"

زه پوه شوم چي په دې یې ډوډی ته راغوښتی یې۔

زۀ: "سیدگل کاکو! کوم کار؟"

سیدگل کاکو: "هغه بازخان چي دي په خاپېره وهلی وو."
زۀ: "سیدگل کاکو! مجبوره یې کړم." "توله کیسه مي ورته وکړه
سیدگل کاکو: "زویه! دا نوی نسل تر مورښه دی. د خبري څۀ د
خاپېري ځواب نه ورپرېږدي. مور لېوني یو چي پر ځوانانو
لگېږو."

خاتول کاکو ته یې مخ ورواړاوو "خاتوله! په ما و تا خو یې
درې میاشتي ملنډي ووهلې. په دې هلکانو یې پخداي که درې
ورځي ووهي."

زۀ: "سیدگل کاکو! هغه څنگه؟"

سیدگل کاکو: "زویه! په دې خو خبر یې چي زما او د خاتول پر
لښتي سره داوه وه."

زۀ: "هو خود خبریم. ته په خاتول کاکو ملامت هم وې."

سیدگل کاکو: "هو زویه! په پوهېدم. خبره مي تر خولۀ وتلې وه
بیا مي دا تربورگلوي وسترگو ته ولاړه وه."

زۀ: "سیدگل کاکو! هغه ورځ چي مولوي صېب نصیحت کاوو.
زۀ پوهېدم چي تا یادوي چي تر ماجت را ووتو. یوارمي لا دا
خیال شو چي سیدگل کاکو ته ووايه پر ترورو باچاهي مۀ کوه.
په ترورو باچاهي وکړه بیا له دې خپله کم عمر او ستا له سپیني
پريري شرمېدم. اوس دا راته ووايه ولي پښېمانه شوې. بې
دریمه د خاتول کاکو کورته راغلي؟"

سیدگل کاکو: "زویه! کیسه خو ډیره اوږده ده. لنډه به یې درته وکړم. ما چي په خاتول دعوه وکړه. خاتول په خان ننوتو. خان زه وروغوښتم. مور ډواړو خپلي ورشې ورته وکړې. خان وویل "سمه ده بله ورځ به ډواړه خپل گواهان راولئ." زما گواهان خونه وو. خاتول هغې ورځې ته خپل گواهان راوستو. په هغه ورځ خان نه وو بلي خواته تللی وو. هم داسي په دې کښي درې میاشتي تېري شوې. کله به خان نه وو، کله په مور کښي یو مانده، کله مور ډواړه راغلي خان به نه وو.

یوه ورځ مو خان پیدا کړی. ډواړو ورته وویل "دا زموږ فیصله را وکړه. اوس خودي کولمې را کښي پرې کړې."

خان یوه ورقه را کړه. دا هغه پلاني سړي ته ورورئ. هغه به ستاسو خلاصه در وکړي. "مور هغه ورقه را واخیسته هغه سړي ته راغلو چي یو عام کاروباريې د کرایې په دوکان کښي کاوو. ده په دوکان کښي دېوال ته شا وهلي وه. مور هغه د خان ورقه ورته ونيوه. دی هغسې دېوال ته پروت وو. یو بل ځوان چي په دوکان کښي ورسره ناست وو هغه ته یې وویل "ته هغه کتابچه راواخله ویې گوره. زه په کومه ورځ خلاص یم."

چي دا خبره یې وکړه. ما بېرته هغه ورقه ځیني راو نیوه. خاتول ته مي وویل "راځه." چي را ووتو. خو بسکنځل مي ځان ته وکړو، خو خاتول ته. له هغه پس مي ورته وویل "ما بنام ډوډی وکړه. زه له زویانو سره کورته درځم."

په موږ سپين ږيرو کښي که دا ستاسو عقل وای-ولي به مو
دومره ځله خوارول- "

په دې وخت کښي د ختيځ له لوري توره وريځ راروانه وه- تنه او
برېښنا نه سره پرېکېده-

د چای له څښلو سره سم د خاتول کاکو له کوره را رخصت شو
چي زه کور ته راوړسېدم- د باران شاخکي هم شروع شو- کالي
دباندي هوار وو- ما خپل کالی له واره سره و نغښت دننه مي يو
وړو- مورکی- خپل او د بابا کالی دننه راوړو- يوه د او بو بدنۍ
دباندي پاته وه- زه په هغه زورور باران کښي ورووتم- بدنۍ
مي رادننه کړه- يو ځای باران زورور وو بل ځای هوا- زما په
خيال داسي زړه به نه وو په ټول کلي کښي چي په کوگل کښي به
پر کرار وو-

خونه څخېدلې چې په کور کښي څه لوبښي وو هغه مو په خونه
کښي او بو ته کښېښودل- د دروازي خواته خونه څخېدلې- موږ
پروانه په کوله- د مورکی- څراغ په لاس کښي وو- وار به نه وو
هغه د پوال ته به ورغله په کوم د پوال چي به دريا څړېده بيا به مي
ورناره کړه "موري! ته دا څراغ راوړه- دا ډک لوبښي به وباسم-"
چي ما به لا ټول لوبښي نه وو کتلي- مورکی- به بيا تر دريا را
رسېدلې وه- د باران تر درېدو پوري موږ په ولاړې ولاړ وو- د
سهار گاه و خواته مو بشتري هوارې کړي بيا زه ویده شوی وم-

نبه غرمکی. وه چي را وینش شوم. د مخ د مینخلو اوبه مي را
واخيستي راو وتم. د خونو شاته وگرځېدم. کيلوال مي لیدو
چي د خونو پر چتونو ولاړ وو. خود به د هر چا خونه لکه زمورډا
تويیده. خاوري يا به يې گل پراچاوه. هوا بته ولاړه وه. ډنډه
مېغ (تبش) وو. کډي د باران له اوبو ډک ولاړ وو. —
نېز (سېلاب) راغلی وو.

زمورډ کلي پر مانده اوبه لوري را اوبنتې وې. ټوله هغه مخکه
چي په سترگو بنسکارېده ختې او اوبه اوبه وه. خو ځوانان چي
کاني او لرگي يې په لاس کښي وو. له هغه بله لوري يواځي
لاجور شېخ لاسونه سره غورځول. ما بدنۍ کښېښوده مخه مي
وروکړه. په دې چټک وروان وم چي لاجور شېخ خوږنه کړي
چي ورنژدې شوم. لاجور شېخ د يوې وړې ماشومي سورنری
پرونی تر سر تړلی وو. شين اوږد قميس يې په غاړه، پرتوگ يې
دومره غړلی وو. خلگو به داسي محسو سوله چي بېخي يې
پرتوگ شته نه. تکه سپينه د ماشومانو سدری (چي تل به خپلي
مور په کور کښي ورجوړوله) په غاړه وه. توري زړي، پرې خپلۍ
يې په پښو کښي کښولې.

يو لوی مار چي نيازه (سېلاب) راوړی وو. غولۍ غولۍ پروت
وو. بېخي د حرکت نه وو. ځوانانو وژلی. لاجور شېخ نه ور
پرېښودی.

دليل يې داوو "دا ماران هغه ماران نه دي كوم چي تاسو په پخوانيو نكلونو كښي اورېدلي دي - دا ماران تاسو تجربه كړي - دا چي د انسان رغ واورې تښتي - تر هغه انسان نه خوري چي پښه يې لوړه نه وي پر بښي -

هغه ماران او دېوان اوس هم هغسي مست گرځي - اوس هم هغسي سپين دېو د تور تابع دي - اوس هم هغه ښاماران هغسي پر خزانو پراته دي خلگ چيچي - د زهر و اثر يې بيا د چيچلي سړي په لمسيانو او كړوسيانو كښي لاوي - څرېكي او دردونه گالي -"

په دې وخت كښي غمخوار كاكا وويل "شېخ صحي وايي - دا ماران سړي نه چيچي - كه يې چيچلاي اوس به زما له دوولس تنه كاله شه يو نه وو - زما د غره په باره كښي له كلونو څلور پنځه ماران اوسي چي مور په كډه راشو - زه مېني ته ورشم - دوي ووينم په خونه كښي دننه پر غولي گرځي چي كله مور په كډه ور شو بيا دوي د خوني په شاتيرو كښي گرځي -"

دلته په ځوانانو كښي ديوه رغ شو "غمخوار كاكا! لږ ښه پكښي وگره - " كټ كټ ټولو وځندل -

غمخوار كاكا په تونده لهجه ورته وويل "ناپوهي دي ښه درسره وكړي -"

۸

هم داسي وخت تېرېدو- ما خپله مزدوري کوله- کليوال هم په پېغورنو سترې شو- نوريې حرمونى ، دم او د زردانې يار راته ويل نه وو په وس- يوه زردانه وه- هغه د چا پر چم خان مي نه شو ځيني خلاصولاى- اوس مي د مزدورى له روپيو بڼې ډېرې روپۍ هم له مورکۍ او بابا پتې کړې وې-

اوس کلونه تېروو- جمال څه کوي سدو لا څو واړه بڼار ته تللى وو- يوه ورځ مي جمال کښېناوو-

زه: "ياره! که له دې واړه بڼار ته تللى زه هم درسره ځم- دورې به يو کار پيدا کړو-"

جمال: "دريمه ورځ زه ځم- هگۍ مي بېخي ډېرې پروتې دي- په دوکان کښې بېخي شى نشته- په دې مي وځنډولې چې لږ نور بيخ شي بيا بڼې گراني خرڅېږي-"

د جمال طبيعت ډېر خراب راښکارېدو- له جماله مي پوښتنه وکړه-

زه: "دا طبيعت دي دومره ولي او په څه خراب دى؟"

جمال: "سلطانه وروره! موردي خداى له مورده خلاص کړي-"

زە: "ولي؟"

جمال: "مور چي يې په بنه او بدنه واي پوه کړي. بناهسته به د دې نورو خلگو په شان گرجېدو. نه به مود چا په ژوند کار وو. نه به مود چا په درد، غم، لوربه او تنده کار وو."

زە: "جماله! دا څوک دی چي ستا دومره زړه په شين دی. زمور په کلي کبسي يو شو کوره دي چي بنه گزاره يې کپړي. نور خو ټول دا زمور په شان وږي، تږي او لوڅ دي."

جمال: "ياره! هغه بله شپه مورکی. دلندي صادق د کور کيسه راته وکړه. ياره! خوب څه قسم پخداي او بنکي مي په سترگو کبسي نه درېدې."

هغه بله شپه بابا او سدو ويده شو. زه هم په بشتره کبسي پروت وم. مورکی. بشترې ته راغله په بشتره کبسي ناسته وه. سريې ټينگ په يوه لاس نيولی وو. ما پرېغ کړو "مورکی! خير دی ولي دي سر په لاس کبسي نيولی دی. سردی خوږېږي؟" مورکی. راته وويل "نه زويه! - ما ورته وويل "بيا ولي په بشتره کبسي ناسته يې؟ سردی په لاسونو کبسي ټينگ نيولی دی. دومره وش دي وکړو. يو کيسه خوشته؟"

مورکی. وويل "نن د زرغوني ترور پوښتني ته ورغلم. دومره مي زړه پر خوږ شو چي راياده شي سر مي پرله وگرځي. يوار خويې نرور کله بنه وي کله لېونۍ وي. ټينگه يې په کور کبسي تړلې

وي - مېړه خو يې تر نېرور له مخه لا ناروغه وو - په ځولى كښي
يې هم دباندې هم دننه وړو -

يوه دا وه په كلي كښي به گرځېده - له چا گرېوان وړى په
مزدوري وركړى - چاته وړى په مزدورى وروړېشلي - كله چا
زور قميس ، چا من غنم په زكواة كښي وركړي -

يو زوى يې درلود چې مزدوري ، پور او داري يې كول ، كور يې
چلاوو - اوس دا هم ناروغه پرېشته پروته وه - په رڼو او بڼكو
يې ژړل - ما ورته وويل "زرغونې تروري ! تا خو په دې
نېستي ، ناروغي كښي بېخي چورت نه وهلو - په هغه سره
نېستي او ناروغي كښي به دي تل خوله له خندا ډكه وه -"

دې يوار د را پورته كېدو هڅه وكړه - بېرته يې سر پر بالښت
ولگاوو - دومره د زړه له زوره يې وژړل - زه د هغې غيرتمندي
زرغونې وژراته جېرانه وم - سپين او تور قمر وېښتان يې داسي
سره نښتي وو لكه كراسته - هغه غوښن سپين مخ يې نن پر
هډونو خالي پوست پاته وو - شنه خالونه يې په ژړ مخ كښي تور
ښكارېدو - يو څه وخت پس يې ما په خپل پروني او بڼكي وړ
پاكي كړې -

زرغونې ترور راته وويل "زردانې لوري ! يو خو به ته وماته حق
رابخښي تاله ما سره بېخي ډېرې نېكې كړې دي -" ما ورته
وويل "زرغونې تروري ! ته و مور ته حق رابخښه - زموږ څه حق
دى -"

زرغونې ترور راته وويل "زردانې لوري! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خدای به يې در کوي - ستا به دا خيال وي چي د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده - نه لوري! دا درې مياشتي کېږي يوه لور مي په کډه راغلي ده - د مېړه يې د مېرگي غوندي ناروغي ده - د دې يو ځای تې - بي ده بل ځای يې په نس (د اولاد په ځای) کښي دانه ده - درې وږې لورکې، يو وړوکی زوی لري - په خدای چي راغلي دي که يې تبخی پراړولی دی گني دی خو څه کوي -

د دې لورکې اولاد مي تر زړه لوېږي -"

بيا لکه له اوبو ډک لوشی ویشي ده - سترگي يې له اوبنکو ډکي شوې - له دې واره زما هم تروس ووتو و مي ژړل - را ولاړه شوم - زرغونه ترور مي هغسي پر بالښت پروته پرې بنوده - "په دې وخت کښي زما هم سترگي را ډکي شوې - مورکې ته مي وويل "بس -"

زه: "زه اوس څه ورسره کولای شم - له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپۍ دي - دا خو مي له بابا او مورکې په دې پتي کړې وې چي ښار ته په لار شم -"

جمال: "پنځه سوه (500) به مورکې ته ورکړو - مورکې به يې ور وړي - زه او ته چي ښار ته لار شو - هگۍ به خرخي کړو بيا خو روپۍ په لاس راځي -"

زه: "سمه ده -"

پنځه سوه روپۍ مي جمال ته ورکړې. -
زه: "جماله! داسي نه وي ته زردانه ترور يا بابا او مورکۍ ته
ووايې چې سلطان له ما سره بنا ته ځي. -"
جمال: "سلطان له لېونۍ خو نه يم. -"

دريمه ورځ سهار وختي د پاڅه سرک په لور روان شوم. له ډېره
انتظاره وروسته جمال هم را ورسېدو. له لږ انتظاره وروسته
زړوکی بس را ورسېدو. د جمال هڅۍ يې د بس سر ته وڅېړولې. -
مور د ننه د بس د ميان په خالي چوکيو کښي کښېنستو. نوري د
شا چوکۍ ټولي خالي وې. -

ښه ډېر لارو. يو وخت د استاذ له څنگه ناست سپرې را روان شو. -
پريوه او بله چوکۍ يې لاس ښودل تر مورېه را ورسېدو. جمال پر
مارغ وکړو "پنځه سوه (500) روپۍ ورکړه. -" ما پنځه سوه
روپۍ ورکړې. -

هغه سپرې: "سل روپۍ نوري را کړه. -"
جمال: "ياره! هڅۍ دي څه اوسپني خو نه دي چې ته يې دوه سوه
(200) غواړې. -"

سپرې: "څه پنځوست (50) را کړه. اوس خو به خوشاله يې. -"
جمال: "اوس دي هم ډېر تاووني کړو. -" پنځوس د ده له خپله جېبه
ورکړې. -

يو بل په عمر پوخ سپرې چې زموږ په څنگ کښي د هغې بلي خوا
په خالي چوکيو کښي يواځي ناست وو. ويې خندل او ويې

ویل "زمور پخوا کبني د يو سپين ږيري دا گپه ډېره مشهوره ده - وايي هغه د خپل بس مونشي ته ويل وراړه کرايه خو معلومه ده - په بشپړه کبني يې سره رسوه - " پر دې گپه مو بېخي ډېر وخنډل -

يو وخت مي جمال ته وويل "زما خوا گرځي - " جمال نښينه خلاصه کړه - زه يې د نښينې خوا ته واړولم - هغه سپين ږيري سړي له دې واړه بېخي ډېر په زوره وخنډل - جمال: "کا کا! بيا يوه گپه در په ياد شوه که څه؟"

سپين ږېری: "هو زويه! تر دې ځوانه پوري يوه خبره راپه ياد شوه - يوه ورځ يو سړي نښه بس ته راو خپژوله - نښې ورته ويل "ته ورشه يوه د پلاستک خالي لوته را واخله - زما په لاره خوا گرځي - " هغه سړي وخنډل "ستا عورته زمور بخته د خلگو نښې نارينه ته وايي ورشه يو څه پروت راواخله په لاره کبني به مو سات پر تېروي - زمور دا وايي ورشه خالي لوته راوړه زه خوړلي پرې باسم (باقي) -"

د سپين ږيري پر دې گپه مو بېخي ډېر وخنډل - داسي په تلو تلو کبني ما پښين قضا بنا رته ورسېدو - هگی - مو ډېرې په احتياط را کوزي کړې - رکشه ته مو و خپژولې - د هگيو دوکان ته راغلو - هگی - مو له رکشې را کوزي کړې - په دوکان کبني ناست سپين ږيري وويل "د چای يې ريغ هوټلي ته ورو کړئ - " جمال: "کا کا! د ما ځيگر اذان شوی دی که نه؟"

ڪاڪا: "زويه! دا بنار دى ڌڻه ڪلى خونئ دى چي د مائيگر لمونڻ
خلگ ناوخته ڪوي- مورڙ جمع لا وڪڙه-"
جمال: "ڪاڪا! مورڙ به لمنڇونه وڪڙو- لڙبه موله دورو (گڙو) مخ
صفا شي خوداسي شوي يو لڪه د خاورو شيطانان-"
ڪاڪا: "سمه ده- ور شئ لمنڇونه وڪڙي- له هغي خوا چي رائي د
چاي ورته وواياست-"
جمال: "سمه ده-"
لمنڇونه مو په مخامخ ماجت ڪنبي وڪڙو- له هغي خوا مو
هو ٽلي ته د چاي وويل- چاي راغلي-
ڪاڪا: "جمال! دا ورور تر تا مشرنه ٺڪاري؟"
جمال: "نه ڪاڪا! دامي ورور نه دى- ڪليوال مي دى-"
ڪاڪا: "په گنه ڪنبي تا ته ڊپر ورته دى- يقين مي نه رائي چي
ڪليوال دي دى-"
جمال: "نه ڪاڪا! ريڻتيا درته وائيم-"
ڪاڪا: "سمه ده- زويه! د سڙي په پيڙندنه ڪنبي زه اڪثره نه
غلط ڊم- نن گوره څنگه غلط شوم-"
جمال: "ڪاڪا! مورڙ ڇو په بنار ڪنبي گڙو-"
ڪاڪا: "خود لار شي- ما بنام بيا ڪور ته راشي- داسي نه وي تاسو
په هو ٽل ڪنبي شپه وڪڙي-"
جمال: "نه ڪاڪا! ليوني خونئ يو چي په هو ٽل ڪنبي به شپه
ڪو-"

را ووتو- په بنار کښي جمال له مخه زه ور پسي وم - هغه د جمال خبره وه په کلي کښي چي يې راته کړې وه - يو ښاهسته ځايونه، ښاهسته خلگ، نر او ښځې گلې گرځېدو- نه مخ پتي وو- يو ځای خر شيان پخېدل - جمال ور وگرځېدو- له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چي دستي دستي هغه سړي له جوش غوړو يو راو کښو- له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښي ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښي ونيوه - ده خپله خوړه - جمال: "سلطانۀ! دا گرمه و خوره - دا گرمه ښۀ خوند کوي -"

زه: "د دې شي نوم څه دی؟"

جمال: "سمبوسه -"

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښي و نيوه - په هغه پنډ ځای مه يې خوله ډکه کړه - توبه توبه يو گرمه وه بل ترخه - خوله يې رايخه کړه - ما اوف اوف کول جمال راباندي خندل - يو وخت پر داسي ځای برابر شو چي په کتار کښي موځيان ناست وو- څوک تر سره، څوک تر ژړ او څوک تر زرغونه سايوان لاندي ناست وو- چا سلايي، چا پالش کاوه - يوه خوبېخي تعويد په پاڅه کښي گنډلو-

هم داسي يو دوه ماشومان چي وړوکی څادر يې هوار کړی وو- درې څلور د عطرو غټي شينې پر پروتي وې - يولوی د مصالې سرنج (بمبه) چي په هغه يې وړې ښينې ډکولې -

چا د پلاستیک لوتی له پتیا تو ډکي یښی ویی - نارې یی وهلی "دری په سل دری په سل -" یو سری چي یو شی د سرک په خنگ کښي درولی وو - یو لوی خرخ یی په پښه اړاوو- لورپه توره ډبره ډبره تېزه خرخېدله - کاکا بیاتیانې، چارې په تېرولې چي بیاتی یا چارپه به یی ورنژدې کړه ترغځي (بخرکي) تر غورځېدو - خلگ په کتار کښي ورته ولاړ وو- هر چا پر خپل وار بیاتی او چارپه اخیسته روپی یی ورکولې -

زه: "یاره جماله! ته چي اول وار ښار ته راغلی - دیوار په سرکس کتو دي دا زموږ په رنگه خوار هېر شو- د ښار ښاهست دي ټکي په ټکي راته وویلو خونه د خوارو خلگو-"

جمال داسي ځان واچاوو لکه زما خبره چي یی بېخي اورېدلې نه وي - دوباره مي په یوه لاس دی ترلاس ونيوو- هغه بل د هغو خوارو مزدورو په لور

زه: "ځان به نه اچوې- د دې خوارو دي ولي نه راته وویل؟"
جمال: "بخښنه غواړم- ملامت یم چي د ښار د رڼاگانو، هسکو محلونو، مستو خلگو مي درته وویل- د ځان په شان خوار مي هېر وو-"

داسي تر ماښامه په ښار کښي وگرځېدو- د ماښام لمنځونه مو په یو دومره ښاهسته ماجت کښي وکړو- پخداي که مي زړه ځيني تلو- له ماجته را ووتو د کاکا د کور په لور روان وو- جمالو خندل-

زە: "جمالو! پر خه دي و خندل؟"

جمال: "سلطانە! زه چي اول وار له بابا سره راغلم. ما بنام په ده
خاي کبني را روان وو. ما چي د خلگو دا گنه گونه وليده. بابا ته
مي وويل "بابا! دا خلگ ما بنام ډوډي چيري خوري او ويد پري
چيري؟ ياره ما هغه ورخ د بابا په زوره خندا وليده بل وخت زما
د بابا داسي خندا نه ده په ياد." د کاکا کور ته ډېر ناوخته
ورسېدو.

ده ته مي سترگي وختي چي کله به ډوډي راوري. يو وخت
ما شوم د لاس او به راوري. جمال له ماشومه پوښتنه وکړه "بابا
او علي چيري دي." ما شوم وويل "دلته يو همسايه ډوډي کړي
وه بابا هغه ته ولاړ. علي جان دلې نه وي. کله کله راخي. هغه په
پلاني بناړ کبني کالج وايي."
ډوډي راغله. له ډوډي خوړلو پس دواړو لمنخونه وکړو.
بشترې مو هواري کړې. ويده شو.

سهار چي را پورته شوو- د اودسو او لمونځو پس مي جمال ته
وويل

زه: "جماله وروره! ژوند دې ته وايي لکه د دې خلگو- زمور ژوند
خود انسانانو نه دی- د حيوانانو دی-"

جمال هغه انگلسي ناول په لاس کښي پرله اړاوو چي پروند
مور په ښار کښي له يوې رېږي والا څخه رانيوو- جمال و خندل-

جمال: "هو ته د دې خلگو وښه ژوند ته حيران يې- زه دې بېشرمه
ليکوال ته- دومره برېښي خبري- دا خبري زمور ليکوالان
دغسي نه شي کولای- په کتاب کښي خويې هوس وچ کړې"-

زه: "زمور ليکوالان هسي کمزوري دي گني دالار ډېره پخوا
خوشحال خټک ور خلاصه کړې ده-"

کاکا پتنوس په لاس کښي دننه راغلی- له اسلام عليكم، زمور
له و عليكم سلامه پس يې پتنوس کښېښودو- پيالو ته يې لاس
وراچاوو- جمال قسم وکړ- جمال چای واچولې- د بسکتو يو
غاب يې د کاکا خواته بل يې زمور د دوو په ميان کښېښودو-

کاکا: "پر څه مو بحث وو؟"

جمال: "کاکا! پر دې ليکوال- کتاب يې وړښکاره کړ-

کاکا: "زویه! زه خو په دې انگلسي لږ هم نه پوهېږم - په دې
اوردو کښي لا گزازه کولای شم - دا اوس په تاسو دوو کښي کوم
يو ویلای شي؟"

جمال: "کاکا! دواړه یې هم لوستلی شو هم یې لیکلی شو -"
کاکا: "ستاسو په کلي کښي خو سکول نشته جماله ستا کیسه
باباراته کړې وه - دا سلطان خوتۀ وایې چي زموږ کلیوال دی -"
جمال: "کاکا دا خبره ریښتیا ده چي دی زموږ کلیوال دی مگر
زموږ مور تر مور وروڼو هم ده ته ډېره توجه او مینه ور کوي -"
کاکا وخنډل -

کاکا: "ما درته وویل چي زه د انسانانو په پېژندنه کښي کله هم
نه یم خطا شوی - یو رښته یې درسره شته - هره رښته چي یې ده -"
جمال: "نه کاکا! په خپلي لانه یو سره گډ -"

کاکا: "زویه! ما داسي وروڼه لایدلي دي - یو پلاني خپل بل
پلاني خپل وي بل داسي وروڼه چي یو له یوه بل له بل مذهب سر
تعلق لري - هم داسي وروڼه چي یو له یوې بل له بلي ژبي سره
تعلق لري بل خپلي نه ده ضروري - دوستی به مو سره کړې وي -
یو څه به ضرور وي - خیر دا راته ووايه شپه راسره کوی که کورته
ځی - دوکان بند دی ځو ناوخته دی -"

جمال: "کاکا! زه کورته ځم - سلطان دلې یو کار پیدا کوي -"
په دې وخت کښي ټول په یو ارا ولاړ شوو - تر خونه راووتو -
دباندي په کوڅه کښي راوان وو -

کاکا: "دلته یو سپری دی راځي له ما څخه هڅی- وړي- هغه راته وویل یو سپری را پیدا کړه- یوه بنگله مې اخیستې ده خوشې ولاړه ده- هغه به گوري- په ورځ که یې بل کار کاوو هم دې کوي- بدبخته چې ویې وینې دده مزدور په کاروي- هغه ورځ یې ویل بلي خواته ځم کېدای شي ډېر وخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه په گپه گپه کښي راوړسېدو- جمال ته مو رخصت وړ کړو- جمال روان شو- کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه- مور په دوکان کښي ناست وو- کاکا دکلي حال راڅخه کاوه- په دې وخت کښي کاکا هوتلي ته وررغ کړو چای راوړه-

هوتلي: "کاکا! چای به وځنډېږي- باروالا نشته-

کاکا: "باروالا غواړې چې په لاس یې درکړم؟"

هوتلي: "هو خود یې غواړم-"

کاکا ماته مخ را وړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوي یا دي خوښه ده؟"

زه: "خود کاکا! په مزدوري کښي شرم نشته خود یې کوم-"

دواړه هوټل ته ورغلو- کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه-

زه: "په کار څه نابنده یم- خوشکه به نه کوي- تنخوا تر هغه بل

باروالا څه کمه را کړه- داسي نه وي ته پوچه خبره وکړې دستي

دي کار پرېږدم-

هوتلي: "سمه ده-"

کار می شروع کرو۔ هو ٽيل تياره ما بنام بند ٻڌو۔ د پرد ٻسی۔ دي خان په خولۀ شي۔ د شپې چي به پر بستره پر پوتم دستي به مورکی، بابا، زردانه ترور او د خر کلي کوڅې، د کور او کلي تر میان سپین ډگری چي هر ما ځیگر به بېتي، بډی او خوسی پر کېدو۔ ټول به مي وسترگو ته جگ ودرېدو۔ په دې سوچ، سوچ کښي به کوتره ترور را په یاد شوه چي يکي یو زوی سرفرازي يې درلود۔ هغه هم پرېدي جنگ ته د جهاد په نیت تللی وو۔ ناوکی يې د پلار پر کور ناسته وه۔

اخیر د سرفراز خسرد سرفراز پلار ته وویل "دا خپله نړور له ما یوسه۔" د سرفراز پلار ورته وویل "زه ښځه څۀ کوم۔ تر ماله تا سره ښه ده چي ناسته وي۔"

د سرفراز پلار يې پر دې مجبوره کړی چي خپله نړور يې کورته راوسته۔ کلونه تېر شو۔ د سرفراز د مور هيله نه څته۔ هر ما خوستن يې په دې نیت بستره هواروله۔ تر سړيې د اوبو بدنۍ ډکه ښوده چي نن به زما د زړۀ ټوټه راشي۔ نن به زما د زړۀ ټوټه راشي۔

ټوله شپه به و خالي بستره ته ناسته وه۔ او ښکي به يې له سترگو بهېدې۔ ښېراوي به يې کولې "سپین پوښو!!!! دواړي مو خطا شه۔ یوه مو هم مۀ سمېړه۔ څۀ مو را باندي وو چي زما د زړۀ ټوټه مو ولېرله۔ څۀ وکړم؟ څۀ وکړم؟ نور څۀ کولای شم؟۔ دغسي مو ناوکی۔ په سرو لاسو خالي بستره ته کښېنه۔ زما د زړۀ د

توتې به د چا په وينو لاس سره وي - د چا به د ده په وينو لاس
لرلي وي -"

پر دې ځای به ودرېده "داسې نه وي د بل په وينو د ده لاس سره
وي -" ولاړه به شوه "داسې نه شي کېدلای - زما د زړه توتې که نن
نه راغله سبا ضرور راځي -"

بل يې څه کولی شو - مېړه او زور به يې هم په بشترو کېني پراته
وو او بڼکي به يې تويولې - دوې درې مياشتې چې به د شپې په
بستره کېني پرېوتم يوې او بلې خواته به او بستم را او بستم -

په دو مړه وخت کېني زما له رکبې والا (د هوټل د مالک د خور
زوی وو) سره شناخت شو - له ده سره مي په دې خالي کوڅو کېني
رکشه چلوله - رکشه مي زده کړه - هم داسې په مياشت دوې
کېني جمال راتلو د کور کلي حوالې راوړو - کال پوره شو -

له يو سوزو کي والا سره مي شناخت جوړ شو - ياره شوق څه
عجبه شی دی چې د چرگانو پر قصابو گرځېدو - هر ما بڼام يې
هغه پاته گندگي ټولوله - ټاکلي ځای ته يې وړه - ما په هغه
بدبويي کېني له ده سره شپه تر نيمايي د سوزو کي د زده کېدو
په خاطر تېروله چې دا مي يقين شو چې اوس دي مو تر هم زده
دی - د رکشي استاذ ته مي وويل

زه: "لېسنس به څنگه جوړوو؟"

استاذ: "دوه عکسونه، دوه زره روپۍ را کړه - په هفته
(اونۍ) کېني لېسنس جوړ و غواړه -"

زۀ: "ولي استاذہ! ڊاڪٽر سرٽيفيڪيٽ نه غواڙي؟"
استاذ: "نه."

زۀ: "دوی خۀ خبر دي چي زما لاس، پني، سترگي ٽولي ثابتہ
دي؟"

استاذ: "دوہ زره روپی گواهي ورکوي."
زۀ: "دوی په دي خۀ خبر دي چي زما موٽر زده دی. امتحان خوبہ
را خخہ اخلي؟"

استاذ و خندل او ماته بي وويل

استاذ: "امتحان هم دا دوہ زره روپی ورکوي."

هغسي وشو. په هفته کني استاذ جو لپسنس په لاس را کړ. په
دي کني کلونه تپر شو. يو سهار کاکا را نارہ کړه. زۀ ورغلم. يو
سږي په موٽر کني ناست وو. دوہ هلکان هم په موٽر کني
ورسره وو. له موٽره بي را ښغ کړو "کاکا! دوہ ډرژنه (درزنه)
هگی را واخله." دوباره بي بيا تر موٽر سر را ويستو "کاکا! چي
ماشيني هگی را نه کړې." کاکا هگی شمار کړې. پر ما بي را
ښغ کړو

کاکا: "راشه ددي سږي. مزدور پکار دی."

زۀ: "کاکا! اوس بي درته وويل که هغه کلونه مخکي چي بي
درته ويلي وو؟"

کاکا و خندل

کاکا: "درخه."

کا کا هگی۔ ورکولې هغه سړي ته يې وويل

کا کا: "تا هغه ورځ وويل زما مزدور پکار دی۔"

سړی: "هو۔ تا پيدا کړی که څنگه؟"

کا کا: هو۔ دغه ځوان دی۔"

سړي ماته سترگي را واپولې۔ بنه په غور يې راته کتل بيا يې

وويل سړی: "ما او تابل وخت سره ليدلې دي؟"

زه: "نه اول وار دی۔"

سړی: "که اول وار دی که دويم خو وماته ډېر شناخته بنکار پرې

۔"

زه: "څه ووايم۔"

سړی: "دا خدا خودي بېخي ډېره شناخته راته بنکاره شوه۔"

کا کا: "د يو بل چا شک به دي ورباندي راځي۔ داسي ډېر خلگ

شته چي يو وبل ته په گنه کښي ډېر ورته وي۔"

سړی: "څه ووايم۔ څوک يې، د چا زوی يې او هغه څه کار کوي؟"

ما د خپلي کورنۍ ټوله کيسه ورته وکړه۔

سړی: "څه ووايم؟ څو تنخوا غواړې؟"

زه: "پروند يو سپين زيری سړی راغلی و ماته يې وويل له مور

سره خيراتي ايمبولنس چلوه۔ په ځای کښي ناست او سه هر کله

چي لا ورته مړی پيدا شي يا ډېر غريب ناروغه۔ مور به حکم

درکوو او ته به يې رسوي۔ بنه تنخوا هم درکوو۔ ما ويل څه

ووايم بل وخت مي دا مزدوري نه ده کړې۔"

سږی: "بس بس موټر چلولای شی؟ هغه هم زما سږی درته راغلی دی. هغه سپین ږيري دا دا نښانې یې دي. لس زره روپۍ در کوم - له پېرې کولو پس ښه خرچه هم در کوم بل خای در کوم. د ورځي که دي بله مزدوري کوله کوه یې. زه دي له بلي مزدوري نه راگرځوم خو تياره ماښام به بنگلې ته ځان رسوي. په بنگله کښي يوه خونه در کوم. په هغه کښي به اوسې." -

زه: "صیبه! بل کار خو نه ورسره کېږي چي په پېره درسره لاړ شم - د هوټل له مزوري، خو و وتم بيا به درې څلور ورځي بېکاره تېروم. له هغه پس به بل کار پيدا کوم." -

کاكا: "سمه تنخوا ورکړه. دا هوټل به پرېږدي. بنگله دي چيري ده؟"

سږی: "سمه ده. چوکيداري به هم ورکړم. ماځيگرزه درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښي ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کيلي. هم راسره نشته." -
کاكا: "څنگه دا خو نژدې هم ده؟"

زه: "خوښه مي ده." -

زه چي له کاكا او سږي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سږي کيسه مي ټوله ورته وکړه. هوټل والا: "تنخوا به درزياته کړم. کار مه راپرېږده." -

زه: "استاذه! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته گران دی." -

دا ماڅيگر مي ټول هغه د بنگلې مالک ته په انتظار تېر کړو -
سړي نه راغلي - په دې بل ما پښين وختي سړي راغلي -
د هوټل له مالککې مي د تلو اجازه و غوښته - هغه اجازه را کړه - له
سړي سره په موټر کښي کښېنستم - خدای شته د موټر ناستي
ډېر خوند را کړی - سوکه سوکه بنگلې ته ورسېدو - په گېټ
کښي يې موټر ودر اوو - گېټ يې خلاص کړ په بنگله وړ دننه شو -
وگېټ ته نژدې وره خونه يې را خلاصه کړه - ماته يې وويل
سړي: "په دې کښي به ته اوسي - دا دوې کيلي واخله - يوه د
گېټ ده دا بله د دې خوني ده - دومره خيال به يې ساتي لکه خپله
بنگله چي دي وي -"
زه: "خود به يې ساتم - روپي را کوي د خدای پر پار خويي نه در
گورم -"
سړي: "په جمعه دوې کښي زه او کور والا راځو دلته شپه کوو
بل څوک بېخي نه درته راځي - وخت ناوخته هغه څو کسان خود
درته راځي چي له بنگلې څه سامان وړي يايې راوړي - هغه ټول
درېپېژنم -" بېرته راووتو - په موټر کښي د هوټل په لوري سره را
روان وو - بېخي ډېر يې زما په لور کتل -
سړي: "عجبه خبره ده - زما د بېخي ډېر شناخته شک درباندي
راځي - ته وايې موږ بېخي سره ليدلي نه دي -"
زه: "څه ووايم -"

په دې کښې هوټل ته راوړسېدو-زه يې کوز کړم دی روان شو-
ما بنام مي په هوټل کښې ډوډۍ وخوره-د هغه چا بنگلې ته لارم
چي خلگو فرید صېب ورته ويل- دا یوه چاته نه وو معلوم چي
خه کار کوي- دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم-

هغه د ده خبره وه- په جمعه دوې کښې چي به دی راغلی، درې
څلور پنځه کسه به نور هم ورسره وو- ډوډۍ او کبابونه به يې را
اخيستي وو، سره له خو بوتلو (ما شربت گڼلی وو) چي ډوډۍ به
يې وخوره خالي بوتلونه به يې د بنگلې د خونو سرته وغورځول
چي کله به ورسره راغلي مېلمانه ووتو- يوه بناهسته ښځه به
راغله- گپت به يې وټکاوو- ما به گپت ور خلاص کړو- دا به دننه
ورغله-

يوه ورځ هغه ښځه راغله - مېلمانه لادلي وو- ما دروازه
ور خلاصه کړه- دې رانه وپوښتل
ښځه: "مېلمانه تللي دي-"
زه: "نه دلې دي-"

دا راغله زما په خونه کښې راسره کښېنسته- ما دروازه بنده
کړه چي کښېنسته پر وني يې لږ له ځانه واړاوو- دومره نری
جامي يې اغوستې وې چي ټوله ځيگري يې تر ښکارېدو- زه
وشرمېدم - سترگي مي واړولې بيا مي تر هغه د دې په لور
سترگي نه دي اړولې چي مېلمانه ووتو- دا هم له خوني ور ووته-
فرید صېب تر لاس ونيوه- سره روان شو-

پر بنځه خو مي له اولي ورځي د رنډې، شک وو، نه د فريد صېب
د بنځې - يو خو فريد صېب سپين ږيري دی - تک سپين سريې
په نکريځو تورولې - ډېره او برېت يې پاک خرپيل - په وچ زور
يې ځان ځوان کړی وو - بنځه بېخي ځوانه وه بل که د دۀ بنځه
واي خو ماشومان به ورسره وو - کله به بېرته پينځمانه شوم چي
سپين ږيري سړی دی داسي به څنگه کوي -

بو تلونه مي هغه ورځ وپېژندل چي له بارانه سره ډېره تېزه هوا
ملگري وه، بو تلونه يې د خوني له سره کبنسته را وغورځول - له
دې واره جمال دونيمي مياشتي پس راغلی -

زه: "ولي وروره! دومره وځنډې دې؟"

جمال: "له دې واره خويځ وو - هگۍ نه خرابېدې - په دې
وځنډې دم - "چای مو سره وڅينلې - جمال د کلي سرسري حال
احوال را کړی - ما د دې خپلي مسافري او مزدوري حال احوال
ورکړی -

زه: "وروره! ته اوس په ښار کښي وگرځه - زه به کار وکړم -"

جمال: "وروره! زه په ښار کښي گرځېدلی يم - سودا مي کړې ده -

پروندی راغلی يم - که کورته حال احوال يا شی لېرې -"

زه: "ته ته داراته ووايه چيري وي؟ شپه دې چيري وکړه؟"

جمال: "له علي جان سره -"

زه: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه - په يو څو شپو کښي که خيرو و

زه هم کلي ته درځم -"

جمال رخصت شو۔ زه په خپل کار اخته شوم۔ ما بنام مي د هوټل مالک ته وويل "زه سبا او بل سبا کښي کورته ځم۔ خپل حساب وکړه۔ د حساب وکړو۔ د هوټل د ډوډي حساب مي ورکړ۔ په دې سهار په بناړ کښي وگرځېدم۔ د بابا، مورکي او زرداني ترورد پاره بڼه بڼه کالي رانيوو۔ ځان ته هر شي نوي نوي۔ هوټل ته راغلم۔ ډوډي، مي وخوره۔ ما خوستن بنگلې ته لاړم۔

سهار چي را پورته شوم بېخي ډېر باران اورېدلی وو. سپين کالي مي واغوستلو. توره او خړه قمره اوږده سدری، ژېړه زري لونگی. مي ټينگه په هنداره کښي ښه په خيال وتړله. نوې سرې ښکاري خپلې هزاره جوړمي په پښو کړې چې ځان مي تيار کړ. غوټه مي را په شا کړه را و وتم. په رکشه کښي کښېنستم. رکشه روانه شوه. هر وخت چي به مو تير يا بل شی تېر شو. پر رکشه به اوبه وغورځېدې.

د رکشې والوويل "اهي ستا." يو خواړه چي مي دده له خولي دا واورېدو چي ده بيا وويل "اهي ستا." ما ورته وويل "نوريې وماته راپرېږده."

د رکشې والا پر شا را وکتل له خندا شين (ټيکي) شو. دا وخت د سرک په منځ کښي ډنډ اوبه ولاړي وې چي رکشه لږ په کښي لاړه بيا بنده شوه. ده پر شا را وکتل ماته يې وويل

رکشې والا: "دا ستا د لاسه-"

زه: "ستا د لاسه-"

رکشې والا: "ستا د لاسه-"

زه: "ستا د لاسه-"

رکشې والا: "ستا د لاسه-"

چي دى كوز شو- پرتوگ يې راپورته كړو- له ركشې سره يې د
ركشې د كنبلو په خاطر زور شروع كړ- ما هم پرتوگ راپورته كړ-
راكوز شوم- خپله غوټه مې را په شا كړه چي تر اوبورا ووتم- د
ده په سترگو شوم- را نار ه يې كړه

رکشې والا: "اې دله! دا زما روپۍ را وړه-"

ما له هغه ځايه خپلي نوې خپلۍ ورنېكاره كړې-

زه: "دله! ته دا زما د نوو خپليو روپۍ را وړه- "زما له دې خبري
سره ده په اوبو كنبې را منډه كړه چي تر ما را رسېدو- ما و خندل-

رکشې والا: "تا څه"

زه: "زه يې نه خورم- كه دى بڼه شى دى ته يې و خوره-"

زه او دى چي لاس او گربوان كېدو- خلك ميان ته راغلو-

رکشې والا: "شرم نه لري- زما روپۍ يې نه كړې را رهي شو-"

زه: "وروره! په ركشه كنبې ستړى شوم- دلته ورته ناست يم چي
ركبڼه سمه شي- زه ورسره ځم-"

دى په گونجي تندي، تونده لهجه رغېدو- زه په ورين تندي، وړه
وړه خندا ورته رغېدم- خلك چي څه راتلو هغو د ركشې والا

ملا متا وو- اخیر مجبوره شو په اوبو گله شو چي خو قدمه د
رکشې په لوري لار بېرته يې شاته را وکتل
رکشې والا: "اې دله! داسې نه وي زه په رکشه اخته شم- ته لار
شي-"

زه: "نه خم وروړه! خه خر سپی يې-"
رکشې والا: "خو به دي لار پلار وي- بېرته را غبرگ شو-
زه: "وروره! لار شه- خه تورزړی انسان يې- په لوړه دي لاهم باور
نه کېږي؟"

رکشې والا: "ولي مي نه کېږي-"
زه: "خو ورشه ناوخته دي کړم-"
رکشې والا: "دله! داسې نه وي رانه لار شي- زما روپي به
يوسي-"

زه: "نه خم، نه خم، نه خم-"
دی خوار په اوبو گله شو- وار به نه وو شاته به يې راوکتل- زه د
سړک پر خنده ورته ناست وم- ده چي به زما پر خوا را وکتل- زه
به يې ناست وليدم خوله به يې وبنورېده- ما به له دې حايه ور
ناره کړه
زه: "لس واره-"

دی به بيا زما پر خوا په اوبو کښي را رهي شو- ما به بېرته ور
ناره کړه
زه: "هله ژر شه- بېخي ډېر ناوخته شوم-"

دی به بېرته د رکشي په لور ورغلی - یو وخت د دۀ له رکشي سره زورونه وو- ما بله رکشه ته لاس ورکړ چې رکشه ودرېده - غوټه مې پکښې کښېښوده - رکشه روانه شوه - ما سر تر رکشه وراویستلی چې ورناره مې کړه -
زه: "رکشي والا! خپل جوار گوره- د شکاڼه په قسمونو باور مۀ کوه -"

د دۀ خوار خوبل شی په وس کښې نۀ وو لکه یو ماشوم لاس یې د ښکښلو په شان پورته کښته کاوو -

اډې ته راغلم- په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زۀ کښېښستم - بس روان شو- زما بېخي تر ډېره وخت دې ته فکر نۀ وو چې له تا سره په څنگ کښې دوه کسه نور هم ناست دي -

یو وخت چې مې په څنگ کښې ناست سړي په کټ کټ وخنډل - ما سترگي ورواړولې- زما په څنگ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ، د مخ په لور دوو غاښونو کښې یو وتلی - تور، خیرن پټکی - یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلي څو تاره ږیره، تک تور کالي، اوږده وښتان، تکه سره بلوڅي خولی- بې پر سر وه - کیسه یې څۀ داسې ورته وکوله

سپین ږیری: "سوجا ملک پښ داسې کتار کاوۀ په درست دیار کښې داسې د مورې زوی نۀ وو چې له دۀ یې کتار گټلو- سوجا

ملک چي به کتار ته کنبښستو بېخي ډ پر نندار چيان به پر چارپېره وو.

يوه ورځ ماڅيگر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی. پر سوجا ملک يې ښځه کړه "هلکه سوجا! را ووځه."

له سوجا سره يو بل سړی ولاړ وو. په آره کښي يې غاښونه ورته کښل. چي د سړي آره يې په لاس ورکړه. راووتو د باندي په دروازه کي ښځه وغځېدو چي ستوماني يې ووته. د خان پر نوکر يې ښځه کړه "څه دي ويل؟ د بل د در سپيه !!!". نوکر ورته وويل "دا څه..... خورې؟" سوجا ورته وويل "که ښځه کار دی خو ته يې وخوره."

ټولو ولاړو خلگو په يو وار په کتکت وځنډل. داسي ښکاره شوه چي دا ولاړ خلگ ټول د سوجا همدرده دي. د خان نوکر زورونه وهل. پوچ رد يې ويل. خلگو نيولی وو. سوجا له خپله دوکانه د لوېديځ په لور تر سرک راپوري وتو. د شاه جهان ميډيکل محته په برنډه (برآمده) کښي پر يو اوږده بېنچ (په سپين رنگ رنگېدلی وو) کښښستو.

د خان نوکر د سرک له هغه بلي غاړي ورغښتو. خلگو ټينگ نيولی وو. سوجا يو گړی ناست وو بيا ولاړ شو. له ميډيکله يې يوه ښه هواره تخته راويسته چي په برنډه کښي يې کښښسوده. په شنه رنگ، په خره تخته کښي د اتلسو کاڼو (گاتو) کتار جوړ وو. يو د مسالې د بلی يې خلاص کړ. دوه رنگه گاتي يې راټوی

کړو- ځانته ټول له چادره (ټیم) څخه جوړ وو - یو درې کونجه بل
څلور کونجه - ژر ژر یې درې کونجه یوې خوا ته کښېښودو-
څلور کونجه بلې خواته - را ولاړ شو- څلگو ته یې ورناره کړه "دا
سړی را پرېږدئ- کتار تیار دی-"

څلگو نه ور پرېښودى- اخير د سړک هغه بلې غاړې ته ورغلى-
د خان پر نوکر یې غېږ وگرځوله "راځه د سړک هغه بلې غاړې ته
راکښ یې کړو چې تر سړک واوښتو- د میډیکل په څنگ کښې
هوټل ته یې وررغ کړ" ښې یخې اوبه او دوې چائینکې چای
راوړه- "د خان نوکر یې پر هغه اوږد سپین بېنچ کښېناوو- دی
مخامخ پر مځکه ورته ناست وو-

هوټلې چای اوبه راوړې - سوچا د اوبو گلاس ډک کړ- د خان
نوکر ته یې نیولی وو چې د خان نوکر خوله بیا چپه و خوځوله-
سوچا ولاړ شو او ورته ویې ویل "بس بس !!! نوري دي نه اورم-
دا اوبه ونیسېه - نور به ما اورې - ته په دې خبرې چې پښ
، پېښور، دم ته دلته هغه خلگ لاهم د سپي په نظر گوري چې په
کور کښې د ماښام اوږه نه لري- دا خلگ زما په خیال ډېر غلط
دي- کوم چاته چې د سپي په نظر گوري هغه نه دي سپي- زما په
خیال سپي هغه دي چې په کور کښې اوږه نه لري یا هغه دي چې
د بل د در په ډوډۍ مست دي-"

تیاره ماښام بس ودرېدو- زه را کوز شوم- غوټه په شاپه لاره را
روان وم- دا سوچ مي کاوه "بابا! چې دا تور پټکی وتړي- سپین

کالي، توره سدری، واغوندي - د زرتارو کپی - (مچني) په پنبو کړي - سم دم ملک به بنکاري - مورکی چي دا جامې واغوندي، پرونی پر سر کړي - د ملک بنځه به بنکاري - " کورته راورسېدم -

مورکی او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښي لاس راواچاول - د روغېر پر وخت يې له ډېرې خوشالی ژړل - هم داسي په گپه گپه کښي ډوډی وخوره شوه -

سهار چي ماجت ته لارم - له لمانځه راووتو - ټولو راغلو کلیوالو، له مولوي صېبه سره مي پر خپل وار روغېر وکړ - مولوي صېب: "ما شاء الله سلطانه! ډېر په نښه رنگ شوی يې - پښتنو څومره نښه ويلې دي (د مریي غوندي يې وگته د باچا غوندي يې وخوره) -"

له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم - په دروازه کښي مي ټوخه وکړه - په خونه وردننه شوم - دوی چي زه وليدم ټول را ولاړ شو - زرداني ترور لا هغه خپل عدت نه وو پرې يښی - په غېر کښي يې ټينگ نيولی وم - اوبنکي يې خڅولې -

زه: "بس دی اوس مي پرېږده - هغه نور خواران دي په ولاړه مړه کړو -"

چي دې مي له غاړې لاس وکښو - له هغه پس مي له ټولو سره پر خپل وار روغېر وکړ - په گپه گپه کښي چای راغلي، په اوبو کښي جوش هگی، ورسره بسکت - چای مي وڅښلې -

زۀ: "جماله! کورته خم - غرمه به کور تېره کړم - که یو کوشنی کوشنی کار وو - هغه به ما پنبین و کړم - سبا که خیر وو بېرته خم - زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلي - د غرمې ډوډۍ به خورې" د زردانې ځواب چا کولو - د غرمې له ډوډۍ پس چې را روانېدم - زردانې ترور بېخي ډېرې زارې راته وکړې چې ما بنام ډوډۍ ته راشه - که ډوډۍ ته نه راځې - ډوډۍ و خوره راشه چې رخصت مي راواخيستو راووتم - زردانه ترور او جمال دواړه ترخونه دباندې راسره راووتو - جمال په دروازه کښې پاته شو - زردانه ترور یو څو قدمه راسره لاړه چې مخ مي ورواړاوو - د زردانې ترور سترگې له اوبنکو ډکې وې - دا وخت يې خندا او ژړا دواړه پر شونډو بنکارېده - ما مخ پر بله خوا واړاوو - راوان شوم بیا مي پر شانه دي ورکتلي -

کورته راغلم - بابا او مورکې د کورد خوني ومخ ته بابا پروت وو - سړي پر جگ شنه بالښت يښی وو - مورکې يې وڅنگ ته ناسته وه - یو ځنگون يې لوړ پر بدنې يښی وو چې زۀ کښېنستم - بابا را پورته شو - مورکې تر ځنگانه لاندي بدنې واخيسته ولاړه شوه - بابا بېخي تر ډېره حېران حېران راته کتل - مورکې بېرته راغله - د اوبو ډکه بدنې يې راته ونيوه -

مورکې: "سلطانه زويه! ډوډۍ به درته راواخلم -"

زۀ: "نه موري! ډوډۍ مي له جماله سره وخوره -"

مورکې کراړه کښېنسته -

بابا: "زويه! دومره خوشاله يم - دومره خوشاله يم چي له خوشالي مي پنبې مځکي ته نئ رسي - په داسي جامه کبني مي په خدای که دا خيال وو چي يو بل څوک دي زما کورته راشي گني چيري زما خپل زوی!"

مورکی: "سلطانه زويه! دا بالښت در کش کړه - سر پر و لگوه - ما پنبين به که خيرو و گپي کوو -"

ما بالښت راکش کړ - سر مي پر و لگاوو - ويده شوی وم - ما پنبين را و وتم - په کلي کبني و گرجېدم - هغه خلگ (د ټولو چي له ما نفرت کېدو) له دې واړه هريو په راپسې وو چي له ما سره به ډوډی، خورې بل به ويل له ما سره به ډوډی، خورې - هم مي دالس شپې په کلي کبني وکړې - ډوډی مي يوه شپه هم په خپل کور کبني نئ و خوره - په سهار مي له مورکی، بابا، زردانې او له نورو رخصت را واخيستو - يو و لسمه شپه مي بيرته ښار ته را ورسوله -

د ژوند شپې ورځې خو تېرېدې - ډېر نا کراره غوندي وم -
فرید صېب رکشه را واخيسته - په ورځ مي په ښار کښي رکښه
چلوله - ما ښام بنگلې ته راتلم - په مياشت دوې کښي به په ورځ
يا شپه مړی پيدا شو - مور په خپلو څلورو پنځو ملگرو تر ځايه
رساوو - د مړي وارث به را سره نه وو -

کله کله به دا سودا راولوېده - دا څنگه چي مور هر مړی وړود
هغه وارث نه وي بل زموږ ملگري ښې سپيني جامې
واغوندي، سپيني خولی پر سر کړي، لويي اوږدې تسپې يې په
لاس کښي وي... .. يو ځای به يې زه پر هوټل، دښت يا غره
کښي کوز کړم -

ماته به يې ويل "ته د مړي د خپلوانو چغي نه شي برداشتولای -
ته دلته پاته شه - " دوی به مړی خپلوانو ته سپارلی وو چي له
هغه لوري به راغلو - ايمبولنس به يې وماته په لاس را کړ - دوی
به ويده شول - د مړو سلسله هم داسې روانه وه -

په ښار کښي د رکښې روزگار ډېر ښه وو - بېخي ډېرې روپۍ
مي گتلي - کله به فرید صېب يا به د ده په څلورو پنځو ملگرو
کښي يوه راته وويل "پر هغه پلانکي چوک به پوليس درته ولاړ

وي. له هغه سره به لار شې. يو څه سامان به در کړي. رابه يې وړې. "

په دې ډول کلونه تېر شو. بېخي ډېرې روپۍ مي پيدا کړې. په ښار کښي مي يو سراي رانيوو چې په مخ کښي يې دوه کچه په خټو جوړ دکانونه هم درلود. هغه کچه دوکانونه مي پاڅه جوړ کړو. ښه کرايه د سراي د دوکانو هم راتله. اوس کلونه تېر وو. دا مي غوښت چې مياشت ژر پوره شي. جمال به راشي. د کور، کلي، زرداني ترور احوال به راوړي. دا به ورته وايي چې دواړه کورونه به په کډه راولو چې څنگه مياشت پوره شوه. جمال نه راغلو. اوس مي هره ورځ انتظار وو. نن به جمال راشي. نن به جمال راشي.

دوې مياشتي تيري شوې خو جمال نه راغلی. دريمه مياشت نيمه تېره وه چې جمال راغلی. په منډه منډه يې دوکاندار ته هگۍ ور کړې. په ولاړي يې چای راسره وڅښلې. دا خبره يې راته وکړه "مورکۍ ناروغه ده." ما په رکشه کښي اډې ته راوړۍ. په بس کښي کښېنسټو. بس روان شو. ما ورځ په ښار کښي تېره کړه. دې خواته رکشه بوڅه سوار يي يوسه. دې خواته لار شه راشه.

تياره ما بنام مي د سلامي رکشه وليده چې له شا پرې ليکلي وو (ملنگي به مني) رکشه مي ور تېزه کړه. خو واره مي بتۍ ور

کڙي چي ورسره پر څنگ شوم "سلاميه! څنگه يي؟ ورک يي
سږيه! -"

زه چي پر تېرېدو شوم - پر سلامي مي رغ کړو "سواري ورسوه -
نمکين هوټل ته راشه - د نمکين هوټل پر تره نمکين روشونه
خورو -"

سلامي راته وويل "سمه ده -"

زه راغلم د رنگين هوټل پر تره د سلامي د راتلو په انتظار
ناست وم - سلامي بېخي ډېر ناوخته شو - دلته پر لور په تره يو
سږي وېده و - سپين نري څادر يي د غوماڅو (مچهره) په وجه
اغوستي وو - يو سپين غټ کتاب يي تر سر څلور کونجه بالبنست
لاندي بنکارېدو - ما د هوټل له مالکانو څخه وگڼلي -

زه يواځي د ده له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم - ويده
سږي له خوبه داسي رغېدو - پخداي که ما د وينس سږي له خولي
داسي خبري اورېدلې دي - ويده سږي په خوب کښي څه داسي
ويل "وش! څه وکړم - خدايه! ته خوزمورډ ملگري وينې څه يي
ويل اوس څه کوي چي خوږ ځای ته يي گوته وروړې دستي لکه
سپين پوښي فتوا درباندي لگوي -" يو څه وخت يي رغ ورک
شو بيا يي وويل "نه نه څه ملايان خونۀ دي چي تور لاسونه در
پوري منښي -" بيا يي رغ ورک شو - يو څه وخت پس يي په زوره
وويل "نه نه کوم پرتوگ چي د قام د پار وڅپږي - هغه برېښه تر
ډېرو پټيو وماته معتبره دی بل هغه لاس د خدا وړ دی نه هغه مخ

چي د مظلوم د پاره څاپېره پر ولگېږي - دريم هغه مشرد شرلو
وړدی چي کور، کلی او قام نه په جوړېږي -"
په دې وخت کېني يو بل ځوان راغلی ويده سړي يې را پورته
کړو- هغه ځوان چي احمد جان ته نژدې ولاړ وو- ماته يې را وکتل
له وړې خندا سره يې راته وويل "دده عدت دی - له خوبه
ږغېږي"

زما د هوټل بندېدو ته ورپام شو- چا دېگونه او غابونه
مينځلو، چا د باندي شيان دننه کول- هغه احمد جان ته راغلي
سړي ته مي وويل "ملگري ته په انتظار وم نه راغلی - که د يو
روش را ولېږلی مننه به دي وي - ناوخته دی داسي نه وي چي
هوټل بند شي -" هغه سړي په تلو تلو کېني ويل "که ختم شوي نه
وو-"

روش او اوبه يې راوړې - ما په هغو اوبو لاس و مينځلو- ډوډی
مي و خوړه سلامی نه راغلی - را ولاړ شوم - بنگلي ته راغلم -
داسي د ژوند ورځي او شپې تېرېدې - يوه شپه گېټ وټکېدو -
زه ورغلم گېټ مي ور خلاص کړو - هغه برېنده بنځه ولاړه وه -
زه: "فريد صېب نن نه دی راغلی -"

برېنده: "اوس راځي - زه يې دلته نژدې کوزه کړم - له ده سره يو
مېلمه وو - هغه يې کورته رساوو - راپسې دی -"

زه: "بله ورځ چي فريد صېب نه وي - ته به دننه نه راځي گني نن به
زما له مخه ورته وايې چي ته نه يې سلطان مانه پرېږدي - اوس

خو را غلې يې. تر هغه زما په خونه کښي کښېنه. فرید صېب
ماته ويلي دي چي زه نه وم. زما پلار درغلی دننه به يې مه در
پرېږدي. "

برېنده: "راخي راپسې دی. "

زه: "ښه دی چي راخي. زما په خونه کښي انتظار ورته وکړه. د
بنگلې په خوا به نه تېرېږي. "

برېنده: "سمه ده. ستا خونې ته مي درپرېږده. "

دا دننه لاړه ما گپت بند کړ. پر بنگله چارپېره راوگرځېدم. ډېر
ستړی وم. د باندي مي بېخي ډېر انتظار وکړ. دومره بد خوب
راتلو دننه ورغلم. برېنده زما په بستره کښي پروته وه. ډېري
زاري مي ورته وکړې چي "خداى ته وگوره کورته لاړه شه. فرید
صېب چي تر اوسه نه راغلو خداى خبر چي بيا راشي. " دې سر نه
خلاصا وو. يو څه وخت پس يې وويل

برېنده: "راشه زما له څنگه پرېوځه. زه پخداى که په دې توره
شپه کورته لاړم. نن شپه به زه او ته په دې خونه او بستره کښي
دوه په دوه تېروو. "

زه ډېر وروبرېدم. ټول بدن مي رېږدېدو.

زه: "په سوکه ووځه گني په زوره دي باسم. "

برېنده: "زه نارې وهم چي وماته يې لاس را واچاوو يا دا نارې
چي زه يې راوستم اوس روپي نه راکوي. "

زه: "پوليس راغواړم. "

بربنده: "ورشه را ويې غواړه - ستاڅه خيال دى - زما د پوليس
ځواب نه دى زده -"

زه: "څه دي راباندي دي؟"

بربنده: "د اوو مياشتو اولاد مي په نس كښي دى - دا ومنه چي
زما دى -"

د بدن هر اندام مي رپرېدېدو - هر وېنسته مي جگ جگ ولاړ وو -
زه: "څنگه د فريد صېب اولاد زه قبول كړم؟ ته له بونى يې كه دي
سر سپيو وړى دى -"

بربنده: "كه د ځان خير غواړې - دروازه هسي وگرځوه بندوه يې
مه چي څوك يې پوري وهي دستي خلاصه شي - په دې كښي هم
ستا خير دى هم زما -"

ما په خونه كښي شاوخوا كتل بل هېڅ په نظر نه راغلو - يوه وړه
كړكى چي په سپين رنگ رنگېدلې وه، بنسې يې ماتي وې - ما
يې د هري ماتي بنسې په ځاى كښي څرغوندي كلك كاغذ ور
كړى وو - يو هغه پخوانى ساده عكس چي خونه مي را پاكوله تر
ډېر گند لاندې مي پيدا كړ - له خاورو مي صفا كړ - په فرېم كښي
مي بند كړو - له هغه وخته تر دې وخته په دېوال څرېدو - هغه
عكس ما په دې څړولى وو چي وماته يې سترگي او پوزه د
پېخي ډېر شناخته سړي ښكارېدې - نور يې زېره څرپيلې
وه، توره لنگوټه يې پېچلې وه -

يوه د غسل خانې دروازه وه - يوار مي لا دا خيال شو چي "په دې
غسل خانه دننه شه - دروازه بنده كړه - مۀ يې خلاصه وه - هغه
وپه چوكۍ تر سر لاندي كړه - كراړه ويده شه بيا مي دا خبره ذهن
ته راغله - داسي نه وي دروازه له دباندې در پسې بنده كړي - دا
بربنډه له بنگلې څخه يوشی يوسي - "

د بربنډي دا زاری وې "تۀ راشه له ما سره په بشتره كښي
پر بوځه - فرید راځي - هغه ما ځيگر لا بنگلې ته راغلی دی - نوره
كيسه چي فرید راشي بېرته لاړ شي زۀ يې درته كوم - راشه راشه
كه د ځان يا زما خير غواړې - "

دلته نور وېري واخيستم - څو واړه مي دا خيال شو چي "راشه
منډه كړه - بېرته به پر منډه پښېمانه شوم چي څنگه د فرید صېب
سره خيانت كوي؟" مجبوره شوم ورغلم په بشتره كښي ورسره
پرېوتم - يو څۀ وخت پس مي د سړي ټوڅه تر غورځ شوه -

بربنډه: "ځان ويده واچووه - "

دروازه چي را خلاصه شوه - فرید صېب يوې بلي خواته
ځنگېدو خوني ته دننه راغلی - په گانگوره (د نشې په حالت
كښي په اړه ژبه) راته وږغېدو

فرید صېب: "هلكه سلطانه! تۀ په دې نه يې خبر چي دا شبنم زما
بنځه ده؟"

زۀ: "صېبه! خبر يم - "

فرید صېب: "بيا دي ولي له ځان سره ويده كړې ده؟"

شبښم: "ورته وايه له خلگو پر وپرېدم- خلگ ورپسي وو-"

زه: "صېبه! له خلگو پر وپرېدم-"

فريد صېب: "دغسي د نرېچيه!-"

فريد صيب غوڅار شو- گوته يې اول لاد څرخي توپنچې په ماشه کښي وه- ټک شو- زه وروغوړځېدم د توپنچې لاس مي ټينگ کړو- زما او دده په زورونو کښي دوه ټکه نور هم وشو چي توپنچه يې له لاسه ووته بيا يې په پوچ ويلو شروع وکړه-

فريد صېب: "سلطانه! ته ما ورپرېږده چي ورسره معلومه يې کړم- دا دي څوک چي يو يواړيې زما شبښم وپرولې ده بيا پر ما ټکان کوي- دوی زما له نامه څخه نه دي خبر- افرين سلطانه! چي زما د شبښم دي دومره خيال ساتلی دی-"

زه: "صېبه! اخير د فريد صېب غوندي سړي مزدور يم-"

شبښم: "که اوس دی نه وای- خلگو گوره له ما سره څه څه کړي وای-"

ما چي سترگي د شبښم په لور وړولې- شبښم موبائيل زمور په لور نيولی وو-

زه: "شبښم! دا څه کوي؟"

شبښم لاس پر خوله ونيوو-

فريد صېب: "څوک وو هغه خلگ؟ ته اوس ورناره کړه چي را شي- دوی د فريد له زوره نه دي خبر چي د فريد شبښم ته لاس وړ اچوي-"

شبښم: "را ولاړه شوه. ته اوس درځه چي ځای ته لاړ شو." فرید صېب: "شبښمه! ته څه وايي؟ دا خلگ معاف کړم." شبښم: "نه چي ته يې معاف کړې خو زه يې نه معافه وم. خودا د دې ځای خبري نه دي. ستا مزدور سلطان ولاړ دی. دهغه ترمنځ څنگه دا خبري درته وکړم."

شبښم تريوه ما تر بل لاس ونيوو روان مو کړ چي خوني ته ورغلو. څو بوتلونه، مېوي، دکباب غابونه پراته وو. دی مو پر پلنگ پرې يستو.

شبښم: "زه دروازه بندوم ته لېرام وکړه. سلطانه! موبائيل در ونيسه. وېډيو جوړوه."

زه: "شبښم! يو خوزه په دې نه پوهېږم بل له فرید صېب سره خيانت نه کوم."

شبښم: "که د ځان خیر غواړې دغه موقع ده بيا داسي موقع پخداي که يا تا پيدا کړه يا ما. له موقعې فايده واخله. ويډيو روانه ده. دومره کوه چي زموږ د دوو مخونه بڼه ښکارېدو. هلته يې بڼه ترډېره او په غور نيسه. نوري خبري به بيا وروسته کوو."

ما موبائيل ونيوو. دا ورغله له فرید صېب سره پر پلنگ پرېوته. ماته يې اشاره وکړه چي موبائل واړوه. دې په خپل لاس د فرید صېب لاس پر ځان واړاوو. ماته يې اشاره وکړه چي رانژدې شه. زه ور نژدې شوم. دې دا اشاره وکړه چي زموږ تر

سرو ودربره. زه د دوي دوو سرته ولاړوم. شبنم د لاس په اشاره موبائيل زموږ خولو ته را نژدې كړه. ما موبائيل نيولى وو چي دې ويل هغسي مي كول. په زړه مي يو خداى ښه خبر وو. فرید صېب: "شبنمه! څوك وو چي تا ته يې په بد نظر وكتل." شبنم: "ستا د مور مېړونه."

فرید صېب: "چي پيدا يې كړم. په گوليو به يې در غلبېل كړم." شبنم: "له مخه سره يې لږ پام كوه. داسي نه وي بيا يې خپلي كورنى نه پېژني." فرید صېب: "شبنم! دا دي ښه وويل. زما د مور به څو مېړونه وي؟"

شبنم: "څه خبره يم. و تا ته به معلوم وي." فرید صېب: "څه هر څو چي دي." شبنم: "يو څو دوى ستا له زوره او غيرته نه دي خبر بل د دوى دا خيال دى چي دى په شبنم هم لكه خپله مور خوا نه بدوي." فرید صېب: "نه نه پر تا خو به ټول په گوليو سوري سوري كړم." شبنم: "ته داسي وكړه پت شه. كېداى شي بېرته راشي." فرید صېب: "هو دا دي ښه وويل."

شبنم شړى پر هواره كړه. وماته يې اشاره وكړه چي در ووځه. زه را و وتم. شبنم هم راپسې راغله. موبائيل يې زما له لاسه واخيستو. بېرته دننه ورغله. زه راغلم په خونه كښي ناست وم. وهغه فرېم ته مي كتل چي گولى پكښي ولگېده. ښيښه يې

ماته شوه - هم يې عكس سوري شو - بڼه ډېر وخت پس شبنم
راغله - وماته يې وويل
شبنم: "زه كورته ځم - نوري خبري به بله ورځ كوو -"
زه: "شبنم! تا به چيري پيدا كوم؟"
شبنم: "زه په خپله درته راځم - ته مه راپسې گرځه - فريد صېب
كه سهار پوښتنه در څخه وكړه - ورته ووايه ستا كور والا شبنم
سهار د وخته لاره -"

سهار مي لمونخ و ڪر-مسله مي ٿولوله چي فريد صېب په خوني
را دننه شو-ماته يي په عاجزي وويل-
فريد صېب: "سلطانہ! براهه د شپي چي خه وشو پر هغو زه
بخبنه غوارم-بل وخت به داسي حرکت نه ڪوم-
زه: "نه صېبه! زه ستا مزدور یم-ته په ما هر امتحان ڪولای شي-"
فريد صېب حيران غوندي شو-
فريد صېب: "دا ته امتحان بولي؟"
زه: "نور يي خه وگنم؟ شايد تا په ما امتحان ڪولو چي وختي
بنگلي ته راغلي وي-دا به دي ڪتل چي دي خه وخت بنگلي ته
راخي-"
فريد صېب دا غونبت چي سلطان د شپي ٿوله كيسه په خپله
راته وڪري چي خان يي بنه په دلي دوري خبرو ستري ڪر- ما سر
نه خلاصا وو-

زە: "صېبە! خو بېخي ډېر ناوخته يو."

فريد صېب: "دا يوه كيسه درته كوم بيا به لار شې - بنادي خان
يو زورور سپرې وو- لكه دا ماته چي گورې- مړې يې و كړو-
د بنار هر سپرې په خبرو و خو چا خوله نه سره پورته كوله- يو چا
به خود ورته وييلې وو چي "دا ټوله خلك وايي مړې ده كړې دى-
ته په دې خبر يې كه نه؟"

هغه زورور سپرې ورته وويل "نه زه خو چي له چا پوښتنه وكړم-
دا پلانكى چا مړ كړ- هغه راته ووايي خداى به په خبر وي -" هغه
سپرې ورته وويل "داسي وكړه وگرځه- په بنار كښي روند سپرې
پيدا كړه- له هغه څخه پوښتنه وكړه-"

زورور په بنار كښي ډېرې ورځې وگرځېدو- يو روند سپرې يې
پيدا كړ- ورغلى و څنگ ته يې كښېنستو- له روغېره پس يې
رانده ته څو روپۍ هم وركړې- د كور حال احوال يې ځيني و كړو-
رانده ورته وويل "د دې بنار اوسېدونكى يم- بيا يې له زوروره
پوښتنه وكړه "ستانونم څه دى، څوك يې او كور د چيري دى؟"
زورور ورته وويل "نوم مي خوشال دى- د پلاني زوى يم- كور
مي په پلاني ولات كښي دى- " په دې وخت كښي زورور رانده
ته درخصت لاس په لاس كښي وركړى "ښه حافظه! د خداى په
امان- " زورور چي د رانده لاس پرېښودو- دلته د دوو كسانو تر
منځ بحث وو- يوه ويل طوطي پلانكي مړ كړې بل ويل طوطي
پلانكى-

راندۀ و خندل "دواړه د کمزوري ايمان خاوندان دي- رينبتيانۀ شي ويلاى- په دې خود دې بنسار واره او بنسخي لا خبري دي چي طوطي بنادي خان حرامي مړ کړى - "بنادي ورته وويل "دا بنادي خان خوک دى؟" راندۀ چي په شنۀ دسمال يې خولۀ پاکوله "داد پلانيزيو پېښور دي چي بنسارته راغلو- په بنسار کښي يې غلاوي کولې- د خلگو محکي يې لاندي کولې- اوس سم دم خانان دي- " بنادي خان راندۀ ته وويل "حافظه! تۀ خوک يې؟" راندۀ ورته وويل "زۀ پلانيزي يم-"

ما خبر ور پرېکړه-

زۀ: "صېبه! ډېر ناوخته شوم- خويوه بله خبره چي زۀ په دوې ورځي کښي کورته ځم- له کلي مي سرى راغلى وو وويل يې چي موردي نۀ وه بنه-"

فريد صېب سر راپورته کړو- زما په لوري را وکتل-

فريد صېب: "تۀ دوې ورځي وار وکړه چي زۀ يو بل مزدور پيدا کړم بيا به لاړ شې-"

زۀ: "خود- بنۀ دى ترهغه به ستا بنگله گوري چي زۀ بېرته راځم- ډېر وخت وشو مور او پلار مي نۀ دي ليدلي- يوه مي ترورده- تر مور او پلار يې لا حق پر ځان زيات گڼم- ناروغه ده حال احوال به پر وکړم-"

فريد صېب تندي په دوو گوتو کښي نيولى وو- ماته په قهر شو-

فرید صېب: "اول دي ويل مور مي ناروغه ده. اوس ترور شوه. ته په کور کښي بل مشر ورور نه لري؟"
زه: "نه صېبه! مشر کشر ورور څه کوي. کشره خور لانه لرم. زه د مور او پلار دا يوزوی يم بل هغه ترور پر ما ترسکني مور گرانه ده."

فرید صېب: "پلار دي ځوان دی. يو کار کولای شي که نه؟"
زه: "نه صېبه! پخوالا څه ښه وو. په ودونو کښي يې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوبدلې دی. يوه سپين سرې مور مي وه. هغې د خلگو په بناديو کښي دريا وهله بيا چي به په کور کښي شي ختم شو. پر هغو کورونو به وگرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چي حال مي په نشته چي دوی په کوم حال کښي دي؟"
فرید صېب: "ښه!! ته ډم يې؟"
زه: "هو صېبه! -"

فرید صېب: "ډم او دومره ايمانداره."
زه: "ښه پوهېدم چي په دې خبره لږ نه ډېر خوږېږي. صېبه! دا ډمان او حراميان ځکه ايمانداره شو. د دوی خويونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل."
دې خبري پر فرید صېب ښه اغيزه وکړه.

فرید صېب: "ښه دا خو به ستا روپۍ هم پکار وي؟"
زه: "صېبه! که نه وي خير دی. زه به يې له يو بل چا څخه پيدا کړم."
فرید صېب: "لږ انتظار وکړه. دننه ځم بېرته ژر راځم."

له هغې خوا چې راغلی پوره شل زره روپۍ يې په شمار را کړې -
زه: "صېبه! زما خو دومره روپۍ نه جوړېږي -"
فريد صېبه: "که بېرته راغلي روپۍ به را کړې - که نه راغلي در
بخښلې مي دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شي درته
اجازه ده -"

له صېبه را رخصت شوم - رکشه مي را روانه کړه - سرک داسي
خالي وو زړه راته وويل "دا رکشه و خغلوه -" چې رکشه مي تېزه
کړه - د تېرېکټر ډرائيور غلام را په ياد شو - غلام سهار وختي د
ښار په ميان کښي پر خالي سرک چې تېرېکټر خومره تېزېدو
هغومره يې تېز کړی وو - د ښار تر ميانه چې رسېدو د خان
وروکي نازولي زوی خان جهان لاس ورکړو - د غلام سر خلاص
شو چې وهي دي - د تېرېکټر پر برېک يې پښه دومره په زور
کښېښوده چې بېخي تر ډېره د تېرېکټر د شا پايې پسې کش
شوي - خان چې ور رسېدو - خان پر غلام يې لاس پورته کړو "د
خړه بچيه !!! د سپي بچيه !!! تېرېکټر خلگ داسي چلوي -"
غلام عاجزه غوندي ورته وويل "صېبه! مور مي وفات شوې ده -
کفن وړم -" د خان لاس په پورته نيولو وچ شو - يو څه وخت خان
غلام ته کتل غلام خان ته - خان چېب ته لاس کړ يو څه روپۍ يې
ورته ونيوې "ور څه غائب شه - څه کوي چې زما و منځ ته گوري -"
غلام لا ولاړ وو خان روان شو - يو بل سړي چې غلام يې
پېژندلی "غلامه! خداي دي خوار کړه - دې خبره ته دي څه پام

شو. " غلام و خندل " وروره ! تر خاپېرو خوړلو د مور مرگ بڼه
دی. پخداى که زموږ د خوار فاتحې ته راغلى. نه يې دعاه ته
لاس پورته کړو.

دا يوه خبره ياده لره. له دې خلگو سره هغه د چا خبره. که لنډ گڼد
کښېوتلې. مور يا پلار وژنه بس هر مشکل اسانه کيږي. "
په ښار کښي را روان وم. د خياط پردوکان ودرېدم. خپلي ور
کړې جوړې مي راواخيستې. په ښار کښي بڼه په مزه مزه
گرځېدم. سواړي مي نه پورته کاوه. د کور د پاره مي سودا
راواخيسته.

ما ښام بنگلې ته راغلم شپه مي نيمه د تېري شپې په سوچ، نيمه
په خوب تېره کړه. سهار مي وختي غوټه را واخيسته. په رکشه
کښي کښېنستم. اډې ته راغلم. زموږ د خوا بس سوکه سوکه
روان وو. کلېنډر د سواړيانو په خاطر نارې وهلې چې زه يې په
نظر شوم. را ناره يې کړه "څې؟" ما د تلو اشاره په لاس ورکړه.

بس ته وختم. بس په تلو تلو کښي خراب شو. دا بڼه وو چې يخي
اوبه او وړوکی د انگورو باغ نژدې وو. موږ سواړيان تر انگورو
لاندي ناست وو. په بياله کښي مو پښې اچولې وې. چا او چالا
د انگورو وښکي هم شکولي وو، چا به اوبه څښلې، چا به انگور
خوړل، چا به سگرېټ څکولو.

يو وخت د باغ مالک له لري را روان وو. په خندا خندا کښي
"اخير د خداى بنده گانو! دا زما انگور." خداى شته موږ څه

و شرمېدو. د باغ مالک چي راو رسېدو له سلامتې پس يې وويل "گله (ټولو) سترې مۀ شئ. انگور مو دارو شه. نښۀ کار مو کړی دی چي خوړلي مو دي. اوس که بس نۀ دی جوړ شوی. زۀ به کورته لاړ شم. ښې يخي شلومېې او ډوډۍ به درته راوړم." موږ د کاکا شکرېه ادا کړه.

بس جوړ شو. کلپنډر پانې او چېک ټول کړو. بس را روان شو. بېخي ډېر ناوخته د شپې پر سرک کښته شوم. پرېنگه هو (د ختيځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده. بېخي له دوړو سترگي نۀ رنځېدې. په ډېر زحمت مي کورته ځان را ورساوو. په دروازه کښي ودرېدم. ټوڅه مي وکړه. د مورکۍ له دننه را رغ کړو.

مورکۍ: "سلطانۀ زويه! تا دي خدای را ولي." خراغ يې بل کړو چي زۀ دننه ورغلم غوټه مي ښوده دا مخته راغله.

مورکۍ: "تۀ مور و خوړې خو هوا به په سترگو روڼد کړی يې." بېرته په دې وخت کښي وگرځېده. زۀ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم. دا راغله د او بو بدنۍ يې کښېښوده بيا يې فکر شو چي روغېږ دي نۀ کړو ورسره وه. راغله په ناستې يې په غېږ کښي ټينگ ونيوم. پر تندي يې څو واره مچ کړم.

مورکۍ: "د بلا هېر شې. زما خود او بو په وجه روغې هېر شو." بابا: "ښځې! څوک دی، له چا سره ناسته يې او چاته رغېږې؟"

مورکی: "سریه! سلطان راغلی۔"

بابا: "سلطانہ! پر دی نیمه شپه په دی ځول کښي۔"

مورکی: "ته دا مغځي ماتي گوره۔ تراوسه پرنگه هو او ځول نه شي سره بېلولای۔"

بابا له بشتري نه و ورا ولاړ شوی۔ زه ورغلم په ناستي مي روغېر ورسره وکړ۔

مورکی: "سلطانہ زويه! تا به ډوډی هم نه وي خوړلې؟"

زه: "هو مورکی! نه مي ده خوړلې۔"

مورکی: "زويه! بل شی خو نشته۔ چای به پخې کړم۔ له چای سره به ډوډی وخورې۔"

زه: "مورکی! ته چای پخې کړه۔ ډوډی مه را اخله۔ ما بسکت راوړي دي هغه به څو دانې ورسره وخورم۔"

مورکی: "هو زويه! ته څو اوس بازاری شوی یې۔ په مسکوټو هم شپه تېرولای شې۔"

زه او بابا سره رغېدو۔ مورکی چای پخې کړې۔ غوټه یې سره وشنله۔ بسکت یې راوړو۔ څو دانې مي له تودو چایو سره و خوړل۔

زه: "زما کالی دباندې هوار کړه۔ اوس خو هو اډېره سوکه شوې ده۔ تاسو هم دباندې درو وځئ۔"

مورکی: "هو زويه! موږ هم پرنگه هو دننه راوستو۔"

زما بستره یې دباندې را هواره کړه۔ غوماسي وو خوبیا هم ویده شوی وم۔ سهار را پورته شوم۔ د زردانې کورته ورغلم۔

ژرگل، جمال او سدو دباندی ناست وو- زردانه ترور په کالی
کبسي پروته وه - داسي وره بنکارېده لکه یوماشوم - له حال
احواله پس جمال ولاړ شو- هغه پروته چائینکه او پیالی یې
واخیستې- ما ورته کتل چې ده مینځلې-

زه: "ژرگل کاکا! په زردانه ترور څه کېږي؟"

ژرگل کاکا: "هغه خپله ناروغي یې څه زیاته شوه -"

زه: "د دې کله ناروغي وه؟"

ژرگل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي -"

زه: "د خدای بنده گانو!! خو ډاکټر ته به مو راوړه - که روپۍ نه

وای خو له ما سره وې- "ژرگل خبره وژووله "څه خبریم-"

جمال چای راوړې - پیالی یې ډکولې چې زردانه ترور پر حال

راغله یا راوینښه شوه - نری کالی یې له مخه واپاوو چې زه یې

ولیدم د راپورته کېدو هڅه یې کوله - زه ورولاړ شوم - هغسي په

پروتې مې لاس ورکړ - تندی مې ورنژدې کړو - خو مچي یې

راڅخه واخیستې - جمال زما دویمه پیاله ډکوله -

زه: "ناروغي دي څنگه ده؟"

زردانې ترور وخنډل - د ژرگل کاکا په لور یې لاس ونيو - دا

غاړه یې وویل

"د ما بنام اوږه د نه وي

ادې سم مه د مېړه وي -"

چي دى ژوندى وي پخداى كه بله يوه بلاهم راغله بې له
عزرائيله - اوس خوييې تور او سپين دېبان هم لوى شو - " هم
داسي دې خپلي گپي كوليې مورې ټولو پر خندل -
له دې واره د زردانې ترور سترگي د يوې لحظې د پاره له مانئ
او بنسټې - نن هغه كيسه نئ وه چي د دې له كوره خپل كورته روان
شوم - دا تر هغه ولاړه وه له شاييې راپسې كتل چي زه نيهامېدم -
ورخ مي په كلي كښي تېره كړه - شپه په كور كښي -

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه - ژرگئل کاکا ته یې لاس له خولې اخیستی وو "مغځی دی مات شه - مغځی ماتي - پرتا به هم مور سر تړلی وو - پلار به ټکان کول چي زوی مي پيدا شوی دی - دوی خواران په دې څۀ خبر وو چي دا بنځولک (بنځې ته ورته) زنگي (زنه) دي و تړل شه - اوبه دي تودې شه - وپتاری ته دي کنبېنم - اول مي درته وويل دا بنځه ډاکټر ته یوسه - تا ځان یو په بله کاوو -"

په دې دعوه، دعوه کنبی د بورگي ماما د زوی نارې شوې "ژرگئل کاکا! راجئ -" مور نالي او بالښت را ویستو - په رېړی کنبی مو ښه بشته هواره کړه -

جمال زردانه ترور په غېږ کنبی پورته کړه - زردانه ترور په رېړی کنبی پروته وه - سډو ولاړ وو ژړل یې - ژرگئل کاکا نا کراره غوندي شا و خوا گرځېدو - جمال چي دوباره رېړی ته وختو - زردانه ترور یې را پورته کړه - په غېږ کنبی یې نیولې وه -

زردانه ترور ببو جاني انا ته داسي ږغېده - پخداي که هغه وخت د چا دا يقين راتلو چي ناروغه ده - زردانې ترور ببو جاني انا ته ويل "حق را بڅښه - ته په ما ډېره ستړي شوې -"

ببو جاني انا ورته وويل "لوري! زما له حقّه خلاصه يي. - حق به ته رابخبسي. - زما خه حق دي. -"

زردانه ترور داسي رپرډ بده لکه لږزې نيولې. - سترگي يي له اوبسکو ډکي وي. - زرداني ترور ورته وويل "انا! زما به له دې واره خوند نه وي. -"

ببو جانه انا د زرداني ترور وخنګ ته له رپړي سره ودرېده. -

ببو جاني انا زرداني ترور ته وويل "لوري! په مخه دي بنه. له خدايه هيله کنبل نه دي پکار. - خداي مهربانه دي. - خداي به دي خوږ مسافر کړي. - و خداي ته هر خه اسانه دي. -"

دا خبره يي کولې مخ يي وړاوه. - د کور په لور روانه شوه. - مورډ سرک په لور په رپړي کبسي زردانه ترور را واخيسته را روان شو. - سرک ته را ورسېدو. - زردانه ترور مو په غېږ کبسي را کوزه کړه. - مورډ بس په انتظار ناست وو. - زردانه ترور به يو يوار ما په غېږ کبسي نيولې وه بيا جمال. -

په دې وخت کبسي زه پر سرک د بس په انتظار کبسي ولاړوم. - يو تک سپين نوي ډاټسن راغلی. - ما لاس ور کړو. - ډاټسن تېر شو. - بېرته پر شا راغلی. - بنېسبه يي خلاصه کړه. - يو بناهسته خوان په لوخ سر، سپني ورې چشمې يي په سترگو وي ډاډسن يي چلاوو خوان: "ته نه پوهېدې چې دا شخصي مو تير دی؟"

زه: "پوهېدم. -"

سړی: "بيا دي ولي لاس را کړې؟"

زە: "په دې چي سړي سر موټر نه را رسي -"

سړی: "له هغه بله لوره راشه -"

زە: "له ما سره خو ناروغه موراو وورور دي -"

سړی حيران غوندي شو - د چپرانتيا په انداز يې راته وويل

سړی: "كوم دي؟"

زە: "هغه په ژوره کښي چي ناست دي -"

سړی: "مور دي د ناستي ده؟"

زە: "نه -"

سړی: "دباندي خوبه يې دا تېزه هوا مړه کړي -"

زە: "مور کالي ډېر ورسره را اخیستي دي -"

سړي موټر نور هم شاته را وستو - زه کوز شوم - ما زردانه ترور

په غېږ کښي را واخیسته - جمال هغه زيات کالي - سړی هم له

موټره را کوز شو - د ډاټسن پټيه (ډاله) يې را خلاصه کړه - مور

زردانه ترور وور و خېژوله - ښه پر پنډ کالي مو کښېښوده - بالښت

موترو سرور کړی - سړي ډاله بنده کړه - زه او جمال هم په شا

کښي دواړه ناست وو -

سړی: "يو را شی سيټ ته -"

جمال د سړي د خبري له ختمېدو سره سم قسم وکړ چي ته به

ورځي - زه سيټ ته ورغلم - له هغه بل ځوان سره مي هم روغېږ

وکړ - هغه سړي د نامه پوښتنه را څخه وکړه - کوم چي موټر

چلاوو -

سږی: "نوم دي څه دی؟"

زه: "سلطان مي نوم دی. د پلانکي کلي او سپدونکي يم. ستا

نوم او د دې بل ملگري نوم؟"

زما وڅنگ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وويل

تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی. په پلاني کالج کښي لکچرريم

. دی عثمان زموږ د کالج پرنسپل دی."

عثمان: "بخښنه غواړم. ما يو ته وليدې چي گپه مي درباندي

وکړه. مورکي مي نه لیده. دا بل ورور در سره دی؟"

زه: "نه مي سکني. مورده نه مي سکني ورور دی خو تر سکنيو

ډېر ابا ندي گران دي."

"عثمان: "عجبه نه ده. خلگ نن سبا له سکني پلاره او موره

تنگ دي. پرتا مېره دومره گرانه ده."

زه: "نه مېره مي هم نه ده. "توله کيسه مي ورته وکړه."

په يو روکي ښارگوټي کښي عثمان يو دوکان ته نژدې موټر

ودراوو.

عثمان کوز شو.

عثمان: "مورکي يو شی خوړلای شي؟"

زه: "هو نوره ښه ده. د ولاړېدلو نه ده."

له عثمان سره زه هم پر هغه بله دروازه کوز شوم. جمال ته مي

وويل "اوس ته سيټ ته راشه. زه به له زرداني ترور سره کښېنم

." جمال ولول که زه سيټ ته ورشم. په دې وخت کښي عثمان

راغلی - ډبی سگرېټ، څلور د چپس پوری یو جوس یې له ځانه سره را اخیستی وو. هغه جوس او یوه پوری چپس یې جمال ته ونيوو. مور بېرته موټر ته را وختو چې روان شو. د عثمان ملگري جمال زما په خوا راوکتل. د ژرگل اوزامنوپه کیسه مي سر نه شو خلاص.

عثمان د خبري وار له مخه کړ. دا به داسي سپي وي لکه زمور تور جان کاکا. یو ورځ یې چا پرزوی گپه کوله. پخداى که په هغه ورځ خلگو اوبنکي تويي کړې يا يې تندي د ده د کت له بازو وو هل مات شو چې تور جان غوندي سړى مړدى قام به څه شي. په خندا خندا کبسي پرېدي څه کوي. پخداى که يې خپلي بنځې ستا مور د زړه له تله ورپسې وژړل. په سترگو پوري به لاري مېني يا به د پيازو اوبه پکبسي څخوي. د زړه له تله يې پخداى که اوبنکي توي کړې.

عثمان: "مور گپي کوو. د سلطان به خوا بده شي."
زه: "نه نه صېبه! گپي به خود کوو. په گپو خو څوک نه مري، نه پاتېږي." بس له دې ځای څخه گپي شروع شوې.
جمال: "عثمانه! هغه زمور ملگری رضا خو به دي په یاد وي؟"
عثمان: "هو."

عثمان: "یوه ورځ له کوره ټیلیفون ورته راغلی چې انا دي مړه ده. کور ته راشه. اډې ته تللی وو. د ما ځیگر ټیکټ یې کړی وو."

بیرته راغلی - مورډ پوښتنه ځیني وکړه "رضا! ولي بېرته راغلي
- "رضا ويل "ياره! اوس موټر نه وو. د ما ځيگر ټيکت مي وکړو "
د خپل کت په لوري تېر شو. لپټاپ يې راواخيستو. زمورډ دا
خيال شو چي خود يې له ځانه سره وړي. ده خلاص کړ. بڼې
مستي د پښتو د فلمونو سندري يې ولگولې. مورډ ته يې راږغ
کړو "راشئ. - انا خوبه زما مړه وي. تاسو ولي په خپل غم
عمجنه وم. "مورډ ټولو وخنډل.

زرين ويل "ته دې د خري زوی ته گوره. داسي گپي لکه انا چي
بې نه وي مړه. ده ته يې کوزده کړې وي. "هغه د غم چپتيا رضا
ماته کړه. يو وخت رضا دومره په زوره زوره وخنډل.

زرين ځيني وپوښتل "څه دي رضا، پرڅه دي دومره په زوره
زوره وخنډل؟" رضا ورته وويل "راشئ دې خپلو ما ماگانو ته
وگورئ. - ما ته د خري بچي، د خره بچي وايي. - زرین ورته
وويل "څوک؟" رضا وويل "دا د پښتو فلمونو والا يادوم. -
داسي هونبياران ما ماگان لرو. - بنځې يې سل کاله وړاندي
بېولي دي. - نارينه يې سل شاته. - بنځه ته يې پښت شرت او
نارينه ته يې هغه پخواني جامې، واسکت (سدری)، پتکي -
هغه پخوانی ټوپک (يوه يوه مرمی چي ورځي) يې په څنگ
ورکړی. -"

زرين ورته وويل "ته دې د خري زوی ته گوره. ماشين ته وايي
پنځه ډزی. - رضا ورته وويل "څه ورشه منا!! دا پنځه ډزی پلار

له واخله - دا پنځه ډزی نه چي سل ډزی شي - هره مرمی به په لاس ورولی او ترې باسې به یې او دا چغی دي وهي ای پلانیه !
تا به پرې نه ردمه -"

پر دې مو بڅي ډېرو خندل بیا چپتیا خوره شوه - دوی دواړو سگرېتونه بل کړو - عثمان د خپلي خوا بنسینه لږ خلاصه کړه -
بېرته یې مخ زما پر خوا راواړوو -

عثمان: "یاره سلطانه ! تا وماته عجب خبره نه کړه وه چي سړي
سر مو تر نه رارسي -"

جمال: "سلطانه ! خبره تر خبري پوري یادېږي - گپي به کوو - زموږ
په کوڅه کښي دوه ځوان دي - یونانی بل جان داد - دواړه
مزدور کاره دي - یوه ورځ ډېر یخ وو - ما دواړه په موټر کښي
واخیستو - یو گړی ښه چپ گرمه هوا ته ناست وو چي تاو ده شو -
ناني جان داد ته وویل "یاره ! چي خدای یو یو مو تر په دې یخ
کښي را کړی وای ډېر به ښه وو -" جان داد و خندل "ځغله زویه !
چي سړي سر مو تر را کړي بیا د خدای په یخ کښي فائده څه ده -"
په دې وخت کښي د هسپتال په لویه دروازه کښي عثمان مو تر
ودراوو - دی پر یوه زه پر بله دروازه را کوز شوم - ده د شا ډاله
خلاصه کړه - ما زردانه ترور په غېږ کښي راواخیسته - جمال
هغه کالي را واخیستو دننه ورغلو - جمال او عثمان هم راپسې
وو - د زرداني ترور دا فریاد وو "په سفر مو مړه کړم - ما ښځي
ډاکټري ته وروړئ -" عثمان چي د زرداني ترور دا خبره واورېده

- له مخه شو- ماته يې ويل "راپسې شه -" دى لمخه زه ورپسې
شوم - په يوه خونه دننه شو -
عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه -"
ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه - له هغې سره ږغېده -
عثمان: "فرزاني! دا پرېږده - دا به دومره نه وي په تکليف -"
فرزاني له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله -
ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځيني لري کړئ -"
مورچي کالي ځيني لري کړ - ډاکټر فرزاني بېخي ترډېره
زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل -
ډاکټر فرزانه: "ته رڼا نه يې؟"
زرداني ترور د سر په اشاره د نه ځواب ورکړ -
ډاکټر فرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې -"
زرداني ترور د لاس په اشاره مورچي ته وويل تاسو لار شئ - مورچي
دباندي ووتو - دباندي چي را ووتو عثمان مورچي ته وويل "ډاکټر
فرزانه مي کورودانه ده -" مورچي دباندي ولاړ و وچي ډاکټر فرزانه
په دروازه کښي ودرېده -
ډاکټر فرزانه: "دا بسځه وارډ ته دروړئ زه درځم -"
مورچي زردانه ترور په غېږ کښي واخيسته وارډ ته مويو ورپه -
ډاکټر فرزانه هم راغله - د زرداني ترور وينه يې راکړه -
ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا گروپ وينه پيدا کړئ -"

مورډ چي خپله وينه ورسره وکتله. زما او د جمال دواړو وينه نه وه ورسره سمه. د عثمان او جمال دواړو وينه ورسره سمه وه. اول مو د جمال وينه راوړه ور و مولگوله. نوري ستنې ډاکټر فرزانې ور وليکې. عثمان په منډه منډه راوړلې. تياره مانسام ډاکټر فرزانه راووته.

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ. نور مرگ او ژوند د خدای په لاس دی. له تاسو سره خود مورکې د خدمت کولو بڼه هم نشته. خيرزه او عثمان ورځو. بڼه به درته راشي. تر هغه به يې وخنګ ته د هغې بلي ناروغي مور خيال ساتي." ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښي، عثمان او جمال په خپل موټر کښي روان شو. زه او جمال سره پاته شو. جمال په ژړا شروع وکړه. ډاکټر فرزانې خنګه دا وويل "چي مرگ او ژوند نور د خدای په لاس کښي دی. خود مورکې مري چي دا يې وويل." اوس که زه جمال کرار کړم. که به مي هر څو ورته وويل خو جمال نه کرارېدو.

گوره چي څومره وخت په دې کښي تېر شوی وی. د ډاکټر فرزانې له موټره سره يو بل موټر هم راغلی. يو ځوان سپری، يوه د پاڅه عمر بڼه، يوه ډېره سپين سرې (غتې چشمې يې په سترگو وې) په يو لاس کښي يې لکړه، تر هغه بل لاس په عمر پخې بڼې نيولې وه. پر ملا کړه راروانه وه. لکړه چي يې پر فرش لگوله ټک ټک يې کاوو. په ډاکټر فرزانه پسې وه چي

تر مورډ تېر شو وارډ ته دننه ورغلو. په وارډ کښي مورډ د بنځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه.

زه او جمال په منډه دننه ورغلو. له ډاکټر فرزاني، زرداني او هغه نورو دوو بنځو سره له خواني ټولو ژړل. مورډ دوه حېران ولاړ وو. زردانه پر کت پروته وه. هغه ډېري سپين سرې په پروتې غېږ پر گڼڅولې وه. د زرداني له مخه يې سر نه راپورته کاوو. د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله. ډاکټر فرزاني په ژړا ژړا کښي سپين سرې تر لاس ونيوه. راکش يې کړه.

ډاکټر فرزانه: "مه کوه موري! مه يې تنگوه. لږ سر راپورته کړه وژني يې. سا يې بند ډېري."

په وارډ کښي له نورو ناروغو بنځو سره راغلي خدمتگاري بنځې ټولي يوه يوه د زرداني د کت په لور راتلې. خود به يې دغه خيال وو چې زردانه مړه شوه چې زردانه به يې وليده چې ژاړي بېرته به يې خپل مخ پټی ور په ياد شو. د پروني خاک به يې ونيوه، سوکه به روانه شوه.

زرداني او هغه سپين سرې چې نښه په ژړا ځانونه ستړي کړو. د دواړو نښه خروښ کښته شو.

سپين سرې: "زړنا لوري! څوک در سره دي؟"

زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)."

سپين سرې درا ولاړېدو هڅه کوله زه ور له مخه شوم. دا هڅه مي وکړه چې لاس ور کړم. دې دواړه لاسه په غاړه کښي

راواچول - پرتندي بي بيچ کرم - نوري بي د ژړا په وجه خه تر خوله
نه وتو - هم بي داسي له جمال سره روغېر وکړ -
هغه خوان: "تاسو راخي چي کورته لاړ شو - ستري به ياست - له
رنا سره مور کي او پښتنه شته - زه بېرته ورته راخم -"
زه: "زه او جمال له تاسره نه خو - مور دا ناروغه مور وچاته
پرېږدو -"
خوان: "رنا که ستاسو مور ده زمور خور ده - تاسو هم زما په
خيال په حقيقت نه ياست خبر -"
د دې خبري له اورېدو سره که خه هم زه او جمال روان شو خو
چرايان غوندي وو -

له ځوانه سره موټر ته وختو. په بنار کښي بڼه تردې پره لاړو. یو وخت په کوڅه کښي وگرځېدو. په کوڅه کښي روان وو. ما یوې او بلې خواته کتل. وارپه وارپه دوکانونه. اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزیانو (خیاتانو)، یو تنور، یو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر یو لوی ښاهسته گپټ ته وگرځاوو. پر هارن یې گوته کښېښوده.

یو ځوان گپټ خلاص کړو. موټر چي دننه ورغلو. ښځې او پېغلي د سرای په منځ کښي په انتظار ولاړي وې. سره له وړو نجونو او هلکانو چي موږ له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پرونو څاگونه ونيول. چا او چا خو بېخي شارا وگرځوله.

یوه پېغله چي د پروني څاک یې نیولی وو. له موږ سره ځوان ته یې وویل "گران لالا! ریښتیا رڼا خورکی. پیدا شوه. په هسپتال کښي وه؟"

گران ورته وویل "هو خورجاني! رڼا په هسپتال کښي ده. مورکی او پښتنه مې ورسره پرېښودې. دا دوه ځوانان د رڼا

زويان دي - " پېغلي د پروني خاک پرېښودو رامخته شوه - په لاس يې روغېر وکړو - هغه ټولو ولاړو ښځو کښي چا په لوخ، چا په پټ مخ روغېر راسره وکړو -

مورې يې د گران خونې ته بوتلو - داسې ښکارېده لکه بېخي لږ ورځي مخکي چي يې واده کړی وي - نوې پلنگ ، الماری ، شوکېسونه ، نوې نوې بسترې چي هرڅه ځای پرځای پراته وو - د خونې خو چانه دې راته ويلې چي دگران ده - مور له هغو ځورند عکسونو اندازه وکړه چي ټول دگران وو - اوس نو د ماما گانو ښځې او ماشومان په وار وار راغلو چي زه او جمال يې په روغېر سترې شو - اخيري يې ډوډۍ راوړه - ډوډۍ مو و خوړه - د ډوډۍ له خوړلو پس گران ماما مور ته وويل گران: "تاسو بېغمه ویده شئ - زه هسپتال ته ځم - دوی ته به ډوډۍ وروړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم -"

گران ووتو - زه او جمال په خونه کښي پاته شو - دواړو يو بل ته حېران حېران کتل -

زه: "جماله! دا اوس څه وشو؟"

جمال په سوچونو کښي ورک وو - ځواب يې نه کړو را -

زه: "جماله! وجماله!"

جمال: "هان -"

زه: "دا اوس څه وشو؟"

جمال: "نوردرک نه راکوي-زما په خيال د بابا په لړلو کښپوتو-
سلطانه! نوري خبري پرېږده- خدای ته به دواړه په زاري کېږو
چي کيسه د سمو په لور لاره شي-"
بالښت يې سم کړ سړيې ولگاوو- زه ولاړ شوم- اودس مي
وکړو- د ما خوشتن او قضايي لمنځونه مي ټول وکړو- پرېوتم-
زه هم په سوچ سوچ کښي ویده شوی وم- سهار چي راپورته شو-
چای مو وڅښلې- يو بل ماما چي مور يې لانا نوم نه وو زدکړی-
هغه په سپين وړو کي موټر کښي هسپتال ته را ورسولو چي
دنده ورغلو- انا او پښتنه مامی- هم ناستي وې- زمور زردانه
ترور، د دوی رڼا ښه ښکارېده- زرداني ترور وماته را ښغ کړو- زه
ورنژدې شوم- دې د راپورته کېدو هڅه وکړه- نه شوه پورته
کېدلای- اخيريې راته وويل "ما کښپنوه- " ما راپورته کړه-
هغه د هسپتال سپين پوست بالښت مي شاته ورته کښپنودو-
زه پرکت ورسره کښپنستم- زرداني ترور په ژړا پېل وکړ چي په
ژړا يې ښه ځان سترې کړ بيا يې وماته سر را نژدې کړو- ما هم سر
ورورنژدې کړو- دې خپل مړه لاسونه ډېر په مشکل راپورته
کړو- زما په غاړه کښي يې را واچول- خو واره يې مچ کړم-
سترگي يې له اوبڼکو ډکي وې- په ژړغوني ښغ يې خو واره وويل
زردانه ترور: "ته مور و خورې- ته مور و خورې- وماته به حق
را بخښي- ما له تا سره ډېر ظلم وکړ- زما د غلطۍ او مستۍ سزا

دي تېره کړې وای - پاته عمر به یې هم تېروي - داسې ماشوم دي
بیا دي دنیا ته نه راځي لکه ته چې راغلي -
زه: "زدانې تروري! لکه څنگه؟"

زدانې تروردومره په زوره زوره وژپل چې په ژراستې شوه -
زما سر یې بیا په هغو مړو لاسونو ورتیت کړو - خو واره یې بیا
پر تندي میچ کړم - لاس چې یې زما له غاړې وکښو - داسې بې
اختیاره یې لاسونه پر کت ولوېدو لکه د دې په بدن چې نه وي
پوري -

زدانې ترور په ډکو سترگو، ژرغوني رغ راته وویل
زداننه ترور: "کورته به لاړ شې - یو به ژرگل او سډو راوېږې بل
د خلیل جبران په کتاب کښي یو لیک پروت دی - هغه به در
واخلي - له لوستلو پس به ته هغه کار کوي - زه که جوړه شوم -
کورته به تر هغه نه شم لاړه ترڅو چې مي په خپل حق نه یې
رسولی - که مړه شوم حق به رابخښې - زه ځان دلې د پلار او نیکه
په هدیره کښي پتوم - ژرگل او زویان هم دلې د وروڼو په ښار
کښي ځایوم - ستا یې په مخه ښه بیا به زما پښتني ته لانه
راځي"

ما چې له دې مخ را وړاوه - سترگي مي له اوبڼکو پاکولې - د
ماما کورنۍ او د وارډ ټولو ناروغانو راته کتل - هم په دې خاطر
مي د ماماگانو د کورنۍ رخصت پرېښودو - د وارډ تر دروازه
راووتم - په رکشه کښي کښېښتم -

هغه مالڪ ته ورغلم چي ما په هوٽل ڪنبي ڪار ورسره ڪاوه -
چاى مي ورسره وڃيندڙي - دا ٿوله ڪيسه مي ورته وڪڙه - زما
مور په هسپتال ڪنبي ده - ڪه چيري فريڊ صڀب يا انڊيو الانو
پونته ڪوله - دا ڪيسه به ورته وڪڙي -

له مالڪه را رخصت شوم - اڏي ته را غلم - په بس ڪنبي ڪنڀنستم
- دومره مي تببعت خراب وو چي دهغي ورخي د تببعت خرابي
به درته ڇه ووايم -

يو وخت د سرڪ له ڇنگه د خاورو له وڙو وڙو ڪورونو سره په
بس ڪنبي روان وو - يوه ماشومه د خوني شاته په منڊه
راوگرڇبده - له شا يوه نڀه ورپسي وه چي مايي مور وگنله - يو
شي بي پسي تس ڪڙو - د دي ماشومي منڊي زه خپل وڙو ڪوالي
ته بوتلم - په وڙو ڪوالي ڪنبي چي به ڪله مور بد وڪڙو - مور به يو
شي ته لاس ڪڙو - مور به منڊي ڪڙي - دي به هغه په لاس ورغلي
شي دومره په مينه راپسي و غورڇاوه - هغه بپتي، بڙي، خوسي
چي ديوه به هم په غاره ڪنبي قميس روغ نه وو بيا هغه بدل
(غاره، لنڊي) را په ياده شوه چي هر وخت به ما بد وڪڙو -

مورڪي به راته ڪوله

بنه ڪوه پڪار به درسي

بد اخير د ڪڙو سرسي

دي بدلي زه د فريڊ او شبنم ڪيسي ته بوتلم -

زۀ د فرید او شبنم له سوچه هغه وخت را و وتم چي د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو- یوۀ وویل "وروره ! خدای بنده گوري بیا پراوري- "هغه بل وویل "په دې زۀ هم پوهېږم وایي (بنده حېران خدای مهربان)

خدای هر انسان ته عقل ورکړی دی بیا یې دا ورنښوولي دي چي دالاره شراب خانې ته، دا مسجد ته ځي- جنت او دوزخ په دې نۀ یادوم چي شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي- هغه ویني چي مسجد دی- ستا منځ د شراب خانې په لور دی- په هغه لور روان یې- اوس وایي خدایه ما مسجد ته ورسوي- دا زما یقین دی چي مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسي-

هغه بل بیرته ورته وویل "تۀ زما په خبره نۀ شوې پوه- ما دا وویل چي دا زموږ په خلگو کښي د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغورجن ډېر دي چي لږ ډوډی پیدا کړي بیا هغه د چا خبره سلام په چارخانې (شاخی) نۀ وړلوږي- مثال مور په پش، پېښور، موڅي او ډم پوري خاندو-

هغه بل سړي وخنډل "تۀ لېونی یې- دا زما او ستا کار نۀ دی- دا د شاعرانو او لیکوالانو کار دی- شاعران او لیکوالان چي له ځینو عزتمندو خلگ ډمان جوړولای شي- له پښ، پېښور او ډم څخه بیا سیلان هم جوړولای شي-

هغه بل "یاره ! ستا تردې خبري پوري یوه ګپه راپه یاد شوه- زموږ په کوڅه کښي یو سړي زوی ته واده غوښتی وو- ما ښام یې

د کوڅې ټول خلگ ډوډۍ ته غوښتي وو- مور چې ورغلو- په واره سرای کښي چار پېره کالی هوار وو- چار پېره بالښتونه پراته وو- یوه خواته دوې نالی- هواري وې چې څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو-

خلگ په دې څه خبر وو چې ده یو څو سرمايداره هم راغوښتي دي- کله چې هغه سرمايداره راغلو- دی سم دننه ورسره راغلی چې پر نالیو یې نور خلگ ناست ولیدو- داسې خويې نه شو ورته ویلای چې تاسو ولاړ شئ- څه داسي یې وویل "هر سړی د خپل حیثیت مطابق کښېنئ- " ټولو خلگو وخنډل- پر نالیو ناست خلگ ولاړ شو بل ځای کښېنستو-

دا بحث شاید ما سم نه وي بیان کړی- د هغه وجه داده چې زه اول نه يم پوه شوی چې بحث له څه روان شو- دویم زه په خپله هم په حال کښي نه وم- د زرداني ترور ژړا او خبرو کرارته نه پرېښودم-

لمر لوېدی وو چې له بسه کوز شوم- مخه مي وکړه- د ژرگل کاکا کورته ورغلم- دوی ډوډۍ خوړلې وه- له روغېره وروسته مي د زرداني ترور ټول حال ورکړو- د ژرگل کاکا ټول بدن داسي رېږدېدو لکه لړزه چې پر سړي راشي- بېخي ډېري خبري مي ورته وکړې چې سبا سباته و زوی دواړه لاړ شئ- که روپۍ نه لرې زه به یې درکړم- ده وویل "نه راسره شته-"

۱۵

خوب مي رډ (وتنښتېدو) شو- شپه مي ټوله په ويښه تېره کړه - په
بشتره کښي يوې بلي خواته اوښتم - وسهار ته مي سترگي
وختې - سهار چي ملا اذان شروع کړ - زه په بشتره کښي د
لوېديځ په لور را واوښتم - سپوږمۍ اوښتې وه - په اورو کښي
پته ښکاره کېده - ما پورته اسمان ته کتل - شايد د ټولې شپې د
ناخوبۍ وجه وه چي سپوږمۍ ډېره تېزه روانه رانښکارېده بيا
مي دې ته فکر شو چي "نه نه دا سپوږمۍ نه ده روانه - اوږه
دومره تېز روان دي -"

په بشتره کښي پروت وم - پورته کېده مي په وس نه وو - ښه رڼا
سهار راپورته شوم - لارم اودس مي وکړو - راغلم د خپل کالي
له څنگه پر لمانځه ودرېدم -

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ - مورکۍ له لمانځه پس
چای جوش کړې - مورکۍ پيالې ډکې کړې -

مورکۍ: "زويه! براهه بېخي ژر ويده شوې - د زردانې حال دي
سم نه کړو را - څنگه وه زردانه؟
زه: "مورکۍ! ډېره ښه وه -"

نور حال ورکول مي نه وو خوښ - عذر مي په دې جوړ کړو -
مورکي ته مي وويل "مادا لالتين د څه د پاره رالېږلي وو؟ ته
اوس هم هغه د تېلو خراغ بلوي." هم دا خبره مي اوږده کړه -
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چي ځم ژړگل
کاکا لېږم چي په زردانه ترور پسې لاړ شي - څادر مي پر اوږو
کړو - د ژړگل کورته ورغلم - ژړگل ښه بېغمه ناست وو -
زه: "ته وڅه ته ناست يې ورځه -"

ژړگل زړه نا زړه کېدو -

ژړگل: "ته به هم راسره ځي -"

زه: "ته ځان تياره وه - زه تر کوره ځم بېرته راځم -"

کورته ورغلم - د جبران کتاب، له بابا او مورکي مي رخصت را
واخيستو - د ژړگل کورته وراغلم - درې سره د سرک په لوري
روان شو چي مورلا سرک ته نه وو رسېدلي بس مو وليدو چي
راروان وو - موږ درو سره يو په بل پسې د سرک په لوري منډي
وهلې چي ستړي شو - اخير مولا س او څادر ورو هلو -

ډيوار خود وليدو - زموږ پر برابري يې بس و دراوو بيا درې سره
تر هغه ځغاستو چي بس ته وختو - زه له دوو ناستو کسانو سره
پر درېمه خلاصه چوکي کېښېستم - دوی زموږ وڅنگ ته پر
نورو دوو چوکيو کېښېستو - د ټولو سالنډه لنډه کېده - زما په
څنگ کېښي ناست ځوان په لوڅ سر، تور غټ ښاهسته و پښتان
ښه ږمنځلي، توري غټي چشمې، ږيره برېت خواپا کي خربيلي -

د ځوان له هغه بله څنگه وښيي ته څېرمه سړي چې تک تور پټکي، سپين کالي، توره سدری، ښاهسته نوراني څهره، نری جگه پوزه، برېت په بياتي کم کړي، توره اوږده ږيره چې وښتانو يې په اخير کښي پېچ هم خوړلی وو.

وځوان ته څه داسي رڼېدو "ياره! زما خوله دې تعليمه ډېر بد وشو." ځوان ورته وويل "ولي ماما؟" سړي ورته وويل "په دې چې يو د اولس په گټه سړی نه شو پکښي پيدا. هر څوک چې خپل زوی دباندي په سبق پسې ولېږي. تر هغه د خلگو ورته امېد وي چې د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی. داچي راشي (کهلو به وکارې پر بارکان به يې کښېږدي). هغه چې راسي د ځان د در سړی شي. په يو او بل پسې وي. نوکري غواړي چې نوکري پيدا کړي. پر چوکۍ کښېني. په دواړو لاسو حکومت او رايه لوتي. مائه خوله گډ منانه هم وږې نه ده پاته شوې." ځوان ورته وويل "له کم گډ منانه؟" سړي ورته وويل "هغه دواړه پښې چې يې نشته." ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وويل "له هغه څنگه وږې پاتېږي. له هغه سره خو اولس نه ناست دی نه ولاړ."

سړی ورته وويل "څه وجه ده چې له بې تعليمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښته کېږي." هغه ځوان يو څه وخت چپ ناست وو بيا يې وځنډل "ياره! ډېر بې کاره سړی دی. يوه ورځ چا پوښتنه ځيني وکړه چې د پښو ارمان درځي که نه. ده و ځنډل

- نه منا! خداي په دې سودا کښي ډېر ونازولم - ته نه وينې دوي
پښې يې راخځه واخيستو - د ټول جهان پښې يې را کړې - اوس
ته ورته گوره چي هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما
تابع دي -"

داسي په گپه گپه را روان وو - ما د ښاهسته سړي څهره ته حېران
حېران کتل - دا غاړه را په ياد شوه -

سپين کالي توره سدری

له دوو به يو کورته راتلی

له ځان سره مي ويل "هغه سپين کالي او ښاهسته سړي به هم
خود د داسي ورسې (ورشې) سړي وو -" بس په اډه کښي
د درېدو - مور ټول هسپتال ته ورغلو - زه په هغو زړو تورو
زردانې ترور له هسپتاله را و شرم - مخه مي را و کړه - هغه هوټل
ته را غلم چي زه ورسره مزدور وم - له مالک سره مي چای
وڅښلې - ما ځيگر څه لمر په غره اوډر (لو بدلی) وو - راو وتم
د باندي د هوټل تر مخ پر تره کښېنستم - خپل سوچ مي پر وهلو -
د رکشې نغ مي تر غوږ شو چي سترگي مي ورواړولې - زما له
خوا يو سړی نيم تر رکشه د باندي، نيم په رکشه کښي وو - دا
خيال مي شو چي خود ډېر کسان په کښي سپاره دي - رکشه چي
زما برابر ته راغله بنده شوه - استاذ يې د ستار ټپدو کوشش
کاوه خو ستار ټپه نه شوه - اخير را کوز شو - سواريانو ته يې

وويل "تاسورا کوز شئ" - دۀ خپل سیت را پورته کړو- دننه یې په انجن کښي گوتي ووهلې-

سواريان چي را کوز شو- دوه دومره غټ کسان وو چي زما غوندي شپږ په جوړېدو- استاذ بېرته ور وختو- رکشه ستارت شوه- لږ يې مخته شاته کړه چي سواريانو بېرته د ورختو هڅه کوله- دۀ رکشه وغلوله- سريې تر رکشه راويستو- پر سواريانو يې رغ کړو "چي تاسو ورم خو گامېښه به پکښي يوسم"- دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو يښي(نيولي) وو- له خدا شنه (تيکي) وو- دلته مور ياره د هغې ورځي د ماڅيگر خدا څۀ درته ووايم- هغه ننداره چي تاسو په خپلو سترگو ليدلې وای ډېر به ښۀ وو-

د نورو ورځو په شان مو د ماښام له لمانځۀ پس ډوډۍ و خوړه- ډوډۍ ته ناست وم- دومره په زوره زوره مي و خندل- له ډېري خدا پس مي له څنگه ناست سري پوښتنه را څخه وکړه-

ما د رکشي والا و هغو دوو غټو کسانو کيسه ورته وکړه- ياره هغه سري، هم مزدورانو ډېر و خندل- له هغې خدا او ډوډۍ خوړلو پس را روان شوم- خپلي بنگلې ته راغلم- دلته مي محسوسه کړه چي بخت دي زور کړی دی چي په هغه ورځ دي و فريد ته کيلۍ نۀ کړه و- نۀ دۀ درته وويل- هغه خونه چي به زۀ پکښي اوسېدم- د هغې نۀ کولف وه نۀ کيلۍ- په هغه ورځ بېخي دروازه خلاصه راڅخه پاته شوې وه- خونه له دوړو(خاورو) ډکه

وه-د خوني پا کپده خو مي په وس نه وو-په خونه کښي مي خپله
هواره پرې يښې بشته له دوړو وڅنډله-پر پر بوتم-

سهار را پورته شوم- له دې سهاره د فرید او د شبنم دواړو په
لتون شوم- بېخي ډېرې شپې او ورځې تېرې شوې- نه
فرید راغلی نه شبنم- مخه مي وکړه هغه د هگيو دوکان ته
ورغلم- هغه بند وو- له هغې خوارا روان وم- زمونږ له بنگلې سره
تړدې يو همسايه په مخه راغلی- روغېر مي ورسره وکړو-

زه: "ياره! د دې فرید صېب کور نه دی در معلوم؟"

همسايه: "ولي څه يې کوي؟"

زه: "ياره! د بنگلې يو څه روپۍ يې پاته وې- هغه مي ورکولې-"

همسايه: "ته د فرید مزدور نه وي؟"

زه: "نه منا زه او دی په دې بنگله سره شريکان وو-"

همسايه: "اوس ستا شوه؟"

زه: "هو-"

همسايه: "دا خو ډېر بڼه وشو- دا مردار خور به له دې ځايه غائب

شي"

زه: "ولي فرید صېب خو ډېر بڼه سپری دی؟"

همسايه: "ودې ته ته بڼه وايې- شرابونه، بڼځې خويې تا په خپلو

سترگو ليدلې- مونږ خوتۀ دۀ مزدور گڼلې وې گني مونږ به ډېر

د وخته لا درته ويلې وو چي دا بنگله ته ځيني واخله- دا مردار

خور له دې ځايه غائب کړه-"

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي. له خلگو سره خو ډېر بڼۀ کوي. يو ايمبولنس يې ولاړ دی. له بېشمره تابوتونو سره. د هر چا چي مړی وشي هغه يې پېسو ورسره وړي." همسايه: "هغه پخواني خدمتگاران او هغه ايمبولنس اوس نشته."

زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو. ايمبولنس يې اړولی وو. هغه زور ايمبولنس يې خرڅ کړو. دا يې نوی راوستو." همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلگ ونيول شو. دوی په دې تابوت کښي له مړي سره اصلي او پوډر تېرول. که دي چيري يقين نۀ رايي. هغه جوړ تابوتونه وگوره چي څنگه جوړ دي؟" زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟"

همسايه: "دا خودۀ زموږ کار را خراب کړو." زۀ: "نۀ شوم پوه؟"

همسايه: "پوه به شي."

له دې خبري کولو سره همسايه روان هم شو. زۀ راغلم خپلي بنگلي ته. ورځ تېره شوه. ما خوستن په بستره کښي پرېوتم. پر خپله مور او پلار مي سوچ کاو "داسي هم سپړي کوي. دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم. دا وجه به معلومه وي." په دې سوچ سوچ کښي ويده شوی وم.

د شپې گپټ وټکېدو چي خلاص مي کړې. فريد صېب ولاړ وو. له حال احواله پس -

فريد صېب: "ته له کوره کله راغلي؟"

زه: "له تلو دوې شپې پس راغلم -"

فريد صېب: "مور دي څنگه وه؟"

زه: "صېبه! بڼه وه - ډېره بڼه وه - په هسپتال کښي داخله ده -"

فريد صېب: "خدای دي صحت ور کړي - ايمبولنس او کسان راغلو که نه؟"

زه: "صېبه! ايمبولنس خو ولاړ دی -"

فريد صېب: "دانه - يو بل مي هم رانيوو - څه شو چي ورک دي -"

زه کورته ځم چي راغلو گپټ ور خلاص کړه -"

تر گپټ وټو جېب ته يې لاس کړو - موبائل يې را وکښو - موټر ته

وختو - د شپې ايمبولنس راغلی - گپټ مي ور خلاص کړ - هغو

دوو کسانو له ايمبولنسه تابوت را کوزولی - تابوت دومره

دروند وو چي هغو دوو کسانو نه شو پورته کولای - پر ما يې د

همت رغ وکړو - ما هم تابوت ورسره ونيوو - د بنگلې په شا کښي

يوه لويه دډرو دوه تا که دروازه وه - هغه دوه نابلده کسان چي

کيلی ورڅخه وه خلاصه يې کړه. لاندي زېر زميني وه. د زېر زميني په زينو کښي مو تابوت کښاوه. تر اخيره دننه.

په زېر زميني کښي نور تابوتونه او څه نور د درو صندوقان، يو څه د شرابو بوتلونه پراته وو. زه يې را رخصت کړم. هغه دوه په زېر زميني بلد وماته نابنده کسان دورې ويده شو. زه چې له زېر زميني را ووتم. مخامخ مي وهغه بل په خټو جوړ سرای ته وتلې وړه دروازه هم په نظر شوه. پر ځان خندا راغله ومي خندل "ياره! فريد خو هم ډېر بنه مزدور کړی دی. بنگله ورله گوري. په دې نو فريد څه خبر دی چې ترننه يې د بنگلې شانه ده ليدلې."

په دې بله شپه فريد له څو نورو خلگو سره په بل موټر کښي راغلی. يو څه وخت پس له هغو خلگو سره تر گېټ پورې راغلی چې هغه يې رخصت کړو.

فريد صېب: "سلطان! شبنم راځي گېټ ور خلاص کړه."
زه: "صېبه! سمه ده."

چي دی دننه لاړ. ما د گېټ وړه دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازي په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.

زه: "شبنم! هغه غټي درختي ته درځه."

شبنم د خپل موبائل زنگ بند کړ. زه او داله خپلي خونې بنه لري دهغې غټي درختي او دېوال تيارې ته سره کښېنستو.

زە: "دا جنگ یواځي اوس ستانه دی - زما هم درسره گلدی -
گوره گوره چي په ما پوري لاس نه ونیسي - ته زما میره، ستا په
نس کښي بچی زما ورور یا خور کېږي - "په دې وخت کښي
صېب بیا راووتو - د گېټ په لور راروان وو - زه د دېوال له سایي
سره سوکه سوکه تر گېټه ورسېدم -

فرید صېب: "سلطانہ! شبنم نه راغله؟"

زە: "نه صېبه! زه په گېټ کښي ورته ناست يم -"
چي دی بېرته روان شو - زه هغسي د دېوال سره غلی غلی
وراغلم -

شبنم: "زه نه شوم پوه چي څنگه دا زما په نس کښي بچی ستا
ورور یا خور کېږي بل زه څه لېونی يم چي په تا پوري لاس نیسم
- فرید د څه د پاره دی -

زما هغه شپه نه ده هېره چي ده زه د فرضي پلار مور او ورونو تر
مخراکشولم - دوی ټول له وېري داسي ولاړ وو لکه د خټو
جوړبتان - زه تا څه کوم - ما په هغه ورځ له ځانه سره دا جوړه
وکړه چي ځان به داسي کوم بیا به په تا پوري لاس نیسم - دا زما
خوښه نه وه چي په تا پوري لاس ونیسم - دا خوښه د ده وه - په
دې خومي تر هغه وخته کښېنولی وو - شراب مي په څینسل چي
په دې پوه شوم اوس شرابو هره لاره ځیني ورکه کړه - راومي
یستو - تا ته درغلو -

و ٻڌيو مي د ډي ډ پاره نه جوړوله چي په تا پوري لاس ونيسم -
لاس مي په ډه پوري نيوو- اوس خو خدای نوره لاهم بنه کړه -
شبڼم مي پرېښوده - ډه له ورغله - لږ وخت پس فرید صېب را
ووتو- را نغ يې کړو-

فرید صېب: "سلطانہ! دلته راشه -"

د فرید د رغېدو انداز ډ پر تريخ وو- زه ورغلم - په هغه خونه
کښي چي ما او شبڼم د ډه وټډيو جوړه کړې وه - فرید د پلنگ
و څنگ ته پر يوه چوکۍ ناست وو- شبڼم يې په څنگ کښي پر
بله چوکۍ ناسته وه - زه وډوی ته مخامخ پر بله چوکۍ
کښېښتم -

فرید صېب: "سلطانہ! ما ته د ډي ډ پاره په بنگله کښي مزدور
کړې چي ته دلته د خلگو عزتونه اخله -"
زه: "صېبه! د چا عزت مي اخیستی دی؟"

فرید صېب: "د شبڼم -"

شبڼم: "مزدور سلطان نه - فریده عزتمنده! تا اخیستی دی -"

فرید صېب: "څه ثبوت لري چي ما اخیستی دی -"

شبڼم: "فریده! هغه شپه زما نه ده هپره -"

شبڼم وټډيو ور ولگوله - فرید چېرې چېرې ورته کتل - اخيري يې
ور حمله کړه - موبائل يې د شبڼم له لاسه وکښو - له مځکي يې
وویشتو -

فرید صېب: "اوس؟"

شبښم: "چي شل موبائلونه مات کړي هم به دا و بډيو موجوده وي"

فريد صېب توپنچه ته لاس کړو.

فريد صېب: "تاسو له دې دنيا رخصت کړم بيا خو ورکېدلای شي؟"

شبښم: "په دې هم نه شي خلاسېدلای. زما وروڼه دباندې ولاړ دي."

فريد صېب يو څه وخت چپ ناست وو.

فريد صېب: "تاسو دوه يې را جوړه کړئ څه درسره وکړم؟"

شبښم: "ته به له ما سره نکاح کوي. دا زموږ جوړه ده."

فريد صېب: "له سلطان سره نکاح وکړه چي څومره روپۍ

غواړئ زه يې در کوم."

زه: "صېبه! وماته شبښم ناروا ده."

فريد صېب: "هغه څنگه؟"

زه: "شبښم زما مور کېږي."

فريد صېب: "څنگه؟"

زه: "ته در څه."

ټول را ولاړ شو. زه، شبښم او دې درې سره په موټر کېني سپاره

شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کېني مو وکتل زردانه ترور نه

وه. په څنگ کېني ناروغه بنځي ته مي وويل "دا ناروغه جوړه

شوه؟"

ناروغي بنځي وويل "نه له هغې سره دي خدای بنه وکړي - پروند وفات شوه -"

له هسپتاله بېرته را روان شوو -

فرید صېب: "تاسو اوس په ماڅه کوی؟"

زه: "مورد بنگلې ومخ ته کوز کړه - ته لاړ شه - سبا ما بنام شپېته لکمه روپۍ در سره راوړه - زه به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا د پټ کارو بار راز هم پټ وساتم -"

فرید صېب: "دا بڼخي ډېر رقم دی - څنگه یې برابر کړم؟"

زه: "که ډېرې دي - سبا ما بنام به که مورد مړه وو که ژوندي - ستا په کور کښي به پراته یو - یاد یې لره - ستا له کوره به د بدنمایۍ اواز راوځي که خیر وو -"

فرید صېب: "سمه ده - زه به پردې دواړو خبرو سوچ وکړم -"

مورد یې د بنگلې په مخ کښي کوز کړو - دی روان شو -

شبنم: "دا دي څنگه خبره وکړه - مورد که مړه وو که ژوندي - ستا په کور کښي به پراته یو بل دي روپۍ دومره ډېرې ورته وویلي"

زه: "شبنم! ته دا خبرې اوس وماته راپرېږده - ته دا یو کار وکړه -

دا اولاد که دي وشو - ته و خدای که به یې یو ځای غورځوي - دا

زما په لاس راکړه بل شبنم! ستاسو کور چیري دی؟ هغه ورځ یو

همسایه داسي راته وویل چي د دې بنگلې د گټلو د پاره مورد

یوې خور عزت للعام کړ -"

شبنم: "څنگه سپړی وو او څنگه رنگ یې وو؟"

زه: "د څنگ په کوڅه کښي هره ورځ را روان او روان وي - تور
جگ سړی دی - تکی سړی سترگي، اوږده خره سدری، بېخي
لوی وېښتان يې دي - پر هغو اوږدو وېښتانو يې سره خولی.
لوړه يښې وي -"

شبنم: "ته په دې کوڅه کښي تر اخيره تللی يې؟"
زه: "نه -"

شبنم: "دا زما ورور دی - مور کور نه لرو - مور بېخي ډېر کورونه
يو - په خپمو کښي او سپرو - زموږ سړي اکثره موڅيان دي - بښخي
مو په ښار کښي سوال کوي -"
زه: "ښه چېچگر ياست؟"

شبنم: "هو - زموږ خلگ په دې کيسو بلددی - مور ماشومان نه
غورځوو - پالوي يې -"

زه: "بيا خو ډېره ښه ده چې ماشومان پالی -"

شبنم: "ډېر خلگ شته چې په مور بلددی - هغه داسي ماشومان
مور ته راوړي بل زموږ نارينه په دې هم ښه خبر دي چې د ښار
خلگ زموږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي -"

زه: "شبنمه! دا خو سم دم پر وگان دي -"

شبنم واره واره خندل - له خندا سره يې وچو، پرې پرې شونډو
ويني وکړې - پرويني شوې شونډو يې کاغذ نيولی وو -

شبښم: "خود بروگان دي. بروگان خو څه ښکړنه لري. په دې خو دوی هم ښه پوهېږي چې دومره روپی. د خدای د پاره هره ورځ خلگ زموږ ښځو ته نه ورکوي."

زه: "شبښمه! ولي ستاسو د عزت ژوند نه دی خوښ؟"

شبښم: "خوښ مودی. خو زموږ د نارینه وو ضمیرونه مړه دي. داسي هم نه ده چې یو زموږ نارینه دومره د مړه ضمیر خاوندان دي. په دې ټولنه کې داسي ډېر خلگ نور هم شته يعني چې وځان ته بېخي ډېر عزت مند وایي. لیکن له دوی سره داسي کېږي لکه له ما سره چې وشو. ما دا ماشوم ځایه کولای هم شو. لیکن ځایه کول مې نه غوښت. ډېر داسي کورونه شته چې هغو ته زور ورو خلگو ویلي دي "ته به دا خپله لور یا خور نه ودوي. دا زما ماینه ده." هغو له کلونو لوني او خوندي پر کور کېښولې دي. پر کورونو ناستي ورته سپین سرې شوې بل له ډېرو ښځو سره په زور په خپل کور بد کاري کوي. کورنۍ یې کمزورې وي. ځان واچوي."

زه: "شبښمه! زموږ په خلگو کې د خبره کېږي چې چیچگر هدیره نه لري. خپل مړی خوري. د اریښتیا دي؟"

شبښم سر وښور او و- تندي گونجي شو ولاړه شوه. ما داسي محسوسه کړه لکه خوا چې یې را ډکه شي. د باندي ووته. یو څه وخت د باندي وه. ما په خپله کړې خبره ځان ملامت او څه چې شبښم له د باندي راغله. اوبه یې طلب کړې. اوبه مې ورکړې. یو غږ پ

اوبه يې غرغره کړې - ولاړه شوه په دروازه کښي ودرېده - تويي کړې - راغله پر خپل ځای کښېنسته -

شبنم: "په مور کښي خو داسي کيسه نشته لکه تۀ چي وايې - شايد په نورو داسي کمزورو خلکو کښي وي - زموږ مړي په دې چا نۀ دی ليدلی - يو خو زموږ هر وخت کډه په شا وي - کله يوه کله بل ښار يا وطن ته ځو بل که زموږ مړي وشي هم - څوک زموږ مړي ته نۀ راځي - موږ يې په خپله تر خاورو لاندي کوو -" دلته زما هغه متل را پر زړۀ شو (خوار مړي نۀ که يې څوک نارۀ نۀ اوري)

زۀ: "شبنمه! ته اوس لاړه شه - سبا ما ښام خپل وروڼه درسره راوړه شبنم چي ولاړه شوه - دوه قدمه يې لاواخيستو ودرېده - مخ يې شاته را واراوو -

شبنم: "تۀ رينتيا وايې دا ستا پلار دی؟"

زۀ: "هو - شبنمه! پخداي چي دا زما پلار دی - تۀ به يې سبا ما ښام وويني چي دی يې مني که نۀ -"

شبنم: "کاش! چي ما هم لکه تۀ چي خپل مور او پلار پيدا کړي وای - پخداي چي د دې خپل ستري ژوند ټولي ستري به مي تر يستلي وای -"

د شبنم تر سترگو اوبښکي څخه دې چي روانه شوه - زۀ د دروازي بندېدو ته ورپسې ووتم چي دروازه مي بنده وله - په دروازه کښي ودرېدم - سر مي وربښکاره کړو - شبنم په تياره کښي روانه

وه بنه نئه بنڪار بده خو سلگي يي ما بنبي اور بديلي - ما دروازه بنده ڪرپه - را غلم پر بشته پر پوتم - يو غم راته دوه شو - په سو چو نو ڪنبي ورڪ ويده شوي وم -

سهار د ڙپي لمر ڙگنستي ڄاي په ڄاي د هسڪو شنو درختو او محلونو په سر بنڪار بده - هو ٽيل ته راروان وم چي را ورسبدم - چائينڪي يي ڊڪي ڪرپي وي - د شيدو په انتظار وو - له يوې چائينڪي يي وماته توره پيال له را ڊڪه ڪرپه - هغه مي وڃينبله - د هو ٽيل مالڪ: "مور دي ڇنگه ده؟"

زما اوبنڪي په ستروگو ڪنبي نه ودر بدي - هغه ڇبران غوندي شو چي ڪله مي په اوبنڪو خروبن وختو - اوبنڪي مي پاڪي ڪرپي زه: "الله دي جنت ورنصيب ڪرپي - هغه وفات شوه -" مالڪ: "ڪله؟"

زه: "ڇه خبريم پروندو ر غلم - پر ڇنگ ناروغي بسڄي او د هغي خپلوانو راته وويل چي وفات شوه -" مالڪ: "ڇنگه هغه وفات شوه ته نه وي په خبر؟"

ما ڇه خواب ورنه ڪرپه - مالڪ ڇبران ڇبران راته ڪتل - زه را ولاڙ شوم تر هو ٽيل را ووتم - د ما ماگانو د ڪور په لور مي مخه وڪرپه - د ما ماگانو ڪورته ورسبدم - د فاتحي خلگ وڪورته نڙدي په يو ماجت ڪنبي ناست وو -

ور غلم ڪنهنستم دعا وشوه - له دعا پس مي له خلگو سره د لاس په اشاره روغبر وڪرپه -

جمال له ژړگل کاکا، سدواو ماماگانو را ولاړ شو. زما څنگ ته راغلی. غېږ يې راباندي وگرځوله. په زوره زوره يې ژړل-ژړل خو ما هم لېکن د خلگو له شرمه پټه.

هم داسې خلگ يو يو راتلو، دعا کېده او رخصتېدو. د ما ځيگر تر لمانځه په ماجت کېني ناست وو. له لمانځه پس چې زه را ووتم. ژړگل کاکا او ماماگانو ډېر ست وکړو چې ما بنام پاته شه زما د نه نه له ډېره تکراره پس چې زه را رخصتېدم. جمال ژړگل کاکا ته وويل "زه هم له سلطان سره ځم. سهار به وختي بېرته راشم." د ژړگل کاکا هم پر خوله هو ورغلو.

زه: "جماله! نن شپه دلې پاته شه. سبا چې زه راغلم دواړه به سره لاړ شو. داسې نه وي سبا يو څوک وختي راشي. ته به نه يې. دا نښه کار نه دی."

جمال يو کاني له بله مات کړ که زه پاته شم.

خو ورځي فرید صېب ځان دلې دوري کاوه. یو ورځ چي زه
شبڼم، د شبڼم ورورد فرید کورته ورغلو.
فرید صېب: "د خدای پار دی داسي مه کوی."
د ده کورودانه او زویان (زامن) ټول راغلو. چای مو څیښلې.
زه: "بابکه! تا نور څو ودونه کړي دي؟"
فرید بابک څه نه وویل. سړیې وښوراوو.
د بابک خاندانه کورودانه که څه هم په دې خبره وه چي د مېړه
مي دا مشغله ده بیا یې هم ځان ته زور ورکړ.
نا څکه مور: "دا ته څه وايي؟"
زه: "موري! ته لږ سوکه ږغېږه. خدای به ټولي خیر کړي."
نا څکه مور تر هغه لا و ځان ته زور ورکړ چي څه بدې خبرې یې پر
خوله ورتلې هغه یې کولې.
زه: "بابکه! دا خپله گرانه ښځه پوه کړه."
فرید: "ښځې! خبره کراري ته پرېږده."
زه: "موري! د دې دا معنا نه ده چي ته له یو ښې سرمايډاري
کورنی یې. دا شبڼم او زما مور له ډېرو خواوو کورنیو دي.

موري! که زما د مور کورنۍ در وپېژنم - ته او فرید بابک به دواړه په دې جبران شی -"

د بابک گرانه بڼه: "خو که ده چې تر ما هم خاندانه ده؟"
زه: "زما مور د هغه محمد علي لورده چې د درسته بنار خلگو للا ورته ویل - موري، بابکه! اوس ټول غلي شی - زه د خپلي مور لیک درته لولم -" د جبران کتاب مي سره خلاص کړو - لیک په هغه صغه کښي پروت وو - پر کومه چې جبران د شیطان افسانه لیکلې وه -

د مور په لاس لیکلی لیک مي راواخیست - خو واره مي مچ کړو - دوی وايي "نارینه په اوبنکو ډېر بد ښکاري -" زه که بڼه ښکارېدم که بد اوبنکي مي نه درېدې - د دوی ټولو تر مخ مي سره خلاص کړ - په لوړېغ مي وټولو ته ویل شرو کړو - دوی ټول متوجه وو -

د لیک شروع له بسم الله شریفې څخه شوې وه -
گرانه زویه سلطانه!!!! دا خو مي اول درته ویلي وو چې دلته داسي خلگ ډېر دي چې ودي درده وي - هغه که شته هم په شمار دي چې درمان ورکوي - دلته هغه هم په شمار دي چې اوبنکي درپاکي کړي - هغه بېشمېره دي چې ودي ژپوي - هغه بې شمېره دي چې درباندي وځاندي - هغه په شمار دي چې ودي خندوي یا درسره وژاري بل به د دې خرپر اولس په سپېره څهره او سپینو غاښو نه تېروځي -

ستا به په ياد وي - يوه ورځ چي زه او ته په دروازه كښي ناست وو- باران اورېدو- زه پر دې درسره ږغېدم..... اوس كه زه چيري مړه وم - اول مي قبر ته مه رايه - كه دي چيري زړه نه ودرېدو راغلي- تر هغه به زما قبر په كانيو ولي ترڅو چي دي نفس نه وي ختلي - كه دي چيري داسي نه وكړو- نو زما د نامېده مور(چي په دې هم شكې يم پر تا به مي حق وي او كه نه- كه چيري وو) له حقه نافله يې -

بل كه دي داسي نه وكړو لكه څنگه چي زه درته وايم - فريد كه دي ژوندي پيدا كړي- تر هغه يې په كراره مه پرېږده- ترڅو چي دي په ژوند نه وي وژلي - كه چيري مړ وو بيا يې هره ورځ قبر داسي په كانيو له لكه زما-

زما نوم په حقيقت كښي زردانه نه رڼا وو- زه له يو ډېري باعزته كورنۍ څخه يم - زما د پلار نوم محمد علي وو چي اكثره خلكو ورته لالا ويل - څلور ځوانان وروڼه مي وو چي په حكومت كښي پرېږو ښو عهدو وو - ما ايف- ايس- سي كړې وه - بي- ايس- سي مي شروع وه چي د شرم او ستړي ژوند سبب مي دا فريد نامي سړي جوړ شو- فريد په رنگ ډېر ښاهسته په عمل خوړچن(خيرن) سړي وختو-

له دې سړي سره مي تعلق پيدا شو-

هم هغه ناجائزه تعلق ورځ تر هغه بله زياتېدو- تردې سره ورسېدو چي ټول كور را پوه شو- پر ډاكترو وگرځېدم- تقريباً

ټولو د ماشوم له ځايه کېدو انکار وکړو. ټولو دا راته وويل چي
ماشوم ژوند کړی دی. ځايه کول يې خون کول دي.

په کور کښي مي له شرمه سترگي نه شوې رڼولای. زه و مور بيا
هم پر ډېرو ډاکټرانو وگرځېدو چي ناامېده شوو. اخير مي د ځان
وژني کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځي په لاس نه
راغله چي ته پيدا شوې.

ته زما مور د شپې شپې له کوره ويستي. کوم ځای چي ما ور
ښودلی وو هلته يې يښی وې. په کور کښي نور داسي د شرم
ژوند تېرول راته گران وو. څلورمه شپه مي يو ورکي ليک له
خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښي مي خپلي کورنۍ ته
ولیکل چي په ما پسې مه گرځئ. زه نن شپه ځان وژنم. د شپې
چي ټول کور ويده شو. زه د کور له خوا په زينه راوختم. په ډېر
احتياط او تکليف مي هغه زينه پر دېوال راواړوله. راکوزه
شوم.

په دې توره شپه مي په کوڅو کښي مخه را وکړه. د فرید بنگلې
ته راغلم. نيت مي دا وو چي فرید به اوس تا ماینه کوي. که يې
چيري ځان دلبي دوري کاوه. ځان يا به دی وژنې! - گپت مي
وتکاوه. گپت د فرید هغه مزدور خلاص کړ چي زه يې پېژندلم.
تل يې د ورتلو او راتلو پر وخت گپت را خلاصاوه. د فرید
پوښتنه مي وکړه. فرید په دې شپه په بنگله کښي نه وو. د مزدور
په خونه ورننه شوم. په خونه کښي زما هغه پرونۍ پروت وو.

په کوم کښي چي زما مور هغه وخت ته نغښتی وې. پوښتنه
مي ځيني وکړه. فرید چيري دی؟ هغه وويل "زه هم نه وم. نن
راغلم. هغه شپه که دي په ياد وي. بجلي چي نه وه. را وپښ
شوم. وره دلاس بتی. مي را واخيسته راووتم. تکه توره تياره وه
- د ماشوم په گپت کښي ژړا وه چي گپت مي خلاص کړو.
ماشوم پروت وو. تر سهاره مي وگرځاوو. سهار مي له هوتله
شيدې ورته راوړې. په چمچه (کاشو غه) مي ورکړې.

د فرید صېب بې اجازې کلي ته لاړم. ماشوم مي يووړو. زموږ په
کلي کښي دم دی. د هغه اولاد نه وو. هغه ته مي ورکړی. د هغه
نښي چي ماشوم ورواخيست دستي يې وويل حرمونی خومره
بنا هسته دی زړونه کاري. چيري مي ورکاوه که زه يو سر نه وای
- کور مي درلودای. زه دا يو سر يم. "ويې خندل" څه پرېږده يې.
نر بېخي په فریاد بد ښکاري. ستا ولي رنگ تغير خوړلی دی
بل دا ډېر وخت ورکه هم وې. فرید صېب ته راغلي هم نه يې.

ما ورته وويل "که مي مرسته کوې خو کيسه به درته وکړم. که
يې نه کوې بيا به پر خوله لاس نيسي. ما او خپل کار به سره
پرېږدې. "هغه وويل "ولي به يې نه درسره کوم. اخير انسانيت
، پښتونواله ، مسلمانې ده. خو شرط به دا وي چي په دې درو
سره کښي جائز وي."

ما ورته وويل "يو په دې درو سره کښي جائز دی بل په دې درو سره کښي وماته ناجائز ښکاري." ده وويل "دواړه راته ووايه. دا قسم خورم چي هغه جائز به درسره کوم."

ما دا خپله کيسه ټوله له اولي ورځي بيا تر دې ناستي گړۍ پوري وکړه. اخير مي ورته وويل "په ما خپله کورنۍ پسې ده. راته وايي سړی را په گوته کړه موزيې وژنو. اوس دي يوه خوبه دا ده چي لار شې دستي دستي موټر پيدا کړې. ما له ځانه سره يو لري ځای ته بوځې. زه له تا سره واده وکړم بله دا ده چي خپله کورنۍ ته ووايم چي اولاد مي له دې سړي څخه دی بله دا چي زما تر کورنۍ له مخه فرید زه او ته له دې دنيا رخصت کړو بله خوبه دي دا ده چي په تا پوري لاس ونيسم. که يې دواړه وويستونه. زما درسره وعده ده چي واده به له تا سره کوم خو فرید به بيا په دواړو له دې دنيا رخصته وو او بل به يې کاروبار معلومه وو چي څه کاروبار کوي."

سړی وار خطا غوندي شو. هر څه ځيني ورک شو. بېخي ډېر وخت يې تر خوله خبره نه راووته. اخير زه ورغلم. د ده پر بستره پرېوتم. شپه مو په دې خونه کښي سره تېره کړه.

سهار له اذانه پس سړی لار موټريې راوستو. زه او دی پکښي کښېنستو. ما پښين يو کورته ورغلو. موټر ته موروپۍ ورکړې. هغه روان شو. ده راته وويل "دا زما د خور کور دی. ته به دلته

تر هغه شپي کوي چي تر خوزه بېرته راخم - زه به لار شم - ستا د پاره به خو جوړې جوړې کړم - خو بسترې او لوبني به واخلم - په کلي کښي به خپلي خوني را صفا کړم - له هغه پس به ور شو - نو به کليوال شک نه اخلي -"

مالس شپي دده د خور په کور کښي تېري کړې - خور يې دومره پورته کښته راسره کيده - د ورور په واده ډېره خوشاله وه - هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه! چي زما ورور دي د کور خاوند کړ -" خور يې په اخښي زما د پاره قميس او پروني راوړو - دومره په هله هله يې اوږد قميس را جوړ کړو -

له لسو شپو پس چي دی راغلی - زه يې خور او اخښي په اوږده قميس کښي له ده سره را رخصت کړم - په ښه نوي قميس او پروني کښي له ده سره کلي ته لاړم - دورې مي نوم پر خان زردانه کښېښودو - ژر گل لار فرید ته يې خواب ورکړی وو - سوکه مي جامې هم د کليوالو ښځو غوندي اوږدې کړې چي کله وخت د نکاح راغلو - له دې پرېشانی - سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب ، زرداد او زرگلي لري کړو -

دا يو حقيقت دی چي يو ماشوم هم دنيا له په خپله نه راځي - ماشومان مور دنيا ته راوړلو - هغه په مور اړه لري چي څنگه او په څه ډول يې راوړلو - هغه که په جائزه وي که نا جائزه او بيا يې روزنه هم په مور پوري اړه لري - دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چي اولاد لږ پيدا کوي که ډېر - کال پس يې پيدا کوي ، که

دوه، که درې. هغه مور او پلار خود اولاد نه شي پيدا کولای
چي په مور يا پلار کښي يې يو نقص وي. ځيني داسي مور او
پلار وي لکه زه او فرید چي خواهشات يې سترگي ورپټي کړي
بيا داسي اولاد پيدا کړي لکه ته.

زما دلته د وجود هر وېنسته جگ ودرېدو. حېران شوم. سوچونو
يوړم "چي داسي هم کېدای شي يا کېږي. حرمونی پيدا کوي او
غورځوي يې. دا خو به بيا نورو ښځو هم داسي حرموني پيدا
کړي او غورځولي وي."

چي د سوچ له دنيا څه بېرته حقيقي دنيا ته راغبرگ شوم. بېرته
مي سترگي ليک ته را واړولې. لاندې څه داسي ليکلي وو.
"ته مور وخورې، ته مور وخورې، ته مور وخورې. گناه زما او د
فرید وه. سزا يې تا تېره کړه. ته هغه ماشوم يې چي رڼا گناه گاره
دي مورده او فرید گناه گار دي پلار. په دې فيصله کښي گوره
پر تا موږ که خپل تقدير ملامت وي. مور نور په خپل قلم هيڅ نه
شي درته ليکلای.

ته به اوس فرید پيدا کوي. دا زما ليک به يې ومخته ږدې.
فرید به څنگه پيدا کوي؟ فرید به اوس سپين ږيري وي خو کور
يې په پلاني ځای کښي دی. هغه ښکله په پلاني ځای کښي ده
چي ده به کله کله دا زما غوندي ښځې ورته راوستلې.

فرید به تر هغه نه پرېږدې چي خپل حق دي نه وي ځيني اخيستی
د دې خبري ژر گل گواه دی بله د ده خپله ښځه که يې بې ايماني

نه ڪوله- يوه شپه زه او دى په بنگله ڪنبي وو چي دا راغله- يو
غتو ڪى زوى هم ورسره وو-

وسلام

ستا گناه گاره مور رها "

چي سر مي راپورته ڪر- له او بنڪو ڊ ڪي سترگي مي يوڀ او بلي
خواته وارو لڀي - فريد، شبنم، د شبنم ورور، د بابڪ گرانه
ڪورودانه ٿولو حبران حبران راته ڪتل- زه راو و تم- دوى مي ٿول
يو خاى سره پر بنسودو- بنگلي ته راغلم - نن مي د فريد باباد
خوني ڪولف مات ڪر-

۱۸

هوا بټه ولاړه وه - سا مي لنډه لنډه کېده - هسپتال ته ورغلم - د
ډاکټر فرزاني له نوکره مي پوښتنه وکړه -
زه: "خوک ورسره شته که نه؟"

مزدور: "نه جي!"

دروازه مي لږ خلاصه کړه - ډاکټر فرزانه يوازي ناسته وه - د يو
کتاب پاني يې سره اړولې -

زه: "خوري! د دننه راتلو اجازه شته؟"

ډاکټر فرزانه: "راځه راځه خدای دي راوله -"

ورغلم په مخامخ چوکۍ کېني ورته کېښنسم - زما او د دې تر
ميان پروت ټېبل چې سپين خادر پر هوار وو - يوه پنډه بنسټه پر
پروته وه - تر بنسټه لاندي يو خو ښاهسته د دوايانو کاغذونه
پراته وو - برسېره و ډاکټر فرزاني ته نژدې د دې ډاکټري
اسباب، درې څلور پنډ پنډ کتابونه پر پراته وو -

ډاکټر فرزانه: "له رڼا سره دي خدای ښه وکړي - زه خوبيا نه
درغلم - څنگه يې کوي د دنيا ژوند دی - هر سړی يې په غم نه
يوغم اخته کړي يو - رڼا خو زما د کالج په وخت کېني تر ټولو ښه
ملگرې وه -"

زه: "خوري! زما د مور وصيحت؟"

ډاکټر فرزانه: "ستا نوم؟"

زه: "سلطان."

ډاکټر فرزانه: "وماته خو يې وصيحت کړې نه؟ را کړې دى."

زه: "بيا هم."

ډاکټر فرزانه: "دا يې راته وويل - که چيري زما زوى سلطان درته راغلى - شايد له تاد دې څو سوالو ځوابونه وغواړي - پکار دى ته دده تر راتلو مخکې د دې سوالونو ځوابونه وليکي چي دى راشي ته يې په لاس ورکړي -" ما پروخندل.

زه: "د سحرا کليوال په دې سوالونو او ځوابونو څه پوهېږي؟" دې هم وخندل بيا يې د مورکى په خبرو داسي پيل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنگل کښي داسي روزلي دي - په خداى که يې څوک په سکولونو او کالجونو کښي داسي وروزي - مثال ته اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړي؟" زه: "گناه دې او خپل يار کړي - سزا يې ما تېره کړه او تېروم به يې - دويم دا دا يواځي له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دريم دا داسي ولي کېږي؟ چي د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دى - څلورم دا دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجي کېږي که نوري وجي هم شته؟"

ډاکټر فرزانه: "زما په اند - له ډېرو بنځو سره زبردستي کېږي - دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي -"

بنسخه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارينه يې استعمال نه کړي. دا سوال که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.

ځيني بنسخې داسي وي چې له هر چا سره د پېسو په لالچ کښي داسي کوي. دا سوال که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي. ځيني بنسخې داسي سوچ لري لکه نيازۀ (سېلاب) اخيستی و ځنگ ته لاس اچوي. وايي په اخير کښي به په دې سرې پوري لاس ونيسي يعني هغسي نه شي وه. دا سوال که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.

نوري داسي بې شمېره وجي هم که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي يعني دا که پسي واخلو تمام نه لري. زۀ پوهېږم چې تۀ دا ځوابونه هم غواړې چې دا ماشوم په يو څۀ وخت کښي ضايعه کېږي. ولي بې ضايعه کوي نه؟ دا سوال که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي. داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چې تمام نه لري. پر دې له ډېره وخت زۀ کار کوم. سوکه سوکه لگيايم او په دې کښي هم سل په سله د نارينه لاس دی. "بيا بې و خندل" پښتانه متل کوي (د بنسخې عقل په پونده کښي دی) تۀ او خداي!! دا د بنسخې له ذات، سادتوب او مينتوب سره بې انصافي نه ده. را ځم د بې انصافي په لور. پر يوه واده برسېره بل غواړي. که چيري چا خپله لور يا خور نه

ورکوله بیا یې تېښتوي - پر هغو دوو برسېره که دریمه څلورمه پیدا کېده هم دی یې کوي -

داسې هم کوي - یوه کوي بله پرېږدي - داسې یې لاله ښځې سره کړي دي - تربور، عزیز او قریب پر بل شي ځینې مړ شي یا مړ کړي - کورته را منډه کړي - خپله ښځه وولي - وایي دا زما په ښځه تور وو - دې ته ولي زموږ د څلگو سوچ و فکر نه و اوږي چي د نورو څلگو څو فېصده ښځې پر اولاد مري - زموږ څو - په نورو څلگو کښي څومره غلا او قتلونه کېږي - په موره کښي څومره؟

دا دوه سوالونه که اوس زه او ته په مخه وا څلو - په سوال کښي سوال پیدا کوو - کتاب څه کتابونه به پرې ولېکو -

له دې یوه سواله اوس گوره څو سوالونه در پیدا کوم - دا زموږ خلگ چي څه وایي - عمل یې هم داسې دی که نه؟

مثال ملا، ملک، سید، خان - د دې څلگو چي کومه زمه واري ده - هغه یې پوره کړې یا یې پوره کوي؟ یعنی دا ازاد خیاله برابري چي غواړي هغه - پرتا د دوی او ملا، ملک، سید، خان فرق شته که نه؟

پر دېوال څوړند ساعت ته یې وکتل بیا یې وویل "ډېر ناوخته دی - اوس له کوره څوک راپسې راځي -"

ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم - زما په خیال خبره رانه په بله لاره - خیر بېرته به خپلي خبري ته راشو - راځم دې در ورشتو ته -"

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانیت، ژبه، مذهب. په دې درو کښې په یوه کښې رد او بدل نه شي کېدلای. په دې دوو کښې کېږي. زموږ په ټولنه کښې ډېر خلگ شته چې د مور په نوم پېژندل کېږي. مثال د ژړی، انا زویان (زامن)، د شنکی، ترور زویان داسې نور. پر دې خلگ خاندي خه ډېر په سپک نظر ورته گوري. دا د خدا کار نه دی. دا یو ډېر غټ سوال دی. پر دې سوچ کول په کار دي.

زه: "فرزاني خوري! بیا له موضوع او ونستی." داکتر فرزانه: "نه نه وروره! خبره مي مختصره کوله. تابه اورېدلي وي چې دوه وروڼه دي. یو پلانکي زی بل پلانکي خپل دی."

زه: "هو خوري! ما اورېدلي خه ما لیدلي هم یې پېژنم." داکتر فرزانه: "داسې وروڼه هم شته چې د یوه په کور کښې یوه ژبه، د بل په کور کښې بله ژبه ویل کېږي. داسې وروڼه هم شته چې یو په یوه مذهب وي بل په بل. په دې به هم اکثره خلگ خبر وي. که نه وو خبر به شي. ته په دې خپل قام کښې شا و خوا وگوره. داسې خلگ لکه دا ته (د حرامیانو) په نوم چې یاد شوي دي. لوړ مقام یې موندلی چې نن یې پر مېنو پاته لمسیان او کړوسي چې د هغو پر لمسیانو او کړوسیانو باچاهي کوي. چا چې به وځان ته حلالوني او خاندانه ویل. مثال لکه دا ځیني خلگ، کورونه او قبیلې."

د دې لا دا خبره په خولۀ کښي وه چي د ټېبل په پروته پنډه
نښښه کښي يوه څهره را ښکاره شوه. زۀ وار خطا شوم. خولي
را باندي ماتي شوې. بدن مي په رپرډېدو شو. د دې سترگي په
ما کښي، زما سترگي په دې کښي ښخې وې. نۀ دې له ما
سترگي اړولې نۀ ما له دې. له وېري مي ورته وويل "خوشحال
ختک خو نۀ يې؟"
د څهرې خولۀ و خوځېده. په سپينو غاښونو يې څۀ داسي
وويل

"نامرد فخر په نصب کا

مرد نۀ مور لري نۀ پلار"

چي را وښ شوم. په خولو کښي غرق وم. سا مي لنډه لنډه کېده
- نۀ ډاکټر فرزانه وه، نۀ خوشحال خټک. سترگي مي وغړولې.
په هغه خونه کښي پر هغه پلنگ پروت وم، کوم ته چي به
فريد بابا د بل نامحرومي ښخې راوستې. هم پر هغه بالښت او
پلنگ پروت وم. دا مي محسوسه کړه چي خوشحال خان
وايي "د پلار په نوم او دولت سپړي نۀ سپړي کېږي."

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**